துர்க்கா மஞ்சரி
சக்தி துணை
மலர் 2
இதழ் 3
சிறப்பிதழ்

எமது குலகுரு

சுப்பிரமுனியசுவாமிகளுக்கு இம்மலர் சமர்ப்பணம்

துர்க்கா மஞ்சரி

விஷு வருடம் ஐப்பசி 1ம் திகதி வள்ளுவர் ஆண்டு 2032 (17.10.2001)

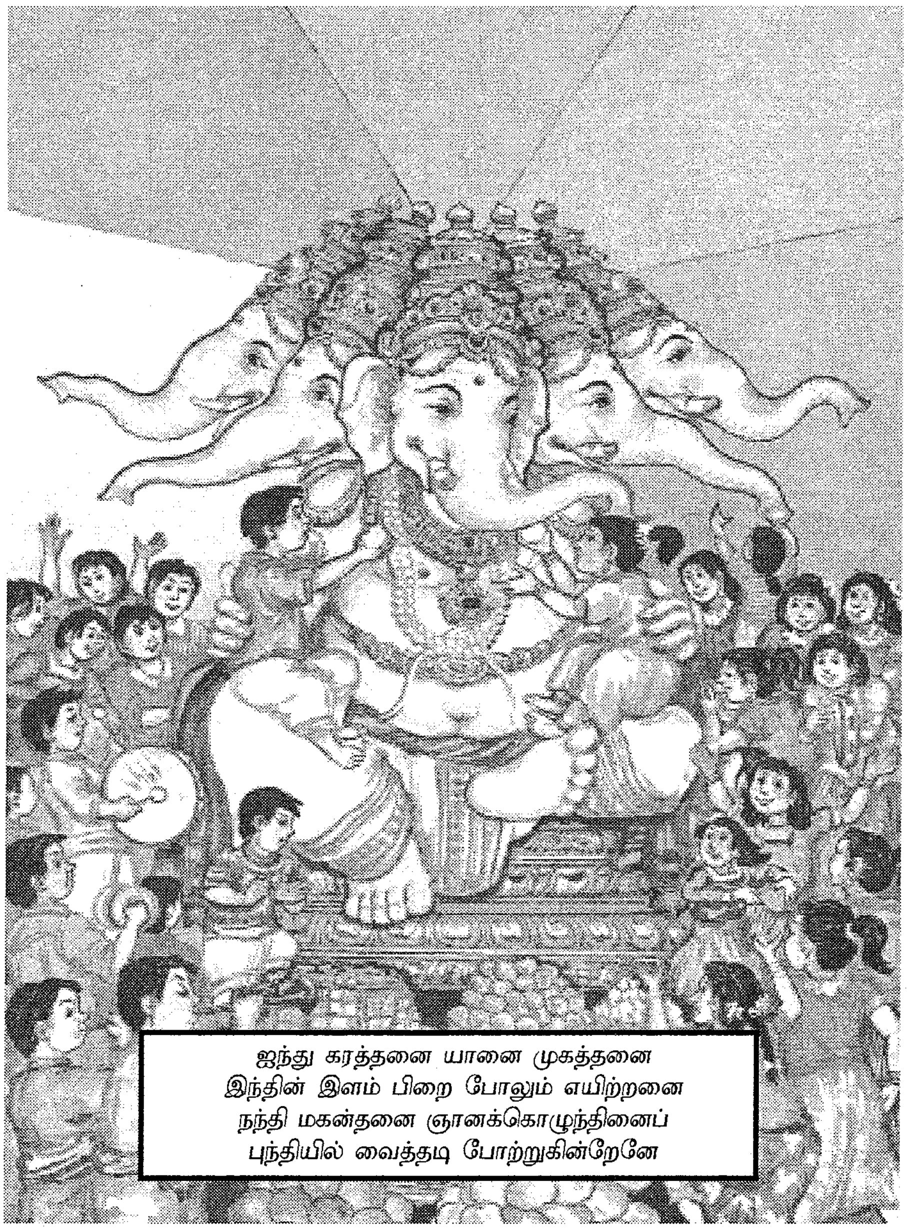

வெளியீட்டாளர்

அருள்மிகு துர்க்காதேவி இந்து தேவஸ்தானம்
7468 EDMONDS STREET, BURNABY, B.C. V3N 1B2
TELEPHONE: 604.521.3472

உ
ஓம் சக்தி

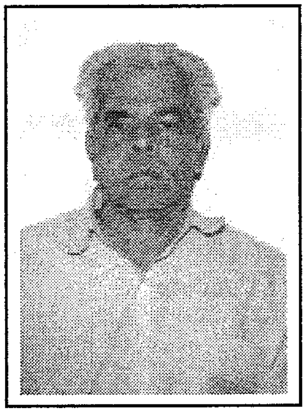

"வெள்ளை நிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ,
வள்ளல் அடி இணைக்கு வாய்த்த மலரெதுவோ
வெள்ளை நிற ப்பூவு மல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது"

இந்த ஆலயத்தில் குருக்களாக நான் இரண்டு வருடங்களுக்கு மேலாக கடமை புரிந்து வருகிறேன். இந்த அம்பாள் மிகவும் சக்கிவாயந்த தெய்வம் என்பதே எனது கருத்து. வழிதேடும் அடியார்க்கு வழிகாட்டும் இருளில் தவிப்பவர்க்கு அருள் ஒளி அளிக்கும் அறியாமைச் சேற்றில் சிக்குவோர்க்கு அறிவென்னும் ஊன்றுகோல் கொடுத்துக் கரை சேர்க்கும் துர்க்கையின் பெயருடைய மஞ்சரியின் இந்த ஆண்டின் மூன்றாவது சிறப்பு கமலமாக மலரும் துர்க்கா மஞ்சரிக்கு அருளுடன் வெற்றி இதழாக வேண்டி வாழ்த்துகிறேன்.

சுபம்

சண்முகஇரத்தின சர்மா
ஆலய குருக்கள்

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. திருமதி. கணேஷ் சுதேந்திரன்

சிவத்தமிழ்ச் செல்வி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் ஆசியுரை

அருள்மிகு துர்க்கை அம்மன் தேவஸ்தானம் – வன்கூவர்

சைவ மக்களுக்கு கண்கண்ட தெய்வமாகவும் கருணையுள்ள தாயாகவும் விளங்குபவள் அன்னை துர்க்கை அம்பாள். இன்று தமிழ் பேசும் சைவமக்கள் வாழுகின்ற உலக நாடுகள் எங்கணும் துர்க்கை அம்பாள் வழிபாடு பரந்து விரிந்து காணப்படுகின்றது. மேற்கு அமெரிக்கா தொடக்கம் கிழக்கே அவுஸ்திரேலியா வரை துர்க்கை அம்மன் கோயில்கள் அன்பர்களால் அமைக்கப்பட்டு வழிபாடுகளும் விழாக்களும் செம்மையாக நடைபெறுகிறது என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. சமகாலத்தில் நாம் அறிந்தவரையில் வன்கூவர் துர்க்கை அம்மன் ஆலயம் சிறப்பிடம் பெறுகிறது. இங்கு மூன்று மாதத்திற்கு ஒரு முறை "துர்க்கா மஞ்சரி" என்ற சஞ்சிகை வெளியிடப்படுவது நாம் அறிந்த மகிழ்ச்சியான செய்தியாகும். இந்த இதழை சிறப்பிதழாக வெளியிடுவதோடு வெயீட்டு விழாவிலே தில்லை கலாயத்தினரின் நடன நிகழ்ச்சிகள் இடம் பெறுவது குறித்து மேலும் மகிழ்ச்சி அடைகிறோம்.

கடல் கடந்த நாடுகளிலே வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் எம்மவர் தழிழ்க்கலாச்சாரத்தை வளர்ப்பதிலும் முத்தமிழை மேம்படுத்துவதிலும் அதிக ஆர்வம் காட்டுகின்றனர் என்பது வெளிப்படை.

" சென்றிடுவீர் எட்டுத்திக்கும் கலைச் செல்வங்கள் யாவும் கொணர்ந்திங்கு சேர்ப்பீர்" என்று பாடிய புதுமைக் கவி பாரதியாரின் உயர்வான எண்ணங்கள் இன்று வெளிநாடுகளில் பிரதிபலிக்கக் காண்கின்றோம். பணம் தேடுகின்ற குறுகிய நோக்கத்தை மாத்திரம் வைத்துக் கொள்ளாது கலை ஆர்வத்தை பெருக்குகின்ற கலை உணர்வு தோய்ந்த உள்ளத்தைக் கொண்ட பலர் இன்று வெளிநாடுகளில் வாழ்கின்றனர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கதாகும். இவர்கள் அனைவரையும் வாழ்த்தி வணங்குவதோடு இவர்கள் ஆற்றுகின்ற புனித சேவையும் பொலிவுற்று விளங்க வேண்டுமென்று துர்க்கை அம்பாளை பிராத்தித்து அமைகின்றேன்.

கலாநிதி தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி
(சமாதான நீதவான்)
துர்க்கை அம்பாள் தேவஸ்தானம்
தெல்லிப்பழை - இலங்கை

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. தியாகராஜா சிவகுமாரன்

ஆலயமும் நாமும்

"அன்பு ஊற்றவள் துர்க்கா அபய வீடவள்
நன்மை தங்கிட எம்முள் நடக்கும் துர்க்கையே
அன்னை துர்க்கையே என்றும் அருளும் துர்க்கையே
அன்பு துர்க்கையே ஜெய துர்க்கை துர்க்கையே"

அன்னை பராசக்தியின் தாழ்பணிந்து எமது துர்க்கா மஞ்சரியின் இரண்டாவது மலரின் மூன்றாவது இதழை சிறப்பிதழாக தங்கள் கரங்களில் சமர்பணம் செய்வதில் பெருமையடைகிறோம். மூன்று மாதங்களுக்கு ஒரு முறை மலரும் இம்மஞ்சரி ஆலயத்தின் செயற்திட்டங்களை மட்டுமல்ல பல அன்பர்களின் ஆன்மீக ஆக்கங்களையும் தாங்கி வருகிறது. இந்த சிறப்பிதழுக்கு தமது ஆக்கங்களை தந்துதவிய அன்பர்களுக்கு எமது நன்றியை தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறோம். எமது மஞ்சரிக்கு உலகின் எல்லாப் பகுதிகளிலுமிருந்து ஆக்கங்களை தந்து உதவியிருக்கிறார்கள் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

ஆலயம், நமது ஆன்மீக அறிவை போதிக்கும் இடமாகும். ஆலயத்திற்கு சென்று மனதார இறைவனை வணங்குவோமேயானால் எமது மனதில் என்றுமில்லாததொரு மன அமைதியேறபடுகிறது. நம்முடைய ஆணவமலம் அடங்குவதற்குரிய இடமே ஆலயம், ஆலயம் என்பது தனியே வழிபாட்டுத்தலம் மட்டுமன்றி, அங்கு கூடும் மக்களின் சமூக ஒருமைப்பாடு, பண்பாடு, பாரம்பரியங்களை பேணும் இடமாகவும் விளங்குகிறது. ஒரு ஜீவாத்மா பரமாத்மாவுடன் சங்கமம் ஆகுமிடமே ஆலயம். ஆலயதிற்கு எத்தைனையோ விதமான மக்கள் வருகிறார்கள், ஆனால் அவர்களை ஆலயத்தினுள் வந்தவுடன் பக்தர்கள் என்றே நாம் அழைக்கின்றோம், எல்லோரும் ஆலயத்திற்கு வந்தவுடன் வேண்டுவது இறைவா எனக்கு திருப்தியான வாழ்க்கையை தரவேண்டும் என்பதே. ஒவ்வொரு மனிதனிடமும் அடங்கிக்கிடக்கும் தெய்வீக ஆற்றலை வெளிப்படுத்துமிடமே ஆலயம், இங்குதான் மனிதன் பூரணத்துவமும் அடைகிறான். இங்குதான் எமது ஆசையும் ஒடுங்குகிறது.

தமிழ் மக்களுக் கென்று ஒரு வழிபாட்டுத்தலம் இந்த பிரிட்டிஸ் கொலம்பியா மாநிலத்தில் இல்லையே என்று அங்கலாய்த்துக் கொண்டிருந்த எமக்கு அன்னையின் ஆலயம் அமைந்தது, எமது மக்களுக்கு கிடைத்த பாக்கியம் என்றே கருதவேண்டும். இந்த ஆலயம், பொது மக்கள் ஆலயமாக மாறி இந்த ஆண்டுடன் மூன்று ஆண்டுகள் உருண்டோடிவிட்டது. இந்த மூன்று ஆண்டுகளிலும் எமது ஆலயத்தின் வளர்ச்சியும், மக்களின் பங்களிப்பையும் பார்க்கும்போது எல்லாம் வல்ல அம்பாள் அருளினால் நாம் மிக விரைவில் கோபுரத்துடனான ஒரு ஆலயம் அமைப்போம் என்றே எண்ணத் தோன்றுகிறது. மேலும் எமது ஆலயத்தில் ஒழுங்குமுறை தவறாது பூசைகள் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. பூசைகள் மட்டுமல்ல மக்கள் தமது விருப்பத்திற்கேற்ப அபிசேகங்களும், மற்றும் பல நேர்த்திகளையும் நிறைவேற்றிவருவது குறிப்பிடத்தக்கது.

துர்க்கை அம்மன் ஆலயத்தில் இதுவரை இருநூறு குடும்பங்கள் வரைக்கும் அங்கத்தவராக சேர்ந்திருக்கிறார்கள். இது வரையில் அங்கத்தவராக சேராதவர்கள் , அங்கத்தவராக சேர்ந்து துர்க்கை அம்மன் ஆலயப் பராமரிப்பு செலவுக்கு உதவுவதோடு ஆலயத்தின் வளர்ச்சியில் இயன்றவரை பங்குகொண்டு ஆலயத் திருத்தொண்டின் மூலம் அருட்கடலான அன்னை துர்க்கா தேவியன் அருள்பெற்றுய்யுமாறு கேட்டுக்கொள்ளுகிறோம். எமது அலயத்தில் பிரதி ஞாயிறு தோறும் சமய, யோக வகுப்புக்கள் நடை பெறுவது நீங்கள் யாவரும் அறிந்ததே அது மட்டுமல்ல நாம் நவராத்தி விழாவின்போது நூல்நிலையம் ஒன்றும் ஆலயத்தில் திறந்து வைத்திருக்கின்றோம் இந்நூல் நிலையத்திற்கு பல அன்பர்கள் பல விதமான ஆத்மீக நூலகளை அன்பளிப்பு செய்துள்ளனர் இது போல் நாம் பல அன்பர்களிடம் இருந்தும் தங்கள் வசதிக்கேற்ப உதவிகளை எதிர்பார்க்கிறோம்.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. ஜெயமூர்த்தி தியாகராஜா

எமது ஆலய வருமான செலவுக் கணக்குகளை அன்பர்களும் அறிய வேண்டும் என்பதற்காக இன்னுமொரு பக்கத்தில் இந்த வருடத்திற்கான கணக்கு விபரங்களை தருகிறோம். இது ஒரு பொது ஆலயம். இது உங்கள் ஆலயம். இந்த ஆலயத்தின் வளர்ச்சி பற்றி உங்கள் எண்ணங்களை எங்களுடன் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டுகிறோம்.

இந்த விசேட மலரை எமது குலகுரு சுப்பிரமுனிய சுவாமிகளுக்கு சமர்பணம் செய்வதில் பெருமை அடைகிறோம்.

நிர்வாக சபை தொண்டர்கள்

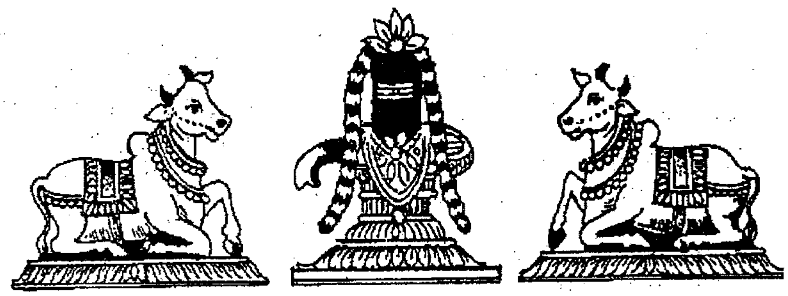

ஆலய பூசை நேரங்கள்

தினம் தோறும் மதியநேரப்பூசை பகல் 12.00 மணிக்கு நடைபெறும்.

தினம் தோறும் இரவுநேரப்பூசை இரவு 7.30 மணிக்கு நடைபெறும்.

இராகு காலப்பூசை பிரதி செவ்வாய் தோறும் பகல் 2.00 மணிக்கு நடைபெறும்.

சமயபாட வகுப்பு பிரதி ஞாயிறு தோறும் பகல் 10.00 மணியில் இருந்து 11.30 மணிவரைக்கும் நடைபெறும்.

யோக வகுப்பு பிரதி ஞாயிறு தோறும் பகல் 11.300 மணியில் இருந்து 12.00 மணிவரைக்கும் நடைபெறும்.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. ஜெயகுமார் தியாகராஜா

ARUL MIGU THURKADEVI HINDU SOCIETY OF BC
STATEMENT OF RECEIPTS AND PAYMENTS
FOR THE PERIOD FROM JANUARY 31, 2001 TO SEPTEMBER 30, 2001

		2001
RECEIPTS		
	POOJA CONTRIBUTION	33,652.00
	UNDIAL DONATION	2,841.00
	ARCHANAI OFFERINGS	13,870.00
	MEMBERSHIP CONTRIBUTION	10,710.00
	DONATION GENERAL FUND	8,635.00
	PROJECT ADVANCE BLOCK DONATION	4,000.00
	MANAWARAI RENTAL	1,400.00
	WEDDING INCOME	5,388.00
	INTEREST INCOME	22.00
	TOTAL	80,518.00
PAYMENTS		
	COST OF POOJA	2,640.00
	KITCHEN SUPPLIES,PRASATHAM	8,119.00
	COST OF SERVICE PRIEST	6,733.00
	MANJARI PRINTING	154.00
	CITY OF BURNABY WATER SEWAGE BILLING	461.00
	PRINTING 2001 CALENDAR	838.00
	SECURITY FIRE ALARM SYSTEM	223.00
	BANK CHARGES	77.00
	MORTGAGE PAYMENTS -VANCITY	21,204.00
	PROPERTY TAX CITY OF BURNABY	3,039.00
	BUILDING INSURANCE VANCITY AUG.01 TO AUG.02	1,701.00
	REPAIRS & MAINTENANCE	5,194.00
	PURCHASED GAS COOKER HEAVY DUTY	490.00
	INSTALLED EXHAUST SYSTEM & MOTOR	3,354.00
	GARBAGE REMOVAL	690.00
	PEST CONTROL	60.00
	LEGAL FEES ON 50,000 LOAN	640.00
	BC.HYDRO	3,754.00
	TELEPHONE	343.00
	TOTAL	59,714.00
EXCESS OF RECEIPTS OVER PAYMENTS		20,804.00

PLEASE NOTE THIS EXCESS RECEIPTS WERE USED TO REDUCE THE LOANS BY $ 18,000.00

President's Report

May God bless us all
May the Divine Mother's grace be upon us all

On September 12, 2001 came the second anniversary of the Durga Temple at the present sacred place. Temple is a place of worship. Most of us experience the tranquil feeling - serenity as we enter the prayer hall; some kind of indescribable beauty and reverence surrounds in that setting, especially during the Pooja times.

There are scientific and experimental proofs that prayer actually works. Power of prayer is stressed in every Religion - also in Charlatan and Black Magic! Prayer seems to be an intuitive reaction for anyone faced with danger or serious illness or pain. Crying out loud to a higher being for help and healing is natural; thus it was practiced even in the most primitive societies. We are blessed with lot of (innumerable) things in life - the life itself! We should be grateful for what we are. When properly practiced, prayer and meditation gives inner peace and strength to handle any problem that comes on our way. I might personally vouch for this fact. Life is not Bed of Roses. Almost all of us have experienced testing times - struggles and torments. Prayer helps to understand that these experiences are there not to destroy us but to transform us to become a better person than before the event. Through prayer we communicate with God and seek salvation, Mukthi, Mortsham - that is aligning and uniting our little " Self " with the Source from which it originated.

At these technological times, easiest way to worship is to follow the ritualistic and meditative methods that were defined by our Saiva Siththantha Kurumars and practiced by our elders. I gladly point out here that with the support of the members and the temple priest and the advisors, the committee and board of directors are doing their best to achieve this goal. In making every decision, the Board always keeps in mind that this is a long term establishment that has to be passed on to the future generations.

During the latter part of 1998, devotees of our Divine Mother Durga, were desperately in need of a place to worship. Our prayer was answered: Her Grace has doubly blessed us. We were not only able to find a centrally located hall in the Greater Vancouver Region but also the facility was used for the purpose of worship and worship only for more than 14 years by the previously owned society. Thus the sacredness of the ground and the buildings have been preserved, well before in time, for us.

I need not elaborate on the achievements of the AMT Society within these few years. In short I am pleased to say that it is remarkable and I am sure by the Divine Grace Will, we all will continue to perform the service to our fullest capacity.

On behalf of the Board of Directors and the Committees, I acknowledge with gratitude;
the sincerity of all the devotees of Durga Devi,
the commitment of all the members of the AMT Society,
the dedication of The Temple Priest,
the services (assistance) of all Volunteers,
the coordination of all the Sub Committees,
the cooperation of all the Directors, and
the patience of all the Advisors.

Finally, again, I like to stress the importance of Worship. Study after study has proved that even few minutes of workout few times a week (walking, jogging, swimming, yoga, etc..etc..) makes a huge difference in healthy living. Likewise, few minutes of Worship few times a week will definitely make a huge difference in conscious living (Spirituality of the Self). Therefore I urge all the parents to make the children go frequently to the Temple not by force but by their own accord.

May the Divine Mothers Grace be upon all of us.
May God Bless us All.

செயலாளரின் அறிக்கை

அரிது அரிது மானிடராதல் அரிது. "வாய்த்தது நந்தமக்கு ஈதோர் பிறவி மதித்திடுமின்" என அப்பர் அடிகள் மனிதப் பிறவியை மதித்திட வேண்டும் என்பார். மானுடப் பிறவி எடுக்கும் போது நாம் நம் நிலையை உணர்ந்து அறம் தொடர்பான பணியில் ஈடுபட்டு புண்ணியத்தைச் சேர்க்க வேண்டும். வாழ்க்கை என்னும் பயணத்தில் ஆன்மாவேடு கூட வருவது உடல். பிறருக்கு நன்மை செய்வதன் மூலம் நம் உடலைப் பெற்றதின் நோக்கத்தை பூர்த்தி செய்ய வேண்டும். நமது பதினெட்டு புராணங்களும் "பிறருக்கு சேவை செய் எவருக்கும் கெடுதல் செய்யாதே" என்ற தத்துவத்தைத் தான் எடுத்துச் சொல்லுகின்றன. ஆகவே உடலைப் பெறறதன் பயனாக நமது வாழ்க்கையை அர்த்தமுள்ளதாக ஆக்க வேண்டும். தவத்தாலும் தீர்த்த யாத்திரைகளாலும் மட்டும் ஆன்ம விடுதலை ஏற்படுவதில்லை. பிறருக்குச் செய்யும் தன்னலமற்ற சேவையே ஆன்ம விடுதலையை நல்கவல்லது. பூமியில் பிறந்த அனைவருக்கும் இறைவனால் பெரும் பணியும் பல பொறுப்புகளும் தரப்பட்டுள்ளன. அவற்றை நிறைவேற்ற வேண்டியது நமது கடமை. நான் என்னும் அகந்தையை விட்டு அன்பு உ ணர்வோடும் விருப்பத்தோடும் பணிகளைச் செய்ய வேண்டும். "பணிவோடு இருக்கத் தெரியாதவன் கட்டளையிடத் தகுதியற்றவன்" என பெரியோர்கள் கூறி இருக்கிறார்கள். எனவே தன்னலமற்ற தொண்டனாக செயலாற்றாமல் ஒருவன் சிறந்த தலைவனாக முடியாது.

ஊழல், இலஞ்சம், வன்முறை, போலிக்கட்டு, அறியாமை இவைகள் தற்சமயம் நாட்டில் தலைவிரித்தாடி தாண்டவம் செய்யும் பொழுது இளைய சமுதாயத்திற்கு உகந்த குணங்களான கருணை, தயை, அடக்கம், அன்பு, வாய்மை, தூய்மை, தைரியம், மனித நேயம், பெருமை, நேர்மை இவைகளை எடுத்துச் சொல்லி வாழ்ந்து காட்டுவது நம் கடமை. நம் இளைய சமுதாயம் நன்கு கல்வி பயின்று அறிவு வளர்ச்சியில் பூரண ஈடுபாடு கொண்டு அவர்களிடம் உயர் எண்ணங்களை வளர்த்து கலையிலும் கைதேர்ந்து பண்பாளர்களாகவும் பேரறிஞர்களாகவும் ஆகி சாதனைகள் பல பரிந்து வாழ்க்கை வளம் பெற நாம் வழிகாட்டிகளாக வாழ்ந்து காட்ட வேண்டும்.

இவைகளைச் செய்ய நமக்குத் தேவை இறைவனின் கருணை. கடவுள் தாய் வடிவம். அந்தத் தாய் நாம் எதைக் கேட்டாலும் கொடுக்கத் தயாராக இருக்கிறாள் என்பதை என் அனுபவத்தில் நான் புரிந்து கொண்டுள்ளேன். பலவற்றை எனக்கு சாதித்து தந்திருக்கிறாள். புரிந்தவர்களுக்கு அவள் ஒரு கற்பகத்தரு. புரியாதவர்களுக்கு அவள் ஒரு புதிர். தாயை நோக்கி நாம் ஓரடி எடுத்து வைத்தால் அவள் பத்தடி பாய்ந்து வருவாள். பிரபஞ்சத்தில் உள்ள லோகங்கள் அனைத்திற்கும் அன்னை ஜகன் மாதாவாக இருக்கிற படியால் அவளுடைய குழந்தைகள் நாம் அவளை எப்படி உபாசித்தாலும் அதை ஏற்றுக்கொண்டு அனுக்கிரகம் செய்வாள். உள்ளன்போடும் உண்மை யான பக்தியோடும் உபாசிக்க வேண்டும். சரணாகதி அடைந்தால் அகிலாண்டலேஸ்வரி நம்மை ரட்சிப்பாள் தினமும் "நல்ல எண்ணமும் தூய உள்ளமும் கொடு தாயே. ஈடில்லா இவ்வுலகில் உன் திருவடிகளை மறக்காலாகா வண்ணம் அருள் புரிவாய் தாயே. எல்லா உயிர்களும் நலமுடன் வாழ அருள் புரிவாய் நீயே" என்று வேண்டிக்கொண்டால் துர்க்கா தேவியின் அருள் கிடைக்கும்.

அம்பாளுக்கு தொண்டு செய்யக் கிடைத்தது மாபெரும் பாக்கியம். என்னுடைய பணியைச் சிறப்பாகச் செய்ய உதவிய தொண்டர்கள், அடியார்கள், நண்பர்கள், யாவருக்கும் எனது பணிவான வணக்கத்தையும் நன்றியையும் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

திருமதி. பு. கருணாகரன்

கலாநிதி சிவத்தமிழ்ச் செல்வி, அறநெறி அன்னை தங்கம்மா அப்பாக்குட்டி அவர்களின் வாழ்க்கைக் குறிப்பு

1925: 7-1-1925 புதன்கிழமை இரவு 9.30 மணி மிருகசீடம் இடபராசியில் அவதரித்தார்
1929: மல்லாகம் அமெரிக்க மிசன் பாடசாலையில் பாலர்வகுப்பில் சேரல்
1940: S.S.C பரீட்சையில் சித்தி, பிரவேச பண்டித பரீட்சை சித்தி
1941: சுன்னாகம் இராமநாதன் ஆசிரியர் பயிற்சிக் கலாசாலையில் ஆசிரியர் பயிற்சிக்குச் சேரல்
1944: பயிற்ச்சிக் கலாசாலை இறுதிப் பரீட்சையில் மொத்தம் 13 பாடங்களில் சித்தியடைந்து வெளியேறல்
1946: மட்டக்களப்பு சென்ற் சிசிலியா ஆங்கிலப் பாடசாலையில் பயிற்றப்பட்ட தமிழ் ஆசிரியராக நியமனம்
1952: பால பண்டிதர் பரீட்சையில் சித்தி
1958: தாயார் மறைவு, சென்னை சைவசித்தாந்த சமாஜம் நடாத்திய சைவ புலவர் பரீட்சையில் சித்தி
1960: தந்தையார் மறைவு
1961: தெல்லிப்பழை துர்க்காதேவி ஆலயத்தில் திருப்பணிச்சபை அங்கத்தவராகச் சேரல்
1965: தமிழ்நாடு சிதம்பரத்திலும், அண்ணாமலைப் பழ்கலைக்கழகத்திலும் உரையாற்றல்
1966: மதுரை ஆதீனத்தால் " செஞ்சொற் செம்மணி " என்ற பட்டம் வழங்கப்பட்டது. துர்க்கா தேவி ஆலயப் பொறுலாளராகப் பதவி ஏற்றல்
1970 ஈழத்துச்சிதம்பரத்தில் " சிவத்தமிழ்ச் செல்வி " என்ற பட்டமும் பொன்னாடை பதக்கமும் பெறல்
1971: மலேசியா, சிங்கப்பூருக்குச் சொற்பொழிவுப் பயணம். அங்கு "திருவாசகக் கொன்றல்" என்ற பட்டம் பெறல்
1973: தென்னிந்திய திருவிடை மருதூரில் நடைபெற்ற திருமறைக் கருத்தரங்குக்குத் தலைமை தாங்குதல் அகில இலங்கை இந்து மாமன்றம் கொழும்பில் சிவஞான வித்தகர் என்ற பட்டம் வழங்கியமை தெல்லிப்பழை துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் " துர்க்கா துரந்தரி " என்ற பட்டம் வழங்கியமை
1977: துர்க்காதேவி தேவஸ்தானம் நிர்வாகசபைத் தலைவர் பதவி ஏற்றல்.. 20-01-97 சித்தரத்தேர் திருப்பணி வேலை ஆரம்பித்தல்
1978: கந்தபுராணச் சொற்பொழிவு நூலுக்கு சாகித்திய மண்டலப் பரிசு கிடைத்தல், முதல் முதலாக அம்பாள் சித்திரத்தேரில் வலம் வருதல்
1980: தமிழ் நாடு ஆரணியில் மங்கையர் மகாநாட்டிற்குத் தலைமைதாங்குதல்
1982: " துர்க்கா புஷ்கரணி " தீர்த்தக்குளம் பிரதிஸ்டை. சைவப் பெண் குழந்தைகளுக்கு இல்லம் அமைத்தல் காசி யாத்திரை ரிஷிகேச யாத்திரை செய்தல் " சமாதன நீதவான் என்ற பதவிக்குரிய சத்தியப்பிரமானம் செய்தல்
1985: மணிவிழா நிகழ்வு இடம்பெறல். " சிவத்தமிழ் இன்பம்", "சிவத்தமிழ் செல்வம்", "சிவத்தமிழ் ஆராய்சிக்கட்டுரை" ஆகிய மூன்று நூல்களும் வெளியிட்டமை
1986: " துர்க்காபுரம் மகளிர் இல்லம்" இரண்டு மாடிக்கட்டிடத் திறப்பு விழா நடைபெற்றமை
1987: இலண்டன் பயணம் சென்று சொற்பொழிவுகள் ஆற்றி " இலண்டணில் ஏழு வாரம்" நூல் வெளியீடு செய்தமை
1990: சிவதமிழ் செல்வி பிறந்தநாள் அறநிதியம் ஆரம்பம். ஸ்ரீலலிதா சகஸ்ரநாம நூல் வெளிட்டமை

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. விக்கிரமசிங்கம் தியாகராஜா

1991: " கலாசூரி" என்ற பட்டத்தை அரசு வழங்கியமை. " சைவக்கிரியைகளும் விரதங்களும்" நூல் வெளியிட்டமை. நிர்வாகசபை வெள்ளி விழா மூன்று நாட்கள் நடைபெற்றமை

1992: யுத்த அனர்த்தம் காரணமாக மகளிர் இல்லப்பிள்ளைகளோடு மருதனா மடம் இராமனாதன் கல்லூரியில் இடம் பெயர்ந்து தங்கியமை

1998: யாழ் பல்கலைகழகத்தினால் " கலாநிதிப்" பட்டம் வழங்கப்பெற்றமை

1999: கனடா சைவ சித்தாந்த மன்றக் காப்பாளரில் ஒருவராகவும் " அன்புநெறி"' சிறப்பாசிரியரில் ஒருவராகவும் கடமை ஆற்றியமை " துவிஞோத்தமி" என்ற பட்டம் வழங்கியமை.

1999: கனடா வன்கூவர் அருள் மிகு துர்க்கா தேவி இந்து தேவஸ்தானத்தில் குருதேவர் சிவாய சுப்பிரமுனிய சுவாமிகளின் ஆசியுடன் " அறநெறி அன்னை " என்றபட்டமளித்து கௌரவிக்கப்பட்டமை.

2000: பவளவிழாவை முன்னிட்டு " சிவத்தமிழ்ச் செல்வி அன்னையர் இல்லம்" திறந்தமை.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திருமதி. தனலக்ஷ்சுமி தியாகராஜா

மகாப் பிரதோச மகிமை
காமகோடி பெரியவாள் அருளும்
பிரதோச தத்துவம்

ஸ்ரீ ஜகத்குரு ஸ்ரீ சந்திரசேகரேந்த்ர ஸரஸ்வதீ சுவாமிகள் பிரதோசத்தின் தத்துவத்தைப் பற்றி மிக அற்புதமாக நமக்கு அருளுகின்றார்.

பிரதோச காலம் பரமேஸ்வரனை தியானம் செய்வாற்கு தகுந்தகாலமாகும். அதாவது ஈஸ்வரனை தன்வசப்படுத்திக் கொள்ளும் மிகவும் விசேசமாகும்.உலகம் ஒடுங்குகிறது மனதும் ஈஸ்வரனிடத்து ஒடுங்க அதுவே நல்ல நேரம் பகலின் முடிவு, சந்நியா காலத்தின் ஆரம்பம், சிருஷ்டி பெற்று தன் ஸ்வரூபத்தில் அடங்கிக் கொள்ளும் நேரம்.

பிரதோஷ காலத்தில் ஈஸ்வரன் எல்லாவற்றையும் தன்னிடம் அடக்கிக் கொள்வதால் வேறொரு வஸ்த்து இல்லாத நேரமாக அமையும்.

உதயத்தில் சிருஷ்டியும் பிரதோஷ காலத்தில் சம்ஹாரமும் நடக்கின்றன. இராத்திரி ஆரம்பத்தைத்தான் சம்ஹாரம் என்கிறோம். அதனால்தான் இரவு நித்திய பிரளய காலமாக இருப்பதாக கூறப்படுகிறது. நித்திய சிருஷ்டியும் நித்திய பிரளயமும் நடக்கின்றன. பட்சிகள் மாடுகள் முதற்கொண்டு ஒதுங்கிக் கொள்ளுகின்றன. குழந்தைகள் கூட தம் விளையாட்டை முடித்துக்கொண்டு வீட்டுக்குள் ஒதுங்கிக் கொள்ளுகின்றனர்.

அந்தக் காலம்தான் சித்தத்தை ஏகாந்தமாக லயிப்பதற்குத் தகுந்த காலம். ஒருவராக இருந்து நித்திய பிரளய நேரத்தில் நடராஜர் நடனம் செய்கின்றார். எல்லாம் அதில் லயித்து விடுகின்றது.

அப்போது சஞ்சாரம் செய்யும் பூதப்பிசாசுகள் கூட அந்த நர்த்தனத்தில் லயித்து யாருக்கும் உபத்திரத்தை கொடுக்கமாட்டாது. அது கண்கட்டு வித்தை போல் நடக்கிறது. கூத்தாடி யாருடைய கண்களையும் கட்டுவதில்லை ஆனால் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே நம் மனசையும் கண்களையும் வேறொன்றில் ஆகர்ஷித்துவிட்டுத் தான் நினைத்ததைச் செய்து விடுகிறான்.

உசஷக் காலத்தில் ஹரி ஸ்மரணையும், சாயங்காலத்தில் சிவநாம ஸ்மரனையும் உகந்தவை, நடராஜ மூர்த்தியின் நாமாவை உச்சாரணம் செய்வதற்கு பிரதோச வேளைதான் முக்கியம்.

இப்படிச் சிவனை வழிபடுபதற்குத்தான் கோவில்களைக் கட்டினார்கள். சிவ பஜனை செய்வதற்கு எல்லோருக்கும் அவர்கள் வீட்டில் வசதியிருக்காது. அதற்காகத்தான் பெரும் கோவில்களைக் கட்டினார்கள். ப்ரதோஷ வேளையில் பரமேஸ்வரன் உலகசக்தி முழுவதையும் தன் வசம் ஒடுக்கிக் கொண்டு நாத்தனம் செய்யும் வேளையில் நாம் ஈஸ்வரனையே வழிபடவேண்டும்.

சகல லோகத்தையும் காத்தருளும் கருணாமூர்த்தியான கயிலைமலை வாசனுக்கு உகந்த இப்பிரதோஷ கால மகிமையை பற்றி நமது கண்கண்ட தெய்வம் நடமாடும் கருணைக்கடவுள் ஆசார்ய சுவாமிகள் அருளிய அமுதவாக்கு அனைவருக்கும் சுபிட்சத்தையும் செல்வத்தையும் காரியசித்தியையும் தரத் தக்க பக்தி மார்க்கமாகும்.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. தர்மலிங்கம் கேதீஸ்வரநாதன்

வளரட்டும் "துர்க்கா மஞ்சரி"

ஆறு பக்கங்களுடன் ஆரம்பிக்கப்பட்ட "துர்க்கா மஞ்சரி" இன்று வளர்ச்சி பெற்று புத்தக உருவில் வெளிவரும் செய்தி அறிந்து மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

சின்னதாக ஆரம்பிக்கப்பட்ட துர்காதேவி ஆலயம் இன்று பெரிய விருட்சமாக மாறி பல்லாயிரக்கணக்கான பக்தாகளுக்கு அருள்பாலிக்கும் ஆலயமாக வளர்ந்து பெருமை தருவதற்கு பக்தர்கள், ஆலயத் தொண்டர்கள் ஆகியவர்களது அளப்பரிய உழைப்பு மட்டுமன்றி "துர்க்கா மஞ்சரியும்" ஒரு காரணமாகும்.

ஆரம்பத்தில் இருந்தே ஆலயத் தொண்டர் சபை ஆலய வளர்ச்சிக்கும், பக்தர்களது சௌகரியத்திற்கும் ஒரு செய்தி வெளியீடு ஆலயத்தில் இருந்து வெளிவரவேண்டும் என்பதை தீர்க்கதரிசனத்துடன் தீர்மானித்தது. இந்த வெளியீட்டில் ஆலயத்தின் விரத, பூசை, விபரங்கள் மட்டுமன்றி ஆலய வளர்ச்சிக்கு தொண்டர் சபை என்ன செய்கிறது என்ற விபரங்களையும் உள்ள அடக்கியதாக அமைய வேண்டும் என்றும் விரும்பியது.

ஆலயத்தின் வளர்ச்சியில் பக்தர்கள் விசுவாசத்துடன் பங்குபற்ற உத்தியோக பூர்வமான செய்திகள் பக்தர்களுக்குச் சென்றடைய இந்த வெளியீடு பயன்பட வேண்டும் என்றும் விரும்பியது.

பக்தர்கள் எல்லோரும் ஆலயத்திற்கு வாருங்கள் இது உங்கள் ஆலயம், உங்கள் வீடு, ஆலயத்திற்கு வந்து எல்லாத் தொண்டுகளிலும் பங்கு பற்றுங்கள் என்று இரு கரம் கொண்டு அழைக்கவும் இந்த வெளியீடு உதவியாக இருக்கும் என்றும் நிர்வாக தொண்டர் சபை தீர்மானித்தது.

இந்த வெளியீட்டுக்கு "துர்க்கா மஞ்சரி" என்றும் பெயர் சூட்டப்பட்டது. அவர்கள் அன்று நினைத்தது தீர்க்க தரிசனம் பொய்க்கவில்லை. ஆலயம் அன்றாடம் பக்தாகள் நிரம்பி வழிகின்ற செய்தியை காதாரக் கேட்டு மிகவும் உவகை அடைகிறேன்.

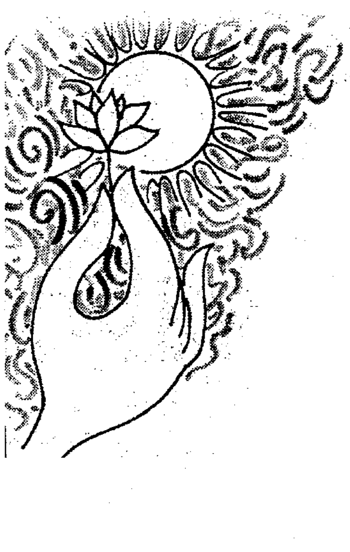

"குமுதம்" சஞ்சிகையில் இடம் பெறும் அளவிற்கு ஆலயத்தின் செயற்பாடுகள் உலகப் பிரசித்தமாகிவிட்டது.

ஒரு ஆலயம் எப்படி இருக்க வேண்டும் அது என்ன விதமான சேவைகளை அதன் பக்தர்களுக்குத் தர வேண்டும் என்பதற்கு வட அமெரிக்காவில் ஒரு முன் உதாரணம் துர்க்கா தேவி ஆலயம்.

துர்க்கா தேவி ஆலயமும், துர்க்கா மஞ்சரியும் மேலும் மேலும் வளர்ச்சிப் பாதையில் முன்னேற வேண்டுமென எல்லாம் வல்ல துர்க்கா தேவியை வேண்டி நிற்கிறேன்.

ஓம் துர்க்கா தேவி சரணம்

மு. கதிர்காமநாதன்
(ரொரன்டோ)

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. துரைசாமி சிவயோகம்பிள்ளை

கலையும் மதமும்

ஈழத்தமிழ் மக்கள் உலகின் எட்டுத்திசைகளிலும் பரந்து வாழும் இன்றைய நிலையில் மகாகவி பாரதியார் உலகில் எட்டுத்திசை எங்கும் தமிழ்மொழி முழங்கச்செய்வோம் என்று பாடியது என் நினைவுக்கு வருகிறது. இதனை எமது ஈழத்தமிழர் நிறைவேற்றி வருவதுடன் மேலும் ஒருபடி மேலாக எமது கலாச்சாரம் இந்துமதம் ஆகியவற்றையும் பரப்பிவருகிறார்கள் என்பதில் நாம் பெருமைப்படுகிறோம். கலை கலாச்சாரம் மதம் ஆகிய மூன்றும் பின்னிப்பிணைந்துள்ளன. தில்லைநடராஜனின் நடனத்தை பரதநாட்டியத்தில் நாம் காண்கிறோம். ஓர் சிற்பியின் கைவண்ணத்திலே மலர்ந்த வழிபாட்டுக்கான விக்கிரகத்தில் கலையின் சிறப்பைக் காண்கிறோம். எனவே கலையிலே கலாச்சாரத்தை காண்கிறோம். கலாச்சாரத்தையும் கலையையும் மதத்திலே காண்கிறோம். கலை என்னும் சொல்லுக்கு பல்வேறு பொருள் உண்டு.

நாம் காணும் எல்லாவித்தைகளுமே கலைகளாகும். நான்கு வேதங்கள் வேதங்களின் அங்கங்கள் சாஸ்திரங்கள் ஆகியன எல்லாம் கலைகளே.

இவற்றிலும் மொழியோடு இணைந்து வழங்கும் இயல் இசை நாடகம் என்பவையே தனிச்சிறப்புடையனவாக இருக்கின்றன. விலங்கினத்தையும் மனிதனையும் வேறுபடுத்துவது மொழி. அது போன்றே மனிதருள்ளும் ஒப்புயர்வற்றவனாக ஒருவனை எடுத்துக்காட்டவல்லது கலை,. கலை தன்னிச்சை வழிபுகும் மனித மனத்தை தடுத்து நிறுத்தி ஒருவழி செலுத்தும் சிறப்புவாய்ந்ததாக திகழ்கிறது. இத்தகையநிலையில் இறைவனை அடையவழிவகுக்கிறது.

கலை அமைதியற்ற உள்ளத்துக்கு ஆறுதல் அளிக்கிறது. உளத்தூய்மை செயற்றூய்மை ஆகியவற்றை உண்டாக்கி மனிதனிடம் இயற்கையாக அடைந்துகிடக்கும் அழுக்காறுகளை போக்குவதுடன் அவனை பண்புடையவனாகவும் சமூகத் தொண்டனாகவும் மாற்றியமைக்கிறது. ஒரு கலைஞன் சுயதேவைகளையும் தன்னலத்தையும் துறப்பதோடு தன்னையே மறக்கிறான்.

இத்தகைய தன்னை மறந்தநிலை பார்ப்பவர்களுக்கு பைத்தியம்போல் தோன்றினாலும் அவனை உண்மையாக இறைவனோடு ஒன்றச் செய்கிறது.

நாம் கலையையும் மதத்தையும் ஒப்புநோக்குங்கால் இரண்டுக்கும் பிரிக்கமுடியாத அளவிற்கு ஒப்புமை இருப்பதைக் காணலாம். கலையைப் போன்றே மதமும் மனிதனை இறைவனாக்குகின்றது. மதம் எனும் சொல் பலபொருள்படுமாயின் சிறப்பாக வழி, ஒழுங்கு, என்னும் பொருளாய் அமைதல் நோக்குதற்குரியது. பாதைகள்-அதாவது வழிகள் அனைத்தும் போக்குவரத்துக்காகவே செப்பனிடப்பட்டிருக்கின்றன.

வாழ்வு என்னும் பாதைவழியாக மரணம் என்னும் நிலை அடையும்வரை கேந்திரஸ்தானத்தை நோக்கி மக்கள் அடியெடுத்து வைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறார்கள்.இப்பிரயாணம் கடந்த காலம் நிகழ்காலம் எதிர்காலம் ஆகியவற்றைக் கொண்டிருக்கிறது.

பலர் பிரயாணம் முடித்துக்கொண்டார்கள். பலர் பிரயாணத்தை ஆரம்பிக்க இருக்கிறார்கள். மதங்கள் அதாவது நான் முன் கூறிய இந்த வழிகள் குறைவு நிறைவுகளை உடையனவாக மேடுபள்ளங்களை உடையனவாக அமைந்திருந்தபொழுதிலும் யார் யார் எம்மதத்தை பற்றிச் செல்கின்றனரோ அவரவர் தம் பிரயாணத்தை வெற்றியோடு முடித்துக்கொள்கின்றனர். இதுபோன்றே பரமாத்மாவாகிய இறைவனை ஜீவாத்மாவாகிய உயிர்கள் சென்றடைவதற்கென பலவகைக்கட்டுப்பாடுகளையும் வரையறைகளையும் கோட்பாடுகளையும் உடைய பலமதங்கள் வகுக்கப்பட்டபொழுதிலும் அம்மதங்கள் அனைத்தும் உயிர்களை இறைவன்பால்இட்டுச்செல்லும் என்பதில் நாம் நம்பிக்கை கொள்ள வேண்டும். கலைகளை 64ஆக வகுத்த தமிழ்மக்கள் அவற்றிற்குரியவளாக கலைவாணியை தலைவியாக்கி வழிபடுவதிலிருந்து

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. மகேந்திரன் இராதாகிறிஷ்ணன்

கலைக்கும் மதத்திற்கும் உள்ள தொடர்பு தெளிவுபடுகின்றது. இன்னமும் தமிழரது வாழ்க்கையிலே கலையும் மதமும் பெற்றிருந்த நிலையைப் பல்லவர் சோழகால தமிழ்நாட்டு வரலாறு சான்றுபகருகிறது. பழந்தமிழ் நாட்டின் பண்பாட்டுச் சிறப்புகளில் பண்புடைய மூவேந்தர் பரம்பரையும் அவர்களால் வளர்க்கப்பட்ட மதமும் மதத்தோடு தொடர்புடையனவாக வடித்தெடுக்கப்பட்ட சிற்பங்களும், கலைதான் மதம், மதம்தான் கலைஎன்னும் உண்மையை வலியுறுத்துகின்றன.

பல்லவர் சோழகாலத்தில் உண்டான சைவசமயத்தின் வளர்ச்சி கலையுலகிலேயே ஓர் மாபெரும் திருப்பத்தை ஏற்படுத்திவிட்டதென்று கூறிவிடலாம். அத்தோடு அக்காலத்தில் உண்டான கலைவளர்ச்சி சைவசமயத்தின் எழுச்சியையும் பெருமையையும் எடுத்துக்காட்டுவதாக இருக்கிறது. மாமல்லபுரத்தில் வியக்கும்விதத்தில் செதுக்கப்பட்டுள்ள வடிவங்களும் சிற்பங்களும் ஆங்காங்கு காணப்படும் சிறந்த கலையம்சங்களும் மக்கள் வாழ்க்கையில் மதமும் கலையும் எவ்வளவு தூரம் ஒன்றுக்கொன்று பாகுபாடின்றி போற்றப்பட்டன என்பதை எடுத்துக் காட்டுகின்றன.

உருவவழிபாடு கலையோடு இணைந்திருக்கிறது என்பது சொல்லாமலே விளங்கவேண்டியதாகும். பகுத்தறிவுள்ள மனிதன் ஓர் உருவத்தைப் பார்த்து அது கடவுளின் வடிவம் என்பதை திடமாக ஏற்றுக்கொண்டானேயானால் அவ் வடிவத்தை இறைவனாகவே கண்டமைக்குக் காரணம் அவ் வடிவத்திலே அமைந்துள்ள சிறந்த கலையம்சம் என்றே கூறவேண்டும். இந்த ஒருமைப்பாட்டிலேதான் மதமும் கலையும் ஒன்று என்ற கோட்பாடு உரமூட்டப்படுகிறது. கலைஞன் கற்பனையிலே கண்ட கடவுள் வடிவத்தை சமயக்குரவரான திருநாவுக்கரசர் தம் முன்னே கண்டார். கண்டதும் மெய்மறந்தார். இறைவனுடைய ஒவ்வொரு அம்சத்தையும் உற்று நோக்கினார். தன் கண்களைக் கூட அவரால் நம்பமுடியவில்லை.கண்ணோடு கண்ணினை நோக்கினார். இறைவனுடைய வளைந்த புருவம் தன் நிலையை உணர்த்தியது. கொவ்வைப்பழத்தை நிகர்த்த திருவாயை நோக்கினார்.கொவ்வை இதழ்களினின்றும் முகிழ்ந்தகுமிண் சிரிப்பை அவரால் மறக்கமுடியவில்லை.கண்ணை ஒருமுறை இமைத்தார். இறைவனது திருச்சடையிலே இருந்த வித்தகர் போற்றிடும் கங்கை தென்பட்டது. பார்வை அத்தோடு நிற்கவில்லை. சிவந்த மேனியிலே படிந்திருந்த வெண்ணீறு கண்ணை மறைத்தது. பிரதிபலித்த ஒளியை பார்க்கமுடியாது திருக்கமலப்பாதங்களை நோக்கினார். அங்கே திருப்பாதம் உயர்ந்திருப்பதைக் கண்டார். அவ்வளவுதான் தன்னை மறந்தார். மனிதப்பிறவியின் மாண்பினை உணர்ந்தார். நரை,திரை, மூப்புச்சாக்காடு ஆகியவற்றினின்றும் நீங்கிய தேவர்களின் பிறப்பினும் மனிதப்பிறவி பெருமைவாய்ந்தது என்னும் முடிவுக்கு வந்தார். கலைஞன் கற்பனையில் கண்ட அதே உருவோடு இறைவனைக் கண்ட சுவாமிகள் குனித்த புருவமும் கொவ்வை செவ்வாயிற் குமிண்சிரிப்பும் பனித்த சடையும் பவளம் போல் மேனியிற் பால்வெண்ணீறும் இனித்தமுடனே எடுத்த பொற்பாதமும் காணப்பெற்றால் மனிதப் பிறவியும் வேண்டுவதே இந்த மானிலத்தே
என்று ஒரு காவியத்தையே வடித்துவிட்டார்.

சுபம்

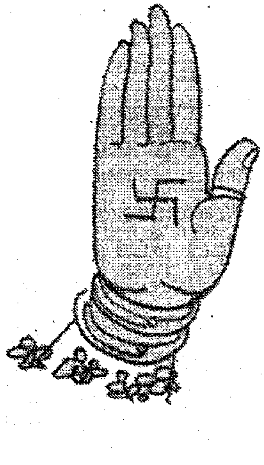

எஸ். புண்ணியமூர்த்தி
(ஓய்வுபெற்ற செய்திப் பொறுப்பாளர்)
(இலங்கை வானொலி ஒலிபரப்பு கூட்டுத்தாபனம்)

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. ரவிச்சந்திரன் பொன்னம்பலம்

சுவடுகள்

1.வீபூதியின் தத்துவம் யாது?

வீபூதி என்பதற்கு சிறந்த ஐசவர்யம் என்பது பொருள். சிவானந்தமே சிறந்த ஐசவர்யம். பசுமாட்டின் சாணத்தை எரித்து உண்டாக்குவது திருநீறு. ஆன்மாக்களின் மலத்தை ஞானம் எனும் அக்கினியில் எரித்துச் சிவானந்தத்தை அடையும் நிலையையே திருநீறு காட்டுகிறது.

2.இலங்கையில் எந்த தமிழ் அரசன் கோயில் கட்டினான்? அக்கோயிலின் பெயர் என்ன?

இராசராசன். இலங்கை மாந்தோட்டத்தில் இராசராசேஸ்வரம் அமையப் பெற்றுள்ளது.

3.சூடம் ஏற்றுவது எதைக் குறிக்கிறது?

ஆன்மா பரமாத்மாவோடு கலப்பதைக் குறிக்கும். சூடம் வெண்மையானது. அது சுத்த சத்துவ குணமுள்ள ஆன்மாவைக் குறிக்கும்.சூடத்தை ஏற்றியவுடன் அது தீபம்போல எரிவது ஞானாக்கினியால் மலம் நீங்கப் பெற்ற ஆன்மாவானது சிவகரணம் பெற்று நிற்பதைக் காட்டும்.சூடம் இறுதியில் ஒன்றுமில்லாது கரைந்து போவது போல ஆன்மாவானது சரீரங்களையெல்லாம் நீங்கி இறைவனோடு ஒன்றுபடும். இதை விளக்குவதே சூடம் ஏற்றுதலின் தத்துவமாகும்.

4.சிவனின் வாகனமான காளையின் சிறப்பு யாது?

தர்மதேவதை என்கிற ரிசபம் தர்மத்தை வெளிப்படுத்துகிறது.

5.அர்த்த நாதீசுவரனின் தத்துவம் என்ன?

ஆண்டவனுக்கு இரண்டு பக்கங்கள் உண்டு. ஒன்று வெப்பம். மற்றொன்று குளிர்ச்சி. வெப்பம்-சிவப்பாயிருக்கும். அது சிவபெருமானின் பவளமேனி. குளிர்ச்சி பச்சையாக இருக்கும். அது பார்வதியின் மரகதமேனி.

6. கும்பாபிசேகத்தின் பலன் என்ன?

பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் கோயிலுக்குச் சென்ற புண்ணியம் ஒரு கும்பாபிசேகம் தரிசிப்பதில் கிடைக்கும்.

7. ஒரே கல்லின் செதுக்கப்பட்ட நந்தி எங்கே உள்ளது?

தஞ்சைப் பெரிய கோயிலில் இருக்கிறது.

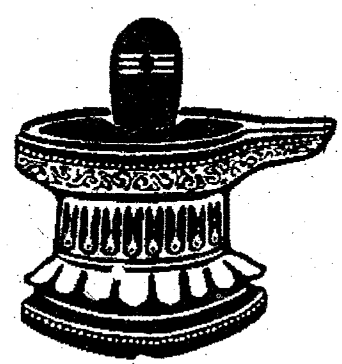

8. எந்தக் கடவுளுக்கு எந்த இலை அர்ச்சனைக்கு ஏற்றது?

சிவனுக்கு - வில்வஇலை!
பெருமாளுக்கு- துளசி
பிரம்மாவுக்கு- வன்னி இலை
ஓம் சக்திக்கு - வேப்பிலை
கங்காதேவிக்கு-மாவிலை

9. மீன்களே இல்லாத திருக்குளம் எது?

மதுரை பொற்றாமரைக் கோயில் குளத்தில் மீன்களே கிடையாது.

10. அதிக கோபுரங்கள் கொண்ட கோயில் எது?

மதுரை மீனாட்சியம்மன் கோயில்தான். அதில் 14 கோபுரங்கள் இருக்கின்றன.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. செல்லத்துரை சுப்ரமணியம்

11. தக்கன் யாகம் செய்த இடம் எது?

இமயமலையைச் சார்ந்த கனகலம்.

12 ஒவ்வொரு ஆண்டும் சித்திரைமாதம் 1 ம் 2ம் 3ம் திகதிகளில் சூரியஒளிர்க்கதிர் கோயிலில் உள்ள லிங்கத்தின் மீது விழும். இந்தக் கோயில் எங்குள்ளது?

கும்பகோணத்தில் இருந்து சுமார் 8 மைல் தூரத்தில் உள்ள திருவிசலூர் என்ற ஊரில் இருக்கும் சிவன் கோயிலில்தான் இந்த அற்புதம் நிகழ்கிறது.

13.நடராஜரின் பாதத்தில் கிடப்பவனின் பெயர் என்ன?

முயலகன் என்பதாகும்.

14. மூலமூர்த்தி வீதி வலம் வருவது எங்கே?

சிதம்பரத்தில் நடராஜர் மட்டுமே!

15. முருகனுக்கு ஏன் ஆறுமுகங்கள்?

கிழக்கு- மேற்கு- வடக்கு- தெற்கு-ஆகாயம்-பாதாளம் ஆகிய ஆறு திசைகளிலிருந்து வரும் பக்தர்களின் குறைகளை உடனுக்குடன் கவனித்து தீர்ப்பதற்காகத்தான் அவருக்கு ஆறு முகங்கள் என்று ஒரு விளக்கம் உள்ளது.

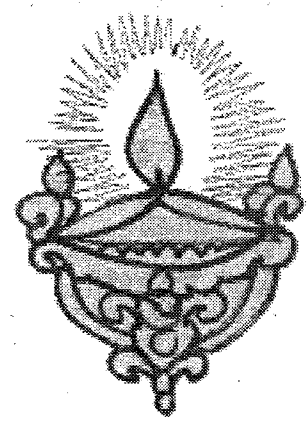

16. எந்தெந்த கடவுளுக்கு எத்தனை கைகள்?

இந்திரன் -	நான்கு கைகள்
விநாயர் -	ஐந்து கைகள்
தத்தாத்திரியன் -	ஆறுகைகள்
அக்கினி -	ஏழுகைகள்
பிரமன் -	எட்டுக்கைகள்
சிவன் -	பத்துக்கைகள்
முருகன் -	பன்னிரண்டுகைகள்

17.எந்த அம்மன் பெயரில் ராகம் தோன்றியது?

மலயாசலம். இங்கு எழுந்தருளியுள்ள அம்மன் தேவி கல்யாணி என அழைக்கப்படுகிறாள். இவள் பெயரில் எழுந்ததே கல்யாணி ராகம் ஆகும்.

18. புனித நதிகள் யாவை?

கங்கை -யமுனை-கோதாவரி- சிந்து- சரஸ்வதி- நர்மதை-காவிரி ஆகும்.

19.மனித உடற்கூறு தத்துவத்தை அடிப்படையாக வைத்துக் கட்டப்பட்ட கோயில் எது?

சிதம்பரம் கோயில். கோயிலில் வேயப்பட்ட 21,600 ஓடுகளும் நாம் ஒவ்வொரு நாளும் விடும் மூச்சின் கணக்கையும் ஓடுகளில் பொருத்தியுள்ள 72,000 ஆணிகள் மனிதனின் நாடிகளின் கணக்கைக் காட்டுகிறது.

தொகுப்பு: ஸாளினி கிருபாகரன்.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. பொன்னையா ஈஸ்வரமூர்த்தி

ஓம் சிவ சக்தி ஓம்
யோகமும் நிதானமும்

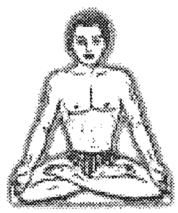

யோகத்தை பயில்வோர் அனைவரும் வாழ்வில் நிதானத்தைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டியது அவசியம். ஆதலினால் இங்கு யோகமும் நிதானமும் பொருள்பற்றி சிறிது நோக்குவோம்.

இயம நியமங்கள் எனப்படும் கட்டுப்பாடுகள் யோகத்தில் நிறைய உண்டு. யோகத்தின் முன்னோர்களாகிய சில குருமார்கள் (எல்லாக் குருமார்களும் அல்ல) தம் சீடர்கள்மேல் மிக மிகக் கடுமையான கட்டுப்பாடுகளை வகுத்திருந்தனர். அவற்றால் பல நன்மைகள் உண்டு ஆயினும் அவை எல்லாவற்றையும் ஒழுங்காக இந்த 21ம் நூற்றான்டில் கடைப்பிடிப்பது இயலாத காரியம். அதுவும் இல்லறத்தாராகிய நமக்கு அந்நியமங்களுட் சில அசாத்தியமானதாகும்.

உதாரணமாக ஆறுமுகநாவலர் சைவ நெறிமுறைகளை வகுத்துத் தொகுத்துத் தந்துள்ளார். அதில் ஆலயம் செல்பவர் எவற்றை செய்ய வேண்டும், எவற்றை செய்யக் கூடாது, ஆலயத்துள் எப்படி எப்படி எல்லாம் வழிபட வேண்டும் என்று நுணுக்கமாக ஆராய்ந்து விபரமாக எழுதியுள்ளார். அவற்றை நூறு (100%) நம்மில் யாராலும் கடைப்பிடிக்க முடியாது. அதற்காக யாருமே ஆலையங்களிற்கு போகாமல் இருந்துவிடலாமா? உலகில் உள்ள ஆலயங்கள் எல்லாவற்றையும் இழுத்து மூடிப் பாழடைய விடவேண்டியது தானா? இல்லை,.அதற்கு மாறாக பரம்பரை பரம்பரையாகப் போற்றப்பட்டு வந்த வழிபாட்டு முறைகளின் உட்தத்துவ நுட்பங்களை ஓரளவு ஆராயந்து உணர்ந்து காலம், இடம், பொருட்கு ஏற்ப இணைந்து தற்கால வாழ்க்கைக்கும் எதிர்காலச் சந்ததியினருக்கும் உகந்ததாய் உடல் ஆரோக்கியத்திற்கும் சமய வளர்ச்சிக்கும் வழி காட்டுவதே முறையாகும், அதுவே நியாயமும் ஆகும்; அதுவே நிதானப் பாதையுமாகும்.

நிதானம் என்றதும் நம் எண்ணத்திற்கு தோன்றுவது, ஒன்று மது அருந்துவது பற்றியாகும். நிதானம் வாழ்க்கையில் முழுமையாக வேண்டும். உண்பது, உடுப்பது, உறங்குவது, வேலை பார்ப்பது, அப்பியாசம் செய்வது, கொடுப்பது, எடுப்பது, சேர்ப்பது, துய்ப்பது, கதைப்பது, கழிப்பது இவை போன்றன எல்லாம் தனியார் கருத்தில் இருத்தவேண்டிய நிதானங்கள். கூட்டாகவும் நாம் எல்லோரும் சேர்ந்தும் நிதானப் பாதையைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும். அரசியற் பாதையாகிலென், சமூக சமய முறைகளாயிலென் மிதமான சமநிலையினைக் கடைப்பிடிக்க வேண்டும்.

நம் சந்ததியினரிடம் பரந்து வளர்ந்த அனாவசிய பழக்கங்களுள் பிரத்தியேக மானவை இரண்டு. மது அருந்துவதும் புகை பிடிப்பதும் ஆகும். எந்த மதத்தினராயினும் எந்த ஆலயத்தினுள்ளும் புகை பிடிப்பதில்லை. அதே போன்று ஒரு சில மன நோயாளரைத் தவிர யாரும் ஆலயத்தினுள் வெறியாடுவதில்லை. அதோடு இந்துக்கள் மச்ச மாமிசம் உண்டால் அன்று கோவிலுக்கு போவதை தவிர்த்துக் கொள்ளுகின்றனர். அம்மாவையும் பிள்ளையையும் கோவில் வாசலில் இறக்கிவிட்டு அப்பாதான் கோவிலுக்குள் வராமல் ஏதோ சமான் வாங்கக் கடைக்குப் போவதன் காரணம் அப்பா மது அருந்தியதாற்றான் என்பது குழைந்தைக்கே தெரியும் என்ற கதையும் நாம் இடை இடையே கேள்விப்படுகின்றோம். எது எப்படி இருப்பினும் ஆலய தூய்மையைப் பாதுகாக்கும் பழக்கம் நமது சமூகத்தினரிடம் ஊறிப்பதிந்துள்ளதை உணர்ந்து நாம் மகிழ்ச்சியடையலாம். அதேவேளை ஆலயத் தூய்மையை, தெய்வீக ஸ்தானத்தை மேன்மேலும் வருங்கால மக்களிடையேயும் வற்புறுத்த வேண்டும்.

மது அருந்தி நிதானம் தவறிய ஆங்கில நகைச் சுவைக் கதை ஒன்று. இரு நண்பர்கள், பால்ய நன்பர்கள் பல வருடங்கள் கழித்து லண்டன் நகரில் சந்தித்தனர். அருகாமையில் உள்ள (pub) மதுபானக் கடைக்குள் சென்று உரையாடினர்.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. சின்னத்தம்பி சுகுமார்

தாம் 6ம் வகுப்பில் ஆடிய கால் பந்தாட்டப் போட்டியில் வென்றதைச் சொல்லி ஒவ்வொரு glass மது அருந்தினர், பின் 7ம் வகுப்பில் math tution எடுத்தனால் grade 'A' கிடைத்ததைச்சொல்லி இன்னுமொரு glass மது அருந்தினர். பின் 8ம் வகுப்பில் ஒரு நாள் வீட்டிற்குப் போகாமல் மடத்தில் படுத்ததைச் சொல்லி மேலும் ஒரு glass போட்டனர். இப்படியாகக் குடித்துக் கொண்டே கடை பூட்டும் நேரம் இரவு 12 மணியானதும் இருவரும் போவதற்கென எழும்பினர். நிற்க முடியவில்லை,. நல்ல காலமாக ஒருவர் மீது ஒருவர் சாய்ந்த படி இருவருமாகச் சேர்ந்து முணு முணுத்தனர்,
"United we stand, divided we fall ", தோழ் மீது தோழ் ஒட்டியபடி " ஒற்றுமையே பலம், ஒன்று பட்டால் உண்டு நமக்கு நிற்கும் நிலை பிரிந்தோமாயின் படார் டொம்."

நிதானத்தை எப்படி கடைப்பிடிப்பது? அதனால் அடையும் நன்மைகள் இலாபங்கள் என்ன? நிதானம் தவறுவதனால் வரும் கஷ்ட நஷ்டங்கள் என்னென்ன?.

நிதானமாகச் சென்றால் பிழை விடுவதற்கு வாய்ப்புக்கள் குறைவு. அதே வேளையில் தற்செயலாக ஏற்படும் ஒரு சில பிழைகளைத் திருத்துவதற்கு வாய்ப்புகள் நிறைய உண்டு. அதாவது குறைகளைச் சிறுத்து நிறைகளைப் பெருக்கும் தன்மை நிதானத்தூடே உண்டு.

குழைந்தை பிறந்ததும் நாள் தோறும் பல மணி நேரம் தூங்கும். வளர்ந்தவர்கள் 6 மணி தொடக்கம் 9 மணித்தியாலம் வரை தூங்கலாம். நற் தூக்கம் ஆரோக்கியத்திற்கு அவசியம். பிறந்த குழைந்தை பல மாதங்கள் வரை தாய்ப்பாலில் மட்டும் வளர்வது நிறை பலனைக் கொடுக்கும். வளர்ந்தோர் தம் பருமன், நிறை, செய்யும் வேலைக்கேற்ப ஒருநாளுக்கு 2 அல்லது 3 முறை அளவாக உண்பது நல்லது. குத்தரிசியுடன் காய்கறி பழங்கள் நிறையச் சேர்த்து உண்பது நற்சுகம் தரும். பருமனுக்கு ஏற்ற நிறை உண்டா என அறிவதற்கு Body mass index - அதை உடல் நிறை நிலை அறிகுறிக் கணிப்பு என்று இப்போதைக்கு அழைப்போம். உயரத்தை (meter) உயரத்தால் பெருக்கி வரும் தொகையால் நிறையை (kg) பிரிக்க வேண்டும். அதாவது நிறையை உயரத்தால் பிரித்து மறுபடியும் ஒரு முறை உயரத்தால் பிரிக்க வருவது உடல் பருமன் கணிப்பு (B.M.I). Body mass index is the ratio of weight in kg to that of height in meter Squared. In other words B.M.I is the number obtained in dividing the weight in KG by square of the height in meters.

உதாரணம்: நிறை 144 இறாத்தல் = 65.32 கிலோ (144 x 0.4536)

உயரம் 5 அடி 8 அங்குலம் = 1.727 மீற்றர் (68 x 0.0254)

$$\text{Body mass Index} = \frac{65.32}{1.727 \times 1.727} = 21.89$$

B.M.I
- 19 - 26 வரை இருப்பது உகந்தது, உத்தமம்
- 26 - 29 வரை இருப்பது மத்திமம்
- 30 - 40 வரை உள்ளோர் மிகக் கவனமாக ஆரோக்கியத்தைப் பேண வேண்டும்
- 40- மேல் உள்ளோர் வைத்தியரின் ஆலோசனையுடன் நிறையை குறைக்க வேண்டியது அவசியம்.

பரம்பரைச் சொத்தை, பாடுபட்டுச் சேர்த்த பணத்தை, அதிஸ்டவசமாக வாய்த்த பொருளை ஊதாரித்தனமாகச் செலவு செய்வதும் நிதானமற்ற செயலாகும்.

சொல்லில் நிதானம் மிக முக்கியம். தற்கால வாழ்விற் குடும்பத்திற்குள்ளும் வெளியிலும் உறவினரிடையேயும் சினேகிதருக்குள்ளும் சகலரிடமும் ஏற்படும் சச்சரவுகளுக்கு முக்கிய காரணம் நிதானமற்ற சொற்களே ஆகும். நா காத்தல் இன்றியமையாத தொன்று என்பதை நமது ஆசான் வள்ளுவர் முதல் எல்லாப் பெரியோரும் வற்புறுத்தி உள்ளனர். ஆண்டு தோறும் வயதில் முதுமை பெறும் நாம், சிறியோரும் விளங்கும் முறையில் நம் வார்த்தைகளை அளந்து பேச வேண்டும். சிறு பிள்ளைகள் ஒரு பாதையிற் போகும் பொழுது தாம் கண்ட பூக்களை பூண்டுகளை பிடுங்கியும் போகும் வழியில் உள்ள சேறு சகதிகளுக்குள் குதித்து மிதித்து விளையாடிச் செல்வர். வளர்ந்த நாம் அப்படிச் செய்வதில்லை. ஒரு வீதியில் நடக்கையிற் காணும் வீடுகள் கட்டிடங்களுக்கோ, போவோர் வருவோருக்கோ கல் எறிவதில்லை. அப்படிப்பட்ட நல்ல குணமுள்ள நாம் ஏன்தான் பிறருடன் கதைக்கும் பொழுது அவர்கள் மனம் நோகச் சொல்லால் அடிக்கின்றோம். கல்லால் அடியாத நாம் சொல்லாலும் அடியாது பழகிவிட்டோமானால் நம் உறவுகள் எவ்வளவு சிறப்புறும் என்பதை நாம் தவறாது சிந்திக்க வேண்டும்.

இப்படியாக இளம் பிராயத்திலேயே நிதானத்தைக் கடைப்பிடிக்கும் மனப்பக்குவத்தைப் பெற்றோரது உள்ளத்துள் யோக தத்துவம் தானாக உள் நுழைந்து, ஊர்ந்து, உறைந்து, படர்ந்து பரவும்

என்பதில் ஐயமில்லை. .

ஓம் சிவ சக்தி

வி. தி

பகவான் ஸ்ரீ சத்திய சாயி பாபாவின் பொன் மொழிகள்

இவ்வுலகில் ஒரே ஒரு சமயம் அல்லது தர்மம்தான் உண்டு. அது அன்பின் அடிப்படையில் அமைந்த தர்மம். ஒரே ஒரு பொன் மொழிதான் உண்டு, அது இதயம் பேசும் மொழி. ஒரே இனம்தான் உண்டு. அது மனித இனம். ஒரே ஒரு கடவுள்தான் உண்டு. அது எல்லாம் வல்ல இறைவன்.

உன்னுடைய ஒவ்வொரு நாளையும் அன்போடு தொடங்கு. நாள் முழுவதையும் அன்பால் நிரப்ப அனைவரிடத்தும் அன்பு காட்டி அந்த நாளை செலவிடு. அன்புள்ளத்தோடு அந்த நாளை முடித்துவிடு. கடவுளை அடைய இதுதான் சிறந்த வழி.

தீயவற்றை சிந்தியாதே, நல்லவற்றையே சிந்தனை செய் கெட்டவற்றை காணாதே நல்லவைகளையே காண முயற்சி செய். தீயவைகளை காதால் கேட்காதே நல்ல விசயங்களையே கேள். தீய சொற்களை பேசாதே. இன் சொற்களையே பேசு தீமைகளை செய்யாதே. நன்மைகளை செய். இப்படி பழக்கப்படுத்திக் கொள்வாயானால், தவறான செய்கைகளும், தீய பழக்கங்களும் உன்னை அணுகாது.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - அம்பாள் அடியார்

அறிவுக்கு விருந்து

இன்றைய தினத்தையே பார். ஏனென்றால் இதுதான் வாழ்க்கை. வாழ்க்கையின் சாரம்சமான வாழ்வு அதன் குறுகிய ஆயுளில் அனைத்தும் அடக்கம். உண்மையான வாழ்வு, அதன் பல தோற்றங்கள் வளர்ச்சி என்ற ஆனந்தம், செயலின் கம்பீரம் அதிகாரத்தின் மகத்துவம் எல்லாம் இன்றே. ஏனென்றொல் நேற்று என்பது கனவு. நாளை என்பதோ கற்பனையின் தோற்றம். ஆனால் இன்றைய நல்வாழ்வு ஒவ்வொரு முன்தினத்தையும் ஆனந்தக் கனவாக்குகிறது. நாளைய தினத்தைக் கண்முன் காட்டுகிறது. அதனால் இன்றைய தினத்தையே பார். கவனத்துடன் உற்சாகத்துடன் திட்டமிட்டுப்பார்.

நடந்தால் நல்லது. நடக்காவிட்டால் அது மிக மிக நல்லது என்று இறைவன் தீர்மானித்து இருக்கிறான் என்று தெளிந்திட எல்லாம் நன்மையே.

ஓரறிவு பெற்றவை - புல், மரம், தாவரங்கள்

ஈரறிவு பெற்றவை - நத்தை, சிப்பி, மீன் இனங்கள்

மூன்றறிவு பெற்றவை - கறையான், எறும்பு இனங்கள்

நாலறிவு பெற்றவை - வண்டு, தும்பி இனங்கள்

ஐந்தறிவு பெற்றவை - விலங்கினங்கள்

ஆறறிவு பெற்றவர்கள் - அறிவுடைய மனித இனம்.

தொகுப்பு: இணுவைக்குமரன்

வாழ்க்கையின் இலட்சியம்

இறைவனின் ஒரு பெருந்திட்டம் உள்ளது. நாம் ஆற்றவேண்டிய பெரும் கடைமைகள் உள்ளன. நீங்கள் உங்கள் கடைமைகளை சிறப்பாக ஆற்றுங்கள். பரம் பொருளின் தாமரைப் பாதங்களில் மனம் மாறாத பக்தி வைத்திருக்கும்படி பார்த்துக் கொள்ளுங்கள், புனிதமான பேரன்பக்கடலில் நீந்துங்கள்.

பிறப்பும், இறப்பும், கட்டுப்பாடும், சுதந்திரமும், இன்பமும், துன்பமும், இலாபமும், நட்டமும், மனத்தால் உண்டாக்கப்பட்டவை. மாறுபட்ட பிடிப்புகளிலிருந்து மீண்டும் வாருங்கள். உங்களுக்குப் பிறப்பில்லை, இறப்பில்லை. அழிவற்ற இறைவன் நிலையைப் பெறுவீர்கள்.

உடல் மேல் பற்றுக் கொள்ள வேண்டாம். பாம்பு சட்டையை உரிப்பதுபோல பற்றைத் தூக்கி எறியுங்கள். எப்போதும் கவலையின்றி இருக்க முடியும். இந்த பூத உடம்பு அழியும், மறுபடியும் வரும். " நான் இறப்பேன் அல்லது இறைவனை உணர்வேன் " என்று உறுதி கொள்ளுங்கள். தளரா உறுதியையும், துணிவையும், ஆண்மையையும் காட்டுங்கள்.

ஓ அன்புக்குரியவரே! ஒளிக்கெல்லாம் ஒளியான பிரம்மத்தோடு உங்களைப் பிரிக்க முடியாது ஐக்கியப்படுத்திக் கொள்ளுங்கள். அப்போது உங்களை எதுவும் தொல்லைப் படுத்து முடியாது. அழிக்கமுடியாதவராகி விடுவீர்கள்.

மாயையைப் பற்றிய பயம் இப்போது உங்களுக்கு தேவையில்லை. மாயை உங்கள் முழுக் கட்டுப்பாட்டில் இருக்கிறாள். சற்றுத் தெலைவில் உள்ள பாறையைப் போல உறுதியாக நில்லுங்கள். பிடிவாதமாக இருங்கள். சீறிய சிங்கம் போல் நடமாடுங்கள்

சுவாமி சிவானந்தர்

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - செல்வன். நிலேஸ் வசந்தகுமார்

சைவ மண்ணில் ஒரு வேதாந்தி

சைவ நூல்களை தேடிப்பிடித்து பதிப்பித்து, அவற்றிற்கு உரைகண்டு அவற்றிலே கூறப்பெற்ற சமயவுண்மைகளை, எளிமையுடன் எழுத்தாலும் பேச்சசாலும், அறிமுகம் செய்து, சைவதூசணங்களை பரிகரித்து, சைவத்திற் புகுந்துவிட்ட புல்லுருவிகளை களைந்து, சைவசமய வளர்ச்சிக்கு வேண்டிய நிறுவனங்களின் தோற்றத்திற்குக் காலாகி ஸ்ரீலஸ்ரீ ஆறுமுக நாவலர் (1822-1879) சைவசமயத்தினைப் புறச் சமயிகளின் மூர்க்கமான பிரசாரத்தின் முன்னே, தமிழ் மண்ணிலே நிலை நிறுத்த வேண்டியிருந்தது. அடைகாக்கும் கோழி தன் குஞ்சுகளை எவ்வளவு ஆவேசத்துடன் பாதுகாக்க முற்படுமோ அவ்விதமே நாவலர் பெருமான் அந்நிய மதப்பரம்பலின் முன்னே சைவத்தினை பாதுகாக்க முற்பட்டார். அதனால் அவர் வழி கடினமாகவும் ஆட்சேபத்திற்கு இடம் தரத்தக்கதாகவும் அமையவேண்டியதாய் இருந்தது. சுய சிந்தனைக்கு இடமளித்த நாவலர் பெருமானுக்குச் சமயப் போக்கிலே காலமோ சமயமோ இருக்கவில்லை. கிறித்தவப் பணி அவருக்கு முன்மாதிரியாக அமைந்தது. அதனாலேயே அவர் சைவ பாரம்பரியத்தை கட்டிக் காக்க முடிந்தது.

சிவாகமங்களே சைவத்தின் மூலாதாரமாக அமைந்ததால், நாவலர் பெருமான் சிவாகமவுணர்ச்சி மிக்கவராய் அதன் தலை சிறந்த பிரசாரக்காரராய் விளங்கினார். வேதத்தினை அவர் சைவசமயத்தின் பிரமாணமாகக் கொள்ளவில்லை. வேத வழக்கு வேறு சைவவழக்கு வேறு என்பதை அவர் பெரியபுராண சூசாசனத்திலே உணர்த்தியுள்ளார்.

சைவசமயிகளுக்கு ஏற்பட்டிருந்த மயக்கங்களைப் போக்கி, அவர்களிடையே சைவசமய அறிவும் தெளிவும் ஏற்படச் செய்து.. ஈழத்திலே சைவசமயத்தினைத் துலாம்பரமாக நிலைநிறுத்திக் காட்டியவர் நாவலர் பெருமான். 1846 ஆம் ஆண்டு முதல் 1879ஆம் ஆண்டுவரை, மூன்று தாசாப்தங்களுக்குச் சற்று மோலக, அவர் புரிந்த சைவப் பிரசாரத்தினால் ஈழத்தின் மண்ணிலே சைவபாரம்பரியம் நின்று நிலைக்கலாயிற்று. நாவலர் பெருமான் 1879ஆம் ஆண்டு ஆடியிலே சிவபரிபூரணம் எய்தினார். அக்காலை சேர். பொன்னம்பலம் இராமனாதன், The champion refomer of the Hindus, என்று அவர்களை சட்டசபையிலே விதந்து போற்றினார்.

நாவலர் பெருமான் நிலைநிறுத்திய சைவபாரம்பரியத்தின் நிலைக்களமான மண்ணிலே 1897ஆம் ஆண்டு ஜனவரி மாதம் 24ஆம் திகதி சுவாமி விவேகானந்தர் கால்வைத்தார். அவர் கொழும்பிலிருந்து கண்டி, மாத்தளை, அநுராதபுரம் வவுனியா ஊடாக யாழ்ப்பாணம் போய்ச் சேர்ந்தார்.

நாவலர் பரம்பரையில் அன்று ஈழத்திலே சிறப்பிடம் வகித்துக்கொண்டிருந்தவர்கள் சித.மு.பசுபதிச் செட்டியார் (1856 - 1906), வித்துவசிரோமணி ச.பொன்னம்பலப்பிளளை (1837 - 1897) மனேஜர் த.கைலாசபிள்ளை (1855 - 1919), மா. வைத்தியலிங்க பிள்ளை (? - 1902) மாதகல் சு. ஏரம்பையர் (1848 - 1914) சுன்னாகம் அ. குமாரசாமிப் புலவர் (1854 - 1922) முதலியோராவர். நிருவானத்தீட்சை பெற்றுச் சிவபூசை எழுந்தருளச் செய்து விதிப்படி நைட்டிகமாக இருந்த பசுபதிச் செட்டியார், நாவலர் பெருமானின் எண்ணங்களை கருத்துக்களை செயற்படுத்த முன்னின்று உழைத்தவர். சைவ சமய பரிபாலன சபை, இந்து உயர்தரப் பாடசாலை திருக்கேதீச்சரப் புனருத்தாரணம் என்பவற்றிலே அவர் புரிந்த பணிகளை சைவ உலகம் போற்றி நின்றது.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. கஜன் மகேந்திரன்

வித்துவசிரோமணி பொன்னம்பலப்பிள்ளை மாமனார் நாவலரவர்களைப் போன்று கைம்மாறு வேண்டாது கல்வி கற்பித்து நாவலர் மரபிற்கு சிறப்புத் தேடித்தந்தவர்.நாவலர் அவர்களின் பெறாமகன் த. கைலாசப்பிள்ளை, நாவலர் பெருமையைக் குறைத்து மதிப்பிடும் முயச்சிகளை வன்மையாக எதிர்த்தும் நாவலர் மரபைப்பேணும் முறையை வளர்த்தும் செயற்பட்டவர். வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையிலே 1867 முதல் 1902 வரை முதலுபாத்தியாராகத் திகழ்ந்து சைவக் கல்வி மரபிற்கு உயர்ச்சியும் ஊக்கமும் தந்தவர் மா. வைத்தியலிங்கம்பிள்ளை. நிருவாணத்தீட்சை பெற்று சிவபூசைஎழுந்தருளப்பண்ணிக் கொண்டு, அதனை கிரமமாக செய்து வந்த மாதகல் ஏரம்பையர் கீரிமலை வித்தியாசாலையிலும் குருவகுப்பிலும் சிவப்பிரசங்களிலும் பேரெடுத்தவர் நாவலரவர்களின் காலத்திற்குப் பின்பு வண்ணை சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலையை உயர்தரக் கல்விப்பீடமாக உயர்த்திய பெருமையில் குமாரசாமிப் புலவருக்கு முக்கிய பங்குண்டு.

சைவ சமய பரிபாலனசபை 1888இலே தோற்றம் பெற்றுத் தன் பெயருக்கேற்ப சைவபரிபாலனத்துக்கு வேண்டிய வழித்துறைகளை ஆராய்ந்து சிறப்பாக பணிசெய்து கொண்டிருந்தது. தனி மனித சக்தியாக முன்னர் ஒருவர் செலுத்திய தாக்கத்தினை நிறுவனரீதியிலே சைவபரிபாலனசபை தொடர்ந்து செலுத்தக்கூடியதாக இருந்தது.

சைவசமயிகளின் கருத்துக்களையும் விடயங்களையும் பொதுமக்களுக்கு வெளியிட முன்பு இலங்கை நேசன் (1875) ஈழத்திலே பிரசுரமாகியது. சைவ உதயபானு (1880), சைவாபிமானி (1884), இந்து சாதனம் அல்லது The Hindu organ (1889) என்பன நாவலருக்கு பின் பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டின் கடைசித் தாசாப்தங்களிலே வெளிவந்து கொண்டிருந்தன.

வண்ணைச் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை (1884) போன்ற வித்தியாசாலை மட்டுமன்றி இந்து உயர்தரப்பாடசாலை (Native town high School) யாழ்பாணம் இந்துக் கல்லூரி (1889), சுழிபுரம் விக்டோரியாக் கல்லூரி பேன்றவை சைவப்பிள்ளைகளின் மதாநுசாரச் சூழலில் இடைநிலைக் கல்வித்தாபனங்களாகத் தோன்றி அருஞ்சேவை ஆற்றிக் கொண்டிருந்தன.

அநாதரவான நிலையிலிருந்து சைவசமயிகள் தம் மதாநுசாரங்களையும் பாரம்பரியங்களையும் போற்றிப்பேணித் தம் மண்ணிலே கிளைவிட்டு நிற்கத் தொடங்கிய கட்டத்திலே சுவாமி விவேகானந்தர் " கோர்ச் " மூலம் யாழ்ப்பாணம் 1897 ஜனவரியிலே போய்ச் சேர்ந்தார். நாவலர் மரபு ஆகமங்களுக்கு முதன்மை அளித்தது. வேதங்களைப் பொது நூல்கள் என ஒதுக்கி விட்ட மரபு அந்த மரபின் செல்வாக்கு உயிர்ப்புடன் நிலவிய மண்ணிலே அகில உலக ஒற்றுமைக்கு அடிப்படையாக வேதாந்தத்தினைப் பிரசாரம் செய்த சுவாமி விவேகானந்தர் போய் இறங்கினார் சைவ மண்ணிலே அவருக்கு பெரும் வரவேற்ப்புக் காத்திருந்தது.

யாழ்ப்பாணத்திலே இந்து சாதனம் அதற்குரிய சூழலை ஏற்கனவே உருவாக்கியிருந்தது. சுவாமி விவேகானந்தர் வெளிநாடுகளில் ஆற்றிய பேச்சுக்களையும் அப்பொழுது அவர் பெருமைப்படுத்தப் பெற்ற வாழ்வினையும் அது தெளிவாக எடுத்துக் கூறிக் கொண்டே வந்தது. அத்தோடு புறச்சமயிகள் இவருக்கு எதிராக எடுத்த நிலையையும் அது வெகுவாக கண்டித்து வந்தது. இந்திய பாரம்பரியத்தின் பெருமைகளை எடுத்துக் காட்டிய தலைமகனைப் புறச்சமயிகள் இழித்துக் கூறியதால் இந்து சாதனம் அவர்களை விட்டுவைக்கவில்லை. யாழ்ப்பாண கிறிஸ்தவப் பத்திரிகை உதயதாரகை சுவாமி விவேகானந்தருக்கு எதிராக அன்றெழுதிய கண்டனங்கள், எதிர்முகமாக உதவின சுதேசிய மதாநுசாரிகள் அவரைக் கனம் பண்ணி கௌரவம் செய்தன. யாழ்பாணமக்களுக்குச் சுவாமி விவேகானந்தர் கீழைத்தேச பிரதிநிதியாக உயர்ந்து நின்றார்.

சுவாமி விவேகானந்தர் சமய தத்துவ சுழற்சியிலே சிக்கி விடவில்லை. அவர் தத்துவம் இந்திய சிந்தனைகளின் ஒருமைப்பாடும் தொன்மையும் அவையுணர்த்தும் தேசியமுகமாகச் சிறப்புற்றது. தத்துவவிசாரம் அவருக்கு வேண்டியதாக இருக்கவில்லை. இந்திய தேசியத்தினைத் தட்டிவெழுப்பும் கருவியாகச் சனாதன தர்மத்தினை அவர் கண்டு கொண்டார்.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. செல்லையா சச்சிதானந்தன்

எல்லாச் சமயங்களும் கடவுளை அடையும் மார்க்கங்களே என்றும், ஒன்றோடு ஒன்றை முரணாக வைத்து நோக்கவேண்டிய அவசியமில்லை என்பதையும் சுவாமி விவேகானந்தர் தெளிவாக வற்புறுத்தினார். இதனால் சமயங்களிடையே பகைமையுணர்விற்கு இடமில்லை என்பது அவர் கருத்து. எல்லாச்சமயங்களும் அடிப்படையாகக் கொள்ளுவது " மக்கள் சேவையே மகேசன் சேவை " என்னும் தாரகமந்திரமாகும். மக்களின் ஏழ்மையை அகற்றி அவர்களிடையே தன்னம்பிக்கையையும் விழிப்புணர்ச்சியையும் தூண்டுதல் இன்றியமையாதது என்பது சுவாமிகளின் கருத்து.

சுவாமி விவேகானந்தரின் போதனைகள் ஆங்கிலக் கல்வி பெற்ற புத்தி ஜீவிகளிடையே குறிப்பிடத்தக்க தாக்கத்தினை ஏற்படுத்த தவறவில்லை. தம்மை தனிமைப் படுத்திக் கொள்ளும் பழக்க வழக்கங்களை விடுத்து ஏனையோரோடு இணைந்து போகும் நோக்கினை சுவாமிகள் வற்புறுத்தியபோது அதனை ஆதரிக்கும் மனோபாவும் அவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. சமயத்திலும் சமய பழக்க வழக்கங்களிலும் நெறி பிறழா விதி முறைகளை விடுத்து பின்பற்ற இலகுவான நெறிமுறைகளை தழுவும் கருத்தினை ஏற்பதற்கும் சுவாமிகளின் போதனைகள் காலாயின.

சைவ சித்தாந்தத்தின் கருத்தினை ஆங்கிலத்தில் எழுதிய முத்து குமாரசுவாமிகள் பின்பு வேதாந்த சித்தாந்த அமைதி கொண்ட தாயுமான சுவாமிகளின் பாடல்களை ஆங்கிலத்தில் வழங்கினார். ஆறுமுக நாவலரின் பணிகளைச் சட்ட சபையிலே ஞாபகமூட்டிய பொன்னம்பலம் இராமநாதன் பின்பு பகவத் கீதையைத் தமிழிலே வழங்கினார்.

மரபு வழிநின்ற சைவ அறிஞர் வேதாந்தத்தினை ஏற்றுக் கொள்ளாவிட்டாலும் அதனை மாயாவிதம் என நிராகரிக்கும் மனோபாவத்தினை ஆறப்போட்டுக் கொண்டனர். இந்நூற்றாண்டிலே வேதாந்த மரபொன்று யாழ்பாணத்திலே கால் கொள்ளும் சூழல் அதனால் உருவானது, ஆயினும் அம்மரபு சைவமண்ணிலே நின்று நிடிக்க முடியவில்லை.

பொதுவாகக் கூறின் சுவாமி விவேகானந்தருடைய போதனைகள் சைவரை வேதாந்தத்தினை அங்கீகரிக்க செயயாவிடினும் அவர் தம் தீவீர தரத்தினைக் குறைக்கவும் நோக்கினை விரிவுபடுத்தவும் உதவிய்து எனலாம்.

சுபம்

காலாகீர்த்தி, டாக்டர். பொன் பூலோகசிங்கம்

வையமெல்லாம் நீ நிறைந்தாய்

மனித வாழ்க்கையைச் செம்மைப்படுத்துவது வழிபாடாகும். நமது முன்னோர்கள் எமக்கு கற்பித்த வாழ்வியலும் இதுவே. பிறப்பு முதல் இறப்புவரை மனிதன் ஒழுங்குபட வாழ்வதற்கு வழிகாட்டும் ஒழுகலாறே வழிபாடு. இந்த வழிபாடு தனிநிலையிலும் கூட்டுநிலையிலும் செயற்படுத்தப்படுகிறது. திருக்கோவில்கள் வழிபாடு செய்ய ஏற்ற இடங்களாக அமைந்துள்ளன. எல்லோரும் ஒன்றுகூடி
இறைவனைப் பற்றி அறியவும் எண்ணிப்பார்க்கவும் கோயில்கள் துணைசெய்கின்றன.

வழிபாட்டுமுறைமையில் சக்திவழிபாடு மிகவும் பழமையானது என்பதை ஆய்வுகள் காட்டுகின்றன. சக்தி என்னும் பேராற்றலே உலகுக்கெல்லாம் உறுதுணையானது.அவள் பேரரசி எனவும் உலகை ஈன்ற அன்னை எனவும் பெண்மை வடிவிலே போற்றப்படுகிறாள். வையகத்தை ஆளும் தெய்வமாக அன்னை பராசக்தி விளங்குகிறாள். உலகத்துமக்களுக்கெல்லாம் அவளே தாய். உலகமே உடலாக அதற்குள்ளே உயிராக விளங்கும் தெய்வம் என நிலைபெற்று விளங்குகிறாள். மனித வாழ்வியலில் குழந்தையைப் பெற்றெடுத்த தாய் அதனை கண்ணுங்கருத்துமாய் வளர்ப்பது போல அன்னை பராசக்தி எல்லோரையும் காத்துநிற்பாள் என்ற நம்பிக்கையே எமது வழிபாட்டின் அடிப்படை நம்பிக்கையாக நிலைபெற்றுள்ளது.

இந்த அன்னையைப் பல்வேறு வடிவங்களிலே கண்டு வழிபடுகின்றனர். அன்னையின் வடிவத்தை இயற்கையின் தோற்றத்திலே கண்டவர் கவிஞர் பாரதியார்

"காலை இளவெயிலின் காட்சி -அவள்
கண்ணொளி காட்டுகின்ற மாட்சி
நீலவிசும்பின் இடை இரவில்- சுடர்
நேமி அனைத்தும் அவள் ஆட்சி."

எம் கண்ணுக்கு முன்னே தோன்றும் இயற்கைக் காட்சியை அவள் தோற்றமாக நாம் உணரும் போது அவளே என்றும் எம்மை காத்து நிற்பது தெளிவாகின்றது.

திருக்கோவில் வழிபாட்டிலே அன்னையின் வடிவு துர்க்கை, காளி, மாரி, இலக்குமி, சரஸ்வதி, பராசக்தி எனப் பல உண்டு. பராசக்தியின் வடிவிலிருந்து ஏனைய வடிவங்கள் தோன்றியது. எமது மனித வாழ்வியலில் தாயின் தோற்றத்தைப் பல்வேறு நிலைகளிலே காண்கின்றோம். எமக்கு உணவூட்டி எமது உடலுக்கு பலம் தருபவளாக எமக்குக் கல்வியூட்டி அறிவுநிலை பெறச் செய்பவளாக எமக்குப் பொருள் தந்து செல்வவளம் உடையவராக ஆக்குவதற்கு அன்னையே தன்னையே முழுமையாக தொண்டுப் பணியில் ஈடுபடுத்தியுள்ளாள். அவள் பணிக்கு யாருமே ஊதியம் வழங்குவதில்லை. தன்னலம் கருதாது பிறர்நலம் கருதிப்பணி செய்யும் தாயன்புதான் நாம் வழிபட்டு வணங்க வேண்டியது. அதனாலே தான் இயற்கை எமக்குத்தேவையானவற்றை ஏற்ற காலத்திலே கொடையாக நல்குவதை நாம் உணர்ந்த போது இயற்கையை அன்னையாகவே கண்டு வணங்கிப் பணியும் வழிபாட்டு மரபும் தோன்றியது.

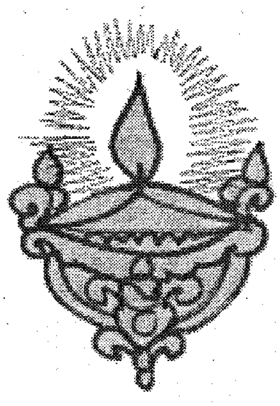

மனித வாழ்க்கைக்கு மிகவும் இன்றியமையாத உணவு உற்பத்திக்கு மழை வேண்டும். அந்த மழை காலம்கண்டு பெய்வதால் மாரி எனப்பட்டது. மாரி தெய்வமாக மதிக்கப்பட்டது. மழையின் இன்றியமையாமையை உலகம் முழுவதும் உணர்ந்தபோது மாரி வழிபாடு உலகம் எங்குமே பரவியது. இதனையே பாரதி "உலகத்து நாயகியே எங்கள் முத்துமாரி உன்பாதம் சரண்புகுந்தோம்." என்று தெளிவாகப் பாடினான். நவராத்திரி என்னும் வழிபாட்டு நடைமுறை சக்தியின் மூன்று வடிவுகள் போற்றப்படும் நிலையை உணர்த்துகிறது. ஒன்பது நாள் வழிபாட்டில் முதல் மூன்று நாட்கள் துர்க்கையின் வடிவிலும் அதற்கடுத்த மூன்று நாட்கள் இலக்குமி வடிவிலும் அதற்கடுத்த மூன்று நாட்கள் சரஸ்வதி வடிவிலும் சக்தி வழிபாடு நடைபெறுகிறது. துர்க்கை அழிக்கும் சக்தியாகவும், இலக்குமி ஆக்கம் தரும் சக்தியாகவும்,சரஸ்வதி அறிவுதரும் சக்தியாகவும் போற்றப்படுகின்றனர்.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. சின்னத்தம்பி சேகர்

இம்மூன்று சக்திகளையும் வழிபடும் மரபிலே துர்க்கை வழிபாடு தனித்துவம் பெற்றதாய் விளங்குகிறது. துன்பங்களை எல்லாம் துடைத்தெறியும் அன்னையாக துர்க்கை சிறப்பாகப் போற்றப்படுகின்றாள். இவள் ஆற்றல் பற்றி பாரதி கூறுகிறார்

வாழ்வு பெருக்கும் மதியே சக்தி
மாநிலம் காக்கும் வலியே சக்தி
தாழ்வு தடுக்கும் சதிரே சக்தி
சஞ்சலம் நீக்கும் தவமே சக்தி
வீழ்வு தடுக்கும் விறலே சக்தி
விண்ணை அளக்கும் விரிவே சக்தி
ஊழ்வினை நீக்கும் உயர்வே சக்தி
உள்ளத்து ஒளிரும் விளக்கே சக்தி

துர்க்கை வழிபாடு இன்று உலகமெல்லாம் நடைபெறுகின்றது. சிறப்பாக தாய் நாட்டிலிருந்து புலம்பெயர்ந்து வாழும்தமிழர் நாம் சென்ற இடங்களில் துர்க்கைவழிபாட்டை தொடர்கின்றனர். இன்னல்கள் வந்தபோது இடர்கள் குறுக்கிட்டபோது துன்பங்கள் தொடர்ந்த போது வறுமைவாட்டியபோது உறவுகளைப் பிரிந்தபோது நட்புகளை இழந்த போது உறைவிடத்தைத் துறந்தபோது துர்க்கை வழிபாடுதான் எல்லோருக்கும் துணைநின்றது. அவளை நம்பித்தொழுவதே நமக்கு வழி என எண்ணிக்கும்பிட்டு வாழும் மனம் அல்லல் தீர்ந்து இன்பம் அடையும். அனைத்தும் நீயே என அடைக்கலமாக அவள் திருவடி பணிந்து வாழும் பண்புநிலையே சிறந்தது. அன்னை அவளே துணை என்று அமைதி கொண்டு நெஞ்சம் துவளாதிருப்பதே நிலையான சுகமாகும்.

" பயன் எண்ணாமல் உழைக்கச் சொன்னாள்
பக்தி செய்து பிழைக்கச் சொன்னான்
துயர் இலாது எனைச் செய்து விட்டாள்
துன்பம் என்பதனைக் கொய்துவிட்டாள்' " எனப் பாரதி தன் வழிபாட்டு அனுபவத்தைக் கூறியுள்ளார். கோயில் வழிபாட்டில் இந்த வாழ்வியல் நடைமுறையில் உள்ளது. சிறப்பாக எல்லோரும் கூடி உழைக்கும் இடமாகவும் துயரங்களை மறந்து தொண்டு செய்யும் இடமாகவும் கோவில் அமைந்துள்ளது. கோயில் மூன்று நிலைகளில் உள்ளத்தை நிறைவிக்கிறது. தூய்மை, அழகு, விருப்பு எனும் பண்புநலங்கள் வளரத்துணை செய்கிறது. கோவிலையும் அதன் சூழலையும் தூய்மை செய்து அழகுபடுத்தி ஒளியேற்றும் போது மனதில் ஏற்படும் நிறைவு எல்லோரையும் கோவில் வழிபாட்டில் ஈடுபாடு கொள்ளச் செய்கிறது. அங்கு கூட்டுநிலையால் ஏற்படும் நட்பு மன இறுக்கத்தை நெகிழச்செய்கிறது. அந்த நெகிழ்வு பிறர்மீது அன்பு கொள்ளத்தூண்டுகிறது. அந்த அன்புநிலை எம்மை தொண்டு செய்ய ஆற்றுப்படுத்துகிறது.இதுவே எமது முன்னோர் எம்மிடம் கையளித்த வழிபாட்டு முறைமை அதனை நாமும் எமது பின்னவரிடம் கையளிப்பதே எமது கடன். வையமெல்லாம் நிறைந்த அன்னையை அனைவரும் கண்டு வணங்கி வழிபடப் பணிசெய்வோம்.

என்கடன் பணிசெய்து கிடப்பதே.

கலாநிதி. மனோன்மணி சண்முகதாஸ்
வருகை ஆய்வாளர்
கச்சுயின் பல்கலைகழகம்
ஜப்பான்.

தேடு மனமே தேடு!

காலமெனும் தேவியவள் ஆடுகின்ற மேடைதனில் நாம் தேடுவது தான் என்ன? என்ற கேள்விக்கு ஆயிரம் பதில்கள் இருந்தாலும், எமது மக்களின் இன்றைய வாழ்வும் தேடல்களும் பற்றிய சிந்தனைத்துளிகளை உங்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதே இந்தக்கட்டுரையின் நோக்கமாகும். மனித வாழ்வு கற்காலம் தொட்டு இன்றைய கணினி யுகம் வரை மாற்றங்களும் போராட்டங்களும் நிறைந்ததாகவும், அதன் காரணங்களைத் தேடியதால் விஞ்ஞான வளர்ச்சியில் எத்தனையோ சாதனைகளை, புதிய பரிமாணங்களைக் கொண்டதாகவும் வளர்ந்து வருகிறது. சூழ் நிலைமாற்றங்கள் மனித வாழ்வின் உயர்ச்சிக்கு வேண்டியவைதான். ஆனால் மனித வாழ்வின் அர்த்தங்கள் என்றைக்குமே மாறக் கூடாது. "கனடாக் காற்று சிலரை மாற்றிவிட்டது". என்று நம்மவர்கள் அடிக்கடி பேசுவதைக் கேட்கின்றோம். மாற்றங்கள் வேண்டியவைதான். இந்த நாட்டின் சீதோஷ்ண நிலைகளுக்கேற்ப ஆடைகளில் மாற்றம் இருக்கவேண்டும். இந்த நாடும் சூழலும் ஆடைகளை மாற்றலாம். எங்கள் உள்ளத்தின் உணர்வோடு கலந்துவிட்ட பண்பையும், பாரம்பரியங்களையும் உறவு முறைகளையும் கூட மாற்றுமா???.

வசதிகளைத் தேடியல்ல, வாழ்வைத் தேடி தாய் நாட்டைவிட்டே ஓடிவந்தவர்கள் நாங்கள். எம்மவர்களில் சிலர் வசதிகளைத் தேடப் புறப்பட்டு, வாழ்வையே தொலைத்துவிட்டு நிற்கின்ற அவலத்தைக் காண்கின்றோம். பொருள், பதவி தேடும் பேராசையில் போட்டி, பொறாமையின் வயப்பட்டு, உண்மைப் பொருளை தேட மறந்து துரோகங்களும், மனவிரக்தியும், அதனால் நோய்களும் நிறைந்த வாழ்வையே தேடிக் கொள்வதைக் காண்கிறோம். "இணைபிரியோம் இனி"" என்று இல்லறத்தில் புகுந்தவர்கள் இரண்டொரு ஆண்டுகட்குள்ளேயே வேறு துணை நாடி அதனால் வேதனையைத் தேடி நரகத்தில் வீழ்வதைக் காண்கின்றோம்.

எம்மவர்க்குள்ளேயே ஏமாற்றுவித்தைகள் ஏராளமாவதைக் காண்கிறோம். இளைய சமுதாயம் வன்முறையை நாடி தன் இனத்திற்கே மாறாத வடுக்களைத் தேடித் தருவதைக் காண்கிறோம். தாயகத்திலே பண்போடும் பெருமையோடும் வாழ்ந்த இனம் புலம் பெயர்ந்த நாடுகளில் தன்னை பெருமையோடு அடையாளம் காட்டுமா என்ற சந்தேகம் எழுந்துள்ளதைக் காண்கின்றோம். இத்தனை அவலங்களுக்கும் அடிப்படைக் காரணம் என்ன?

உலகின் எந்த மூலையில் பார்த்தாலும் பஞ்சமா பாதகங்கள் மலிந்து கொண்டு போவதைப் பார்க்கின்றோம். பூச்சி, புழுக்களையே கொல்லப்பயந்த மனிதன் இன்று மனிதனையே கொன்று மலக்குழிக்குள் புதைத்துவிட்டு, ஏதும் அறியாதவன் போலிருக்கும் மகாகொடுமையைக் காண்கிறோம். மனித குலத்தை, விலங்கினத்தை மட்டுமல்ல, புல் பூண்டுகளையே அடியோடு அழித்துவிடும் நாசகார அணு ஆயுத உற்பத்திப் போட்டியில், ஆன்மீகத்திற்கு பெயர் போன நாடுகள் கூட போட்டா போட்டியில் இறங்கியிருக்கும் கொடுமைகளைக் காண்கின்றோம். மனிதாபிமானத்தை மறந்துவிட்டு, ஆணவச் செருக்கோடு தம் அதிகார பலத்தைக் காட்ட முனையும் சில நாடுகள் அழிவுப்பாதையை நோக்கி ஓடுவதால் விளையும் பேரபாயத்தையும் மனித இனம் சந்திக்க வேண்டியிருக்கிறதே! இத்தனை அவலங்களுக்கும் காரணங்கள் தான் என்ன?

தாயகத்தின் பக்கம் ஒருகணம் உங்கள் பார்வையைத் திருப்புங்கள் கண்ணீரும், செந்நீரும் பெருக்கெடுத்து ஓடுகிறது அங்கே!. ஆணவச் செருக்கோடு, எம்மினத்தையே அடிமைப்படுத்திவிடத் துடிக்கின்ற கொடுங்கோல் ஆட்சியின் கோரப்பிடியில் எமது மக்கள் படுகின்ற துன்பங்களை வார்த்தைகளில் வடித்துவிட முடியுமா? அங்கே மனிதம் தன் புனிதத்தை இழந்து மரணப்படுக்கையில் குற்றுயிராய்த் துடிக்கின்றது. நீதி தேவதை தன் கண்களை நிரந்தரமாகவே மூடிவிட்டாள். எம்மின மக்களை கற்பழிப்பதும் (பாலியல் வன்முறை) சித்திரவதை செய்வதும், கொலை செய்வதும், புதைகுழிகளுக்குள் மறைத்துவிடுவதும் பேரினவாத சிப்பாய்களுக்கு பொழுதுபோக்காகிவிட்டது. அறியாப் பருவத்தில் பெற்றாரை, உற்றாரை இழந்து அநாதைகளாய் அலைந்து பசிக் கொடுமையிலும் அரவணைக்க யாருமின்றி இரத்தக் கண்ணீர் சொரியும் பச்சிளம் குழந்தைகள் ஆயிரம் ஆயிரமாகப் பெருகிவிட்ட பரிதாபம் கண்டு இரங்காத மனம் கூட ஒரு மனித மனமாகுமா? இத்தனை அவலங்களுக்கும் அடிப்படைக்காரணம்தான் என்ன?

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. சிவராஜா சாந்தக்குமார்

மனித மனங்களில் அன்பு, இரக்கம், மனித நேயம் உண்மை, நேர்மை, நீதி, நியாயம் என்பவை அற்றுப் போனதுதான் இத்தனை அவலங்களுக்கும் அடிப்படைக் காரணமாகும். அன்பும் அறநெறியும் அற்றுப்போனதால் வாழ்க்கையின் அர்த்தமே மாறிவிட்டது.

"அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இல்வாழ்க்கை பண்பும் பயனும் அது" என்ற வள்ளுவர் பெருந்தகையின் குறள் ஒன்றே இன்றைய கேள்விகளுக்குப் பதிலாகும். மனிதனை பூரண மனிதனாக்கி வாழவைப்பதுதான் மதம். எந்த மதமும் அதைத்தான் சொல்கிறது. செய்கிறது. அந்தவகையில் "அன்பே சிவம்" என்று ஆதி மூலநாயகனை அன்பு என்ற உருவில் காண்பதுதான் இந்து மதம். தன் உயிர் போல மற்ற உயிர்களையும் நேசிக்கும் பண்பு மனிதனுக்கு ஏற்படுமேயானால், உள்ளத்தில் உண்மை அன்பு பெருகுமேயானால் இன்று நாம் காணும் அவலங்கள் அடியோடு ஒழிந்துவிடும்.

முதலில் எம்மை நாமே அறிந்து கொள்ளவேண்டும். நமக்குள் எத்தகைய மனிதன், எத்தகைய மனம் ஒழிந்துகொண்டிருக்கிறது என்று தேடவேண்டும். எமது தவறுகளை உணரும்போது எம்மையே நாம் தண்டித்துக்கொள்கிறோம். எமது உணர்வுகள் எம்மைப் பாதிக்கின்றன. எமது உணர்வுகள் எமது உடல் நிலையையும், மன நிலையையும் மாற்றி, நம்மை வேறு மனிதனாக நிறுத்தி விடுகிறது. கெட்ட உணர்வுகள் மனதில் தேங்கும் போது, மனமும் கெட்டுக்கொண்டே போகிறது. நல்ல சிந்தனைகளும், இனிய செய்திகளும் மனதில் இருக்கும் போது எமது உடல் நிலையும், மனநிலையும் நல்ல நிலைக்கு மாறிவிடுகின்றது. நாம் படும் வேதனைகள் அனைத்துக்கும் காரணம் எமது மனதில் எழுகின்ற தீய உணர்வுகளே. ஆணவம், கவலை, கோபம் பயம் போன்ற உணர்வுகள் எம்மை வாட்டி வதைத்து விடுகின்றன. ஆகவே நற்சிந்தனைகளை நாடி, நல்ல உணர்வுகளை நம்மனதில் வளர்த்துக் கொள்ளவேண்டும்.

தனி மனித வாழ்விலும் சரி, உலக மட்டத்திலான அரசியல் வாழ்விலும் சரி, ஆணவமும் அரக்கத்தனமும் ஆட்சிபுரிவதால் நினைத்துப் பார்ப்பதற்கே நெஞ்சம் நடுங்கும் பேரழிவுகளை மனிதகுலம் அனுபவித்து வருவதே இன்றைய சரித்திரமாகிவிட்டது. அன்பும் அறனும் உடைத்தாயின் இத்துணை அவலங்கள், அலங்கோலங்கள் அரங்கேறுமா? மனிதகுலம் இன்று தேடவேண்டியது அன்பும் அறனும் அமைந்த அமைதியான வாழ்வையே. அந்த அமைதி வாழ்வின் ஊற்றுக்கள் ஆன்மீகம் என்ற பெரும்மலையில் அல்லவா உற்பத்தியாகின்றது.

சாகும் வரை ஆடுவதும், ஓடுவதும், வாடுவதும் என்று எமது வாழ்வை முடித்துக் கொள்ளாமல் அன்புருவான ஆண்டவனை நாம் தேடவேண்டும். இறைவன் சன்னிதானத்தில் திருத் தொண்டுகள் செய்யவேண்டும். அது ஊருக்காகவோ பெயருக்காகவோ பதவிக்காகவே இல்லாமல் உள்ளம் உருகி உண்மையான பக்தியோடு உள்ளன்போடு செய்யப்படுமானால் அன்புக்கடலான ஆண்டவனின் அருள் கிடைக்கும். ஒவ்வொரு உயிரிலும் அன்பு உருவில் ஆண்டவனைத் தேடவேண்டும். உண்மைப் பரம் பொருளைத் தேடவேண்டும். பேரின்பப் பெருவீட்டை அடைய அன்பும் அறமும் உடைய வாழ்வைத் தேடவேண்டும்.

"உன் எண்ணங்களில் நீ துரோகியாக இராதே. நற்சிந்தனையுடன் இரு. மனச்சாட்சியுடன் செயற்படு. இறுதியில் நீ வெற்றி காண்பாய். உண்மையாகவும், எளிய மனதுடனும் பிரார்த்தனை செய்தால் உன் பிரார்த்தனை கேட்கப்படும்" என்றார் சுவாமி இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சர்.

"சிந்தனை, வாக்கு, செயல் ஆகியவற்றில் உண்மையாயிரு. உனக்கு அருள் கிட்டியதை நீ உணர்வாய். பூமியிலுள்ள சகல ஜீவராசிகளுக்கும் இறைவன் எப்போதும் அருள் செய்கின்றான். அதற்கு அஞ்ச வேண்டியதில்லை. நற்சிந்தனையோடு, தியானமும் செய்யப்பழகு. அவனது எல்லையில்லாக் கருணையை நீ உணர்வாய். இறைவன் நேர்மை, உண்மை, அன்பு ஆகியவற்றையே விரும்புகிறான். உதட்டளவில் செய்யப்படும் பிரார்த்தனைகள் அவன்வரை சென்று அவனைத் தொடுவதில்லை" என்றார் அன்னை சாரதாதேவி.

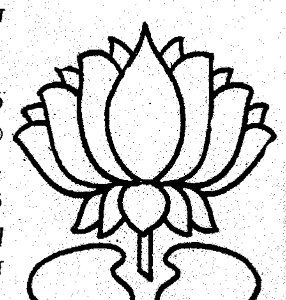

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. ச. நந்தக்குமார்

ஆகவே இம்மையிலும் மறுமையிலும் ஈடேற்றம் பெற, நாம் மதத்தை மையமாகக் கொண்ட இல்லறவாழ்வை அமைத்திடவேண்டும். எங்கள் பிள்ளைகளின் எண்ணங்களிலே ஆன்மீக, பண்பாட்டு விதைகளை இளமையிலே விதைத்து விடவேண்டும். நாம் வாழ்ந்து காட்டும் வாழ்வு எமது அடுத்த சந்ததியின் ஆரோக்கியமான வாழ்விற்கு அடித்தளமாக அமையவேண்டும்.

ஏதும் இல்லை என்றவர்க்கு என்ன இல்லை என்று வரும்
ஏக நாயகனைத் தேடு மனமே
தத்துவம் அறிந்தவரின் கூட்டுறவு கொண்டே
நற்சிந்தனைகள் தேடு மனமே
ஞான நிலை தோன்றிய பின் ஈன நிலை மாறிவிடும்
ஈசனடி தேடு மனமே
அந்தமில்லை, ஆதியில்லை, பந்தமில்லை என்றுநிற்கும்
அண்ணலடி தேடு மனமே
திருச்சிற்றம் பலம்

ஆக்கம் திரு. க. நடராஜா

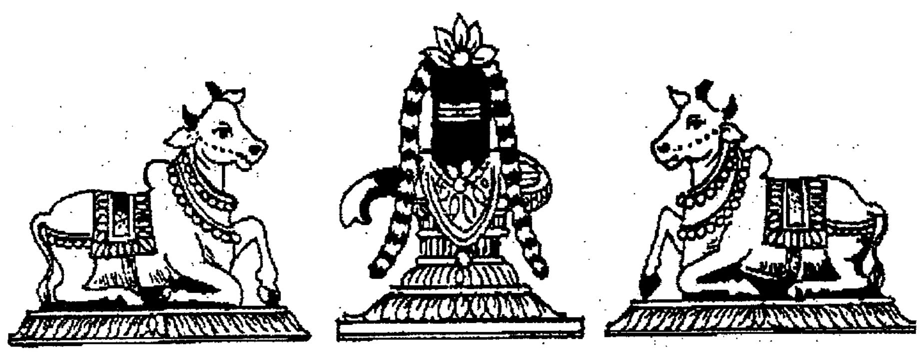

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. செல்லையா நாகேந்திரன்

Our Divine Mother

" Religion" is that which binds the soul back to God. It is the manifestation of the divinity that is in man. Religion is necessary for progress. Man needs spiritual consolation, solace and peace inspite of material prosperity. The trials and tribulations of life turn our attentions to God. Often we realize this very late in life but the truly blessed ones do so early.

The importance of religion is felt more than ever before and the solution for several problems of presents day lies only in the better understanding and practice of religion. In this respect, Hinduism is nothing but way of life. The goal of Hindu religion is not merely to make a man a better human consciousness. Hindu way of life is the integration of religion, philosophy and culture is empued with spiritual meaning and philosophy.

Hindu dharma accepts the existence of several Gods or deities. The worship of God in the form of Mother is a unique feature of Hinduism. Through the ages, the doctrine of the motherhood of God has established a firm root in Hinduism. Today Hindus worship the divine Mother in many popular forms such as durga, Kali, Lakshmi, sarswati, Ambika, and Uma. In Hinduism, Divine Mother is the manifestation of Divine Energy. Thus with the name of Divine Mother comes the idea of energy, omnipotence, omnipresence, love, intelligence, and wisdom.

Goddess Durga, also know as parvati or Lalitha is the wife Lord shiva and exists in various divine forms both friendly and fearful. Durga takes on the fearful form with great power and shakti (energy). It is the Goddess Durga that is most widely worshipped and it is she who most fully express the energy and complexity of shakti. Durga worshipers are the third most popular group within Hinduism, giving place only to the vishnu and shiva worshipers. Durga is represented with a stern expression, suitable to the unwering force that which drives the Universe. She is the first and foremost a slayer of demos, a goddness of warfare. Yet at the same time Durga is the all-merciful Mother who nourishes the Universe and bestows both material and spiritual wealth. Full of tenderness to those who turn to her, she is greatly beloved by her devotees.

Though God is everywhere, in every atom, the temple is considered a special place for worship. In Tamil the temple is termed " Alayam" or "Kovil" both meaning " Where souls reside" and "Do not live in any area where is no temple"

the temple can also be considered as an infinitely convex lens that which focuses God's grace on to the presiding deity of the temple. His grace emanates from the deity to us through all the abishekams, decoration of the deity, archnas, prayers, pujas, offerings, self-surrender and the other forms of worships offered by sincere devotees to the lord through the deity of temple. Prayer and worship are the only things to not only comfort and console us in times of sorrow and calamities but also to give us the courage to bear all the shocks and trials of life.

In this context, our Durkadevi Temple plays an important role in our life, it is like an oasis in desert. Everyone knows that Vanvouver is multicutural city, in such an atmosphere, we are able to promote and achieve ourselves spiritually, it is nothing but a divine gift.

By Anusha Karunakran

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - தில்லை காலாலயம்

பஜனை

இன்று சைவமக்களிடையே காணப்படும் வழிபாட்டு முறைகளிலே பஜனையும் ஒன்றாக திகழ்கிறது. ஆயினும் இப்பஜனை வழிபாடு பற்றிய தெளிவான விளக்கம் இன்னமும் புரியவைக்கப்படவில்லை என்றே எண்ணத் தோன்றுகின்றது. எனவவே சைவ மக்களாகிய யாம் பஜனை என்றால் என்ன ? பஜனை செய்வதாற் கிட்டும் பலன் என்ன? என்பன பற்றிய வினாக்களுக்கு விடைகளை அறிவதோடு அவை பற்றிய விளக்கங்களையும் ஓரளவாயினும் தெளிவுபடுத்திக் கொள்ள வேண்டும் என்ற நோக்குடன் இச்சிறு கட்டுரையை எழுதுகிறேன். இது பஜனை பற்றிய முழுமையான விளக்கமாக அமையாவிடினும் இனிமேலும் ஆராய்ந்து அறிய முற்படும் அன்பர்களுக்குத் தூண்டு கோலாக அமையுமென நம்புகிறேன்.

இறைவனை அடைவதற்கென கூறப்பட்டுள்ள மார்க்கங்கள் அதாவது வழிகள் வேதாகமங்கள் முதலாக சித்தாந்த வேதாந்த சாஸ்திரங்கள் ஈராகவும் புராண இதிகாசங்களிலும் தொகுத்தும் வகுத்தும், விரித்தும் பிரித்தும் கூறப்பட்டுள்ளன. ஆனால் அவை எல்லாம் சாமானியர்களான எம்மவர்களாலே கைக் கொள்ளக்கூடிய கைக் கொண்டு ஒழுகக் கூடிய இலகுவான நெறிகளாக இல்லை என்றே கூறலாம் ஆனால் மிக மிக எளிமையும் இலகுவும் இனிமையுமான வழிபாடு தேவ நாம சங்கீர்த்தனம் என்றழைக்கப்படும் பஜனை வழிபாடு ஒன்றேயாகும்.

முத்திநெறி விரும்பும் மக்களும் சரி சாமானியர்களும் சரி எல்லோரும் ஒன்று கூடி இறைவனின் நாமங்களையும், பெருமைகைளையும் புகழ்ந்துபாடி, மகிழ்ந்து, கசிந்துருகி வழிபடுதலே பஜனையாகும்.

இறைவன் அருட்கொடைவள்ளல், அடியார்க்கு எளியவன், கருணாமூர்த்தி, அத்தகைய இறைனின் சிறப்புக்களையும் திருநாமங்களையும் மெய்யன்போடு ஒன்று கூடிப்பாடி வழிபடுதல், கூவிஅழைத்தால் குலையிரத்தல், வேண்டுதல் செய்தலே பஜனை எனப்படுகிறது. கிராமங்களில இதனைக் கூட்டுப்பிராத்தனை என்ற பெயராலே அழைக்கின்றார்கள். "பக்தி வலையிற் படுவோன் காண்க" என்று மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் எளி வந்த தன்மையினை, அதன் இரகசியத்தை எடுத்துக் கூறியதோடு முக்தி நெறி அறியாத மூர்க்கரொடு முயல்வேனைப் பக்தி நெறி அறிவித்துப் பழவினைகள் பாறும் வண்ணம் சித்த மலம் அறுவித்து சிவமாக்கி எனையாண்ட அத்தன் எனக்கு அருளிய ஆறு (ஆறு என்றால் வழி) எது என்பதையும் விளக்குகின்றார்.(அச்சோப் பதிகம் - 01) இதன் விளக்கத்தை பயனைத் திருஞானசம்பந்தப் பெருமானும் பாடத் தவறவில்லை, விரதங்கள்

" வீடும் ஞானமும் வேண்டதிரேல் விரதங்களால்
வாடி ஞானம் என்னாவதும் எந்தை வலஞ்சுழி
நாடி ஞான சம்பந்தன் செந்தமிழ் கொண்டிசை
பாடும் ஞானம் வல்லார் அடி சேர்வது ஞானமே "

எனப் பாடுகின்றார் ஆம் நோன்புகளை நோற்று, அவற்றால் உடம்பை வாட்டி வருத்துவதிலும்

தொகுப்பு: ஆர்.வீ. கந்தசாமி (யாழப்பாணம்)

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. கணபதிப்பிள்ளை கிருபாகரன்

குருதேவர் சிவாய சுப்பிரமுனியசுவாமிகள்

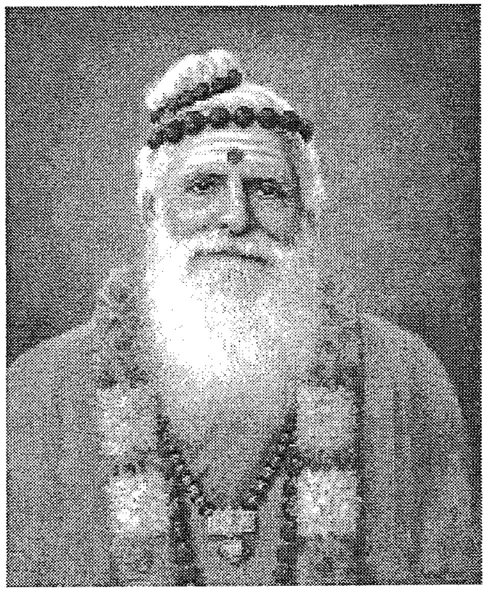

ஐ. நா. சபையின் சமாதானப் பரிசு பெற்றார்

ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் முன்னாள் செயளாளர் நாயகம் உயர் திரு. ஊத்தான் அவர்களின் ஞாபகார்த்தமாக வருடாந்தம் வழங்கப்படும் பரிசு இவ்வருடம் உலகெங்கும் இந்து சமயத்தின் ஆன்மீகக் கருத்துக்களை அழகுறப் பரப்விவரும் ஹாவாய் சைவ ஆதீன குருதேவர் சிவாய சுப்பிரமுனிய சுவாமிக்கு வழங்கப்ட்டது. நியூயோர்க்கில் உள்ள ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் தலைமைச் செயலகத்தில் கடந்த ஆகஸ்ட் மாதம் 25ம் திகதி மேற்படி சமாதானப் பரிசு வழங்கும் வைபவம் நடைபெற்றது. இவ் விழாவில் கலந்து கொண்ட பல அரசியல் தலைவர்களும் சமயத் தலைவர்களும் கடந்த 50 வருடங்களாக குருதேவர் சிவாய சுப்பிரமுனிய சுவாமிகள் உலக சாமாதானத்திற்கு ஆற்றிவரும் சேவைகளைப் பாராட்டி உரையாற்றினார்கள் இந்த வைபவத்தைத் தொடர்ந்து ஆகஸ்ட் 28ம் திகதி முதல் 29ம் திகதி வரை ஐக்கிய நாடுகள் சபையின் தலைமைச் செயலகத்தில் நடைபெற்ற உலக சமாதான மகாநாட்டிலும் குருதேவர் கலந்து கொண்டு உரையாற்றினார்.

கடந்த வருடங்களில் இந்த உலக சாமாதானப்பரிசு முன்னாள் ரஷ்ய ஜனாபதி கோர்பசோவ், அன்னை திரேசா, முன்னாள் தென்னாபிரிக்க ஜனாதிபதி நெல்சன் மண்டேலா, வண. தலைலாமா, வண. போப் ஜோன் போல், வண. டெஸ்மன்ருரோ ஆகியோருக்கு வழங்கப்பட்டமை குறிப்பிடத்தக்கது. இன்று உலகெங்கும் இந்து சமயத்தின் ஆன்மீகக் கருத்துக்களையும் இந்து கலாச்சாரத்தையும் பரப்பி வரும் குருதேவர் சிவாய சுப்பிரமுனிய சுவாமிகள் யாழ்பாணத்து மாமுனிவர் சிவயோகசுவாமிகளின் பிரதம சீடராவர். சமாதானப் பரிசு பெற்று பின் ஹவாயில் இருக்கும் தனது சைவ ஆதீனதத்துக்கு திரும்பும் வழியில் குருதேவர் சிவாய சுப்பிரமுனியசுவாமிகளுக்கு நியு ஜேர்சி, சிக்காகோ, ரென்னசி, கலிபோர்னியா ஆகிய இடங்களில் சிறப்பான வரவேற்பு விழாக்கள் அந்த இடங்களில் வாழும் அடியவர்களால் அளிக்கப்பட்டன.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - செல்வி. மஜேலா இமானுவல்

கடவுளும் மனிதனும்

கவி படைக்கும் நாவொன்று
அருள் வேண்டி துதி படைத்து நின்றது.

மனிதன்: சதை படர்ந்த நாவாலே கவி படைக்க வந்தேன் யான் அருள் படைத்த நாயகனே, என் துயர் துடைக்க வருவீரோ?

கடவுள் : கதி படைத்த மானிடனே, உன் துதி கூட கவி தானே மதி தனில் கவனம் வைத்து உயிர் கொண்டு வடித்து விட்டால் கல் கூடச் சிலைதானே நிஜம் தன்னை தானறிந்து, நெறி கொண்டு வாழ்ந்துவிடு உன்னுள்ளே நானிருக்க உன்னுயிரை எனக்களித்து எனக்குயிர் தந்திடுவாய்

மனிதன்: ஐயகோ ! ஆண்டவனே, எனக்குயிர் அளித்தவனே என்னைத் தாய் சுமக்க என் தாயவளை நீர் சுமந்தீர் செல்லப்பராயத்திலும் துள்ளிய தில்லைப் பருவத்திலும் காத்திட்டீர் பன்னைப் படுக்கை பட்டு பரலோகம் செல்லும் வரை என்னைக் காத்திடும் இணல்வீசா எனக்குயிர் அளி என்று வேண்டினீரே, என்னுயிரை வேண்டினீரே!

கடவுள்: ஆற்றல் கொண்ட மானிடனே ஆண்டவன் யான் அருகிலேன்று அறிவிழந்து பேசாதே இவ்வுலகை யான் படைத்து, இணையில்லா உயிராக உன்னைப்படைத்தேன். அன்பெனும் கொடிவளர்த்து, பாசமெனும் பந்தல் போட்டு, நேசம் கொண்ட உன் வாழ்வின் நிழலில் யான் தங்கிடவே ஏற்ற ஓரிடம் கேட்டேன்.

மனிதன்: ஆற்றலில் வேற்றுமையோ ஆண்டவனே! மாற்றாரும் வேற்றாரும் மதி மயங்கி நின்றபோது ஊற்றாகி என்னுள்ளே் ஊறியவா சேற்றான என்னுள்ளே செடி ஒன்றை ஊன்றி விட்டு பூத்தபின் பூப்பறிக்க வாவென்றால் ஏற்றதோ? சேற்றுக்கு பெருமை தரும் தாமரையே ஆற்ரோட்டத்துக் அலையேது ஐயா?

கடவுள்: சிந்தையின் சிகரமே! தாயுன்னை மடியில் வைத்திருந்தாலம் அவள் உன் குடியில் வாழ்வதில்லையோ! காற்றோட்டத்தில் அலைதிரண்டாலும் நீரில் பிழை ஏதும் வருவதுண்டோ! போற்றிய தேவாரத்தின் பொருள் யான் என்றாலும் ஆக்கியவன் அப்பன் அன்றே! ஏற்றிய விளக்கின் ஒளி நான் என்றாலும் ஏற்றியவன் நீயன்றோ!

மனிதன்: உத்தமனே! சத்தியனே இறைவா ஐயன் உணர்விழந்து பேசிவிட்டேன் ஐயன் உன் நாமத்தை அனுதினமும் பூசித்தேன் அறிவிற்கு கயிறு போட்டு அதிலிருந்து உறி கட்டிவைத்திருந்தேன். உயிருக்குள் உருகிவிட தவறிவிட்டேன். நீருரைத்த அருள் மொழியை செவியுறவே உள் வாங்கி உறைய வைத்தேன். நித்தமும் என்னைக் கடைந்து ஞானம் எனும் நெய் எடுத்து இறைவா உன் ஒளிச் சுடரை ஏற்றிவிடுவேன்.

கடவுள்: சீர் பெற்று வாழ்க

ஆக்கம்: கணபதிப்பிள்ளை கிருபாகரன்

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - செல்வி. சிந்து இராஜதுரை

சைவ சமயத்தில் பசுவின் சிறப்பு

எமக்கு தெரிந்த உலகம் இந்த பூமிப் பந்து தான். ஆனால் இதைவிடவும் பல உலகங்கள் உண்டு. அதே போல நாங்கள் பார்க்கின்ற வாழ்வும் இந்த பூமியில் நாம் வாழும் காலம் தான். இதற்கு மேலும் வாழ்வு இருக்கிறது. அதையும் நாம் அறியா மல் உள்ளோம். அருள் சேர்ந்த நெஞ்சு உடையவர்கள் இறைசிந்தனையில் வாழ்பவர்கள் ஆவார்கள். மற்றவர்கள் எல்லோரும் இருள் வாழ்வு வாழ்கின்றவர்கள். இருள்வாழ்வு வாழ்கின்றவர்கள் இருள் உலகம் போவார்கள்.

"அருள் சேர்ந்த நெஞ்சினாற்கில்லை
இருள் சேர்ந்த இன்னாவுலகம் புகல"

என்றார் வள்ளுவர்.

அருளாளர்கள் வாழ்கின்ற வாழ்வை "யக்ஞமயம;" என்று சொல்லுவார்கள் யக்ஞமயம் என்றால் பசுவாழ்க்கை என்று பொ ருள். பசு தான் வாழும் காலத்தில் பிறருக்கு செய்யும் சேவை அளப்பரியது. இதனால் பசு சிறப்பானதொரு மிருகம் இதனால் தான் மணிவாசகர் "விடைப்பாகா" என்று இறைவனைப்பாடுகின்றார். விடை என்றால் எருது என்று பொருள். பாகா என்றாள் எருதை தனது பாகமாக வைத்தவன் என்று பொருள் விடைப்பாகன் என்பதற்கு சிலர் யானைப்பாகன் போல் எருதுப்பாகன் என்று என்னுகிறார்களா. அது பிழை. அம்பிகையை பாகமாக உடையவன் விடைப்பாகன் என்று ஆகியிருக்கிறது.

பசுவின் உடலில் புனித தீர்த்தங்களான கங்கை, காவேரி, துங்க பத்திரை, வட பெண்ணை, தென் பெண்ணை, பிரமபுத்தி ரை, வையை ஆறு, தாமிரபரணி முதலியன பொருந்தியிருக்கின்றன.அத்துடன் தேவர்கள் சிவகணங்கள் முனிவர்கள் என் பவர் கள் விரும்பி உறைகின்றனர் இதனால் பசுவை கோமாதா என்கிறோம். பசுவின் சிறப்பை சண்டேஸ்வர நாயனார் புராணம்

"தங்கும் அகில யோனிகட்கும்
மேலாம் பெருமைத் தகைமையென
பொங்கும் புனித தீர்த்தங்கள்
எல்லாம் என்றும் பொருந்துவன
துங்க அமரர் திருமுனிவர்
கணங்கள் சூழ்ந்து பிரியாத
அங்கம் அனைத்தும் தாமுடைய
அல்ல வோநல் ஆனினங்கள;"

என்று சொல்வதால் நன்கு விளங்கும்.

பசுவின் பாலினால் இறைவனை அபிடேகம் செய்வித்தால் இறைவன் மகிழ்வான். இதைத் தான் தெய்வச்சேக்கிழார்:

"ஆய சிறப்பி னாற் பெற்ற
அன்றே மன்னுள் நடம்புரியும்
நாயனார்க்கு வளர்மதியும் நதியும்
நகு வெண் டலைத் தொடையும்
மேய வேணித் திருமுடி மேல்
விரும்பி ஆடி அருளுதற்கு
தூய திருமஞ்சனம் ஐற்தும்
அள்க்கும் உரிமைச் சுரபிகள் தாம"

என்று போற்றினார் சேக்கிழாார் பெருமான் பசு தரும் பால், தயிர். நெய், கோசலம், கோமயம்

ஆகிய ஐந்தையும் திருமஞ்சனம் என்று சொல்லாமல் “தூய மஞ்சனம்” என்று அடைகொடுத்திருப்பது சிந்தனைக்குரியது.

இவ்வவளவு சிறப்பு மிக்க பசுவை கொல்வது பாவம். பசு தரும் சாணத்தில் இருந்து திருநீறு தயாரிக்கின்றோம். அந்த திருநீற்றின் மகிமையே பெரிது. சிவன் அணியும் திருநீற்றை தரும் பசு ஒரு மூர்தம் என்று சேக்கிழார் போற்றினார்.

-மலேசியாவிலே நடந்த அகில உலக இந்து சமய மாநாட்டிலே ஆத்ம ஜோதி நா. முத்தையா பசுவதையை முன்வைத்து பேசினார். அவர் பேசியது என்னவென்றால் ஒரு பசு வாழ்வதால் ஆயிரம் பேருக்கு பால் தரும் அதனைத் கொன்று தின்றால் இருபத்தைந்து பேருக்கு உணவாகும். இந்து சமய நோக்கில் இல்லாவிட்டாலும் பொருளாதார நோக்கிலாவது பசுக் கொலையை நிறுத்த வேண்டும்.

மேற்காட்டிய பேச்சு புலம்பெயர்ந்து வந்து மேல் நாடுகளில் வாழும் beef உண்ணும் நம்மவர்களுக்கு செவிடன் காதில் ஊதிய சங்கா? அல்லது கிருஸ்ணபரமாத்மா ஊதிய பாஞ்சன்னியமா?

நாம் இறந்த பின் சொர்கக்கத்ததிற்கும் நரகத்திற்கும் இடையில் உள்ள ஆறு ஆன வைதரணியை கடப்பதற்க்கு பசுதான் உதவுகிறதாக சாத்திரம் உண்டு.

யாழ்ப்பாணத்திலே ஞானப்பிரகாசர் என்று ஒரு முனிவர் இருந்தவர். இவர்காலத்தில் ஒல்லாந்தர்கள் யாழ்ப்பாணத்தை ஆட்சி செய்து வந்தனர். இவர்கள் அங்கு வாழ்ந்த சைவர்களிடம் ஒருநாளைக்கு ஒருவராக பசுக்கன்று தர வேண்டும் என்று சொல்லி வாங்கி தினம் தினம் உண்டு வந்தனர். அப்பொழுது ஞானப்பிரகாச முனிவருக்கும் ஒல்லாந்தர்களுக்கு பசுக்கன்று கொடுக்கும் தவணை வந்தது. ஞானப்பிரகாசர் ஒருத்தருக்கும் சொல்லிக்கொல்லாமல் இந்தியா ஓடி வந்து விட்டார். அவர் இந்தியாவிலே சிதம்பரத்திலே தங்கி தமிழ் கற்று சிவஞான சித்தியாருக்குகு நல்லதோர் உரை செய்தார். அவர் வெட்டிய குளம் ஒன்றும் இன்றும் “ஞானப்பிரகாசர் குளம்” என்று அழைக்கப்பட்டு வருகிறது.

இந்தளவுக்கு ஈழத்தவர்கள் பசுவதையை கண்டித்தவர்கள். அவர்கள் வழிவந்த நாங்கள் பசு இறைச்சியை புசிக்கலாமா? நாம் beef ஒழிப்போம். சைவத்தமிழராக வாழ்வோம்.

-வடிவேலு ஞானகாந்தன்.-

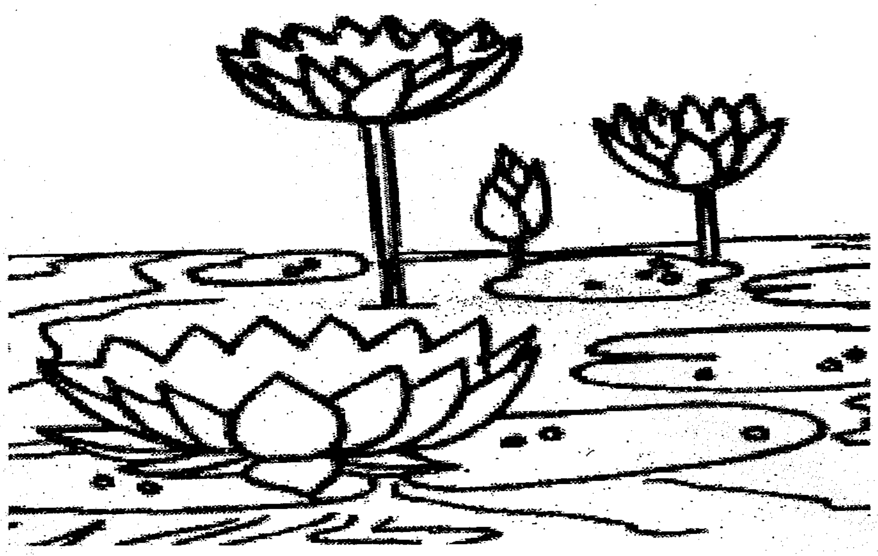

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. கந்தைதணிகயா பாலசுப்பிரமணியம்

நம்மையும் பாடினார் சுந்தரர்

மலை நாட்டிலே செங்குன்றூரிலே வேளாளர் குலத்திலே, பரமசிவனுடைய திருவடிகளை மனதில் இருத்தி உட்பற்று புறப்பற்றுக்களை அறுத்தவரும், அடியார்பத்தியிலே உயர்வொப்பில்லாதவருமாகிய விறன்மின்டநாயனார் என்பவர் ஒருவர் இருந்தார். அவர் சிவத்தலங்களுக்கு போனபோதெல்லாம், முன் அடியார் திருக்கூட்டங்களுக்கு எதிரே போய் அவர்களை வணங்கிக் கொண்ட பின் சிவபெருமானை வணங்குகின்றவர்.

திருவாரூர் தேவாசிரிய மண்டபத்தில் அடியார்கள் எவ்லோரும் கூடியிருக்கின்ற சமயத்தில் சுந்தரர் சுவாமி தரிசனம் செய்ய வந்தார். அடியார்கள் முன்னிலையில் சிறியவனாகிய தான் எதிரே செல்லக் கூடா தென்று நினைந்து இந்த அடியார்களுக்கெல்லாம் அடியானாகும் பேறு எப்பொழுது கிடைக்குமோ என்று ஏங்ககியவராய் சென்றார். சுந்தரர் "அடியார்களை வணங்காமற் செல்வதைக் கண்ட விறன்மிண்டர். அடியார் களை வணங்காமற் செல்கின்ற வன்றொன்டன் அவ்வடியார்களுக்குப்புறகு: அவனை வலிய ஆட் கொண்ட பரமசிவனும் புறகு" என்றார் விறன்மிண்டருடைய அடியார் பக்தியின் உறைப்பைக் கண்ட சுந்தரர் இந்த அடியார்களுக்கெல்லாம் அடியானாகும் நாள் எந்நாளோ என்று நினைத்துக் கொண்டு சுவாமி தரிசனம் செய்வதற்கு திருக்கோயினுள்ளே போனார். அப்பொழுது அடியார்க்கு அடியானாக வேண்டுமென்று அவர் விரும்பிய வரத்தை கொடுக்கும் பொருட்டு சுவாமி அருக்கு காட்சி கொடுத்தருளி நீர் உம்மு டைய அடியார்களை வணங்கி அவர்கள் மேலே பதிகம் பாடு என்று அருளிச் செய்தார்.

சுந்தரர் பதைபதைத்து சுவாமி அடியார்களைப்பற்றி எதுவுமே அறியாத யான் எப்படி பாடுவேன் என்று பிரார்த்திக்க எம்பெருமானால் "தில்லை வாழந்தணர் தமடியார்கு மடியேன" என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்து மறைந்தருளினார்.அது கண்டு சுந்தர மூர்த்தி நாயனார் புறப்பட்டு தேவாசிரிய மண்டபத்தை அடைந்தார். அடியார் திருக்கூட்டத்தை பல முறை வணங்கினார். வந்த அடியார்கள் யாவர்க்கும் வெவ் வேறாக அடியேன் அடியேன் என்று திருத்தொண்டத்தொகை என்னும் திருப்பதிகம் பாடி அவர்களை வணங்கினார்.

இதைக்கண்ணுற்ற விறண்மிண்ட நாயனார் மனம் மிக மகிழ்ந்து இவ்வண்றொண்டருடைய மனம் அடியாரிடத்திலே பதிந்திருக்கின்றது. என்று அருளிச்செய்தார்.

அறுபத்துமூன்று அடியார்களை வைத்துத் திருத்தொண்டத்தொகை பாடிய சுந்தரர் ஒன்பது தொகை யடியார்களையும் பாடியுள்ளார். உலகில் எத்தனையோ பெரிய மகான்கள் இருக்கிறார்கள் மகான்கள் இருந்தி ருக்கிறார்கள் இன்னும் இருக்கப்போகிறார்கள். அவர்கள் யாரென்று எமக்கு தெரியாது. அறுபத்து மூவர் உற்சவமென்று பல கோயில்களில் உற்சவங்கள் நடைபெறுகின்றன. இப்படி உற்சவங்கள் பண்ணுவதனால் தான் அவர்களுடைய நினைப்பு நமக்கு வருகின்றது. அவர்கள் நினைப்பு வரும்படியாக உற்சவம் பண் ணும் போது கெட்ட குணம் எல்லாம் ஒரு கணப்பொழுதாயினும் மாறுகின்றன. அவர்கள் எல்லாம் நல்ல குணங்களின் உச்ச நிலையை அடைந்தவர்கள். ஆகையால் அவர்களை நினைக்கிற சமயத்திலாவது கொஞ்சம் சாந்தம் ஏற்படுகின்றது அந்த ஒரு கணம் இருந்தால் போதும்.

சம்பிரதாய பூர்வமாக நாயன்மார்கள் அறுபத்துமூன்று பேர் என்று சைவர்களும் ஆழ்வார்கள் பன்னிருவர் என்று வை'ணவர்களும் வைத்திருக்கின்றார்கள் ஆனால் பலர் தோன்றிக் கொண்டேதான் இருக்கிறார்கள். அப்படிதோன்றாவிட்டால் சமயத்தின் வளர்ச்சியையோ அன்றிப் பக்தியீன் வளர்ச்சியையோ நாம் எப்படித்தான் அறிந்து கொள்வது?

தொகை அடியார்கள் என்று ஒன்பது திருக்கூட்டத்தினரைச் சுந்தரரே குறிப்பிட்டுள்ளார். திருத்தொண்டத்தொகை பாடுவதற்கு அடிஎடுத்துக் கொடுத்த சிவபெருமான் முதலில் தொகைஅடியாரில் ஒருகூட்டத்தின் பெயராகிய "தில்லைவாழந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்" என்ற பெயரையே எடுத் துக் கொடுத்திருக்கின்றார். இந்தமாதிரிக் குணம் உடையவர்கள் இந்த மாதிரி அனுட்டானம்உடையவர்கள் இவர்கள் எல்லாம் ஒரு கூட்டம்.

தில்லைவாழ் அந்தணர்கள், பொய்யடிமை இல்லாத புலவர், பத்திராய்ப்பணிவார், பரமனையே பாடுவார், சித்தத்தை சிவன்பாலே வைத்தார். திருவாரூர்ப் பிறந்தார், முப்பொழுதும் திருமேனி தீண்டுவார், முழுதிரு நீறு பூசியமுனிவர், அப்பாலும் அடிசார்ந்தார்ஆகிய இந்த ஒன்பது கூட்டத்தினரும் தொகையடியார்கள் ஆவர்.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. கனகரத்தினம் தவக்குமாரன்

அப்பாலும் அடிசார்ந்தார் என்றொரு கூட்டத்தினரைச் சுந்தரர் குற்ப்பிட்டிருக்கிறாரே அக்கூட்டத்தில் நாமும் அடங்குகின்றோம். அப்பாலும் என்றால் தமிழ்த் தேசத்தில் மாத்திரம் அல்ல தமிழ்த் தேசத்துக்கு அப்பால் மகான் ஒருவரும் இல்லையென்று சொல்ல முடியுமா? இப்படி அறுபத்து மூன்று நாயன்மார்கள் என்று கணக்கு சொன்னால், ஒருவரை கடைசி என்று வைத்துக் கொள்கிறோம். சுந்தரரின் அன்னையா ராகிய இசையானியர் தாம் முடிவானவர் என்று நாம் வைத்துக்கொள்ளலாம். அப்படி முடிப்பது ஒருகாலத் தோடு முடிகின்றது. அது ஆயிரம் வருடத்திற்கு முந்தியது என்றால் அதற்க்கு பிந்தியும் யாரும் மகான்கள் இருந்திருக்க மாட்டார்களா?

அறுபத்துமுன்று நாயன்மார்களும் தமிழ்த் தேசத்தில் இருந்தவர்கள். தமிழ்த் தேசத்திற்கு அப்பாலே உள்ள நாடுகளில் சிவபூசை இல்லையா?சிவபக்தர்கள் இருந்திருக்க மாட்டார்களா?பத்திரிகேதாரம், மகா காளம்,உஜ்ஜையினி,சோமநாதம்,காசி,ஸ்ரீசைலம்,இப்படி நிறைய சிவத்தலங்கள் இந்தியாவிலே இருக்கின்றன. கடல் கடந்த நாடுகளில் எல்லாம் சிவ வழிபாடு இருந்ததாக ஆராய்ச்சியாளர் கூறுகின்றனர். இங்கெல்லாம் மகான்கள் இல்லாமலா சிவசேத்திரங்கள் இருந்திருக்கும்?

இந்தோனேசிய இராச்சியத்தின் தலை நகராகிய ஜகார்த்தாவில் இருக்கும் நூதனசாலையில் வைக்கப்பட் டிருக்கும் அகழ்வாராய்ச்சிப் பொருட்களில் தொண்ணூறு வீதமானவை சைவசமய சின்னங்களாகவே கா ணப்படுகின்றன. இன்னும் ரஷ்யா, அமெரிக்கா, சூடான் இங்கெல்லாம் கூடச்சிவலிங்கங்கள் இருந்திருக்கின்றன. என்று சமீபத்தில் ஆராய்ச்சியாளர் ஒருவர் பத்திரிகையில் எழுதியிருக்கின்றார். சிவன்கோயில் என்ற பெயருடைய இடமொன்று கனடாவில் இருப்பதாக தற்போது கண்டுபிடித்திருக்கின்றார்கள். இப்படிச் சிவ லிங்கங்களும் சிவன்கோயில்களும் சிவபூஜையும் ஒரு காலத்தில் உலகமெல்லாம் இருந்திருக்கின்றன.

மற்றைய சமயங்கள் தோன்றுவதற்கு முன்பே உலகத்திலுள்ள சர்வஜனங்களும் சிவபக்தர்களாக சிவ பூஜை பண்ணிக்கொண்டு இருந்தார்கள் என்று தெரிகிறது.இப்படி தமிழ்த் தேசத்திற்கும் அப்பாலே அனேக பக்தர்கள் மகான்கள் இருந்திருக்கலாமே அவர்களை எல்லாம் சேர்க்காமல் விட்டால் அபசாரம் ஆகும் அல்லவா? ஆகவே "அப்பாலும் அடிசார்ந்தார்" என்று அவர்களை சேர்த்துக்கொண்டார்கள்.

சரித்திரத்தில் தெரிந்தவர்களைத் திருத்தொண்டர்கள் என்று சேக்கிழார் பெரிய புராணம் பாடினார். இவர்கள் எந்நாட்டில் இருந்திருக்கின்றார்களோ அதற்கு அப்பால் உள்ள நாடுகளிலும் அடியார்ககள் இருந்திருக்கிறார்கள்: இருக்கின்றார்கள் பக்திக்கு நாட்டுக்கணக்கு கிடையாது: இட எல்லைக் கணக்கு கிடையாது. இந்தத் தேசத்துக்கு அப்பாலும் மகான்கள் அந்தக் காலத்திலும் இருந்திருப்பார்கள். இந்தக் காலத்திலும் இருப்பார்கள் பின்னாடியும் வரலாம் அவர்கள் அருந்தகாலத்திற்கும் அப்பால் என்றும ்தெரிந்து கொள்ள வேண்டும். காலவரையறைக்கும் அப்பால்,தேசஎல்லைக்கும் அப்பால் இருக்கும் எல்லா மகான்களையும் சேர்த்து ஒரு கூட்டமாக "அப்பாலும் அடிசசார்ந்தா" என்று குறிப்பிட்டார்.

மனம் உருகிக் கசிந்து உன்னைத்தவிர வேறு யாரையுமே நினைக்காமல், பக்திபண்ணுவதைத் தவிர வேறு காரியமே இல்லாமல், உண்மைப் பொருள் நீதானென்று பக்தி பண்ணினவர்கள் எத்தனை பேர் இருப்பார்களோ? அவர்கள் பேர் இன்னது சுயரூபம் இன்னது என்றெல்லாம் தெரியாமலே இருக்கும். அப்படி ஊர்பேர் தெரியாதவர்கள் எத்தனை பேர்களோ? அத்தனை பேர்களுக்கும் நமஸ்காரம் செய்கிறேன் என்று தியாகையரவர்கள் கூறுகின்றார்கள்.

எத்தனையோ பேர்கள் இருந்தாலும் இறைவன் திருவருளைப் பெற்ற சுந்தரரது வாக்கிலே வந்தவர்கள் அறுபத்து மூன்று தனியடியார்களும் ஒன்பது தொகையடியார்களுமே. அவர்களுக்கு தனி ஒரு மதிப்பு. பெரிய புராணக் காவியத் தலைவனாக சுந்தரரையே சேக்கிழார் பாடுகின்றார். சுந்தரருடைய சரிதத்துடன் ஆரம்பிக்கும் பொயபுராணம் சுந்தரருடைய திருக்கயிலாய யாத்திரையுடன் நிறைவுறுகின்றது. உலகெலாம் என்று ஆரம்பிக்கும் பெரியபுராணம் உலாகெலாம் என்று முடிவுறுகின்றது.

அப்பாலும் அடிசார்ந்தார் அடியோர்க்கும் அடியேன் என்று பாடிய அடியில் நாமும் அடங்குகின்றோம் என்பதை நினைக்கும் போது நாமும் பாக்கியம் செய்துள்ளோம் என்பது பெறப்படுகின்றது.

-ஆத்மஜோதி நா. முத்தையா-

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. சதாசிவம் சிவக்குமாரன்

அன்புடையார் எல்லாம் உடையார்

இவ்வுலகில் வாழும் பல்லாயிரக்கணக்கான உயிர்களில் மனிதனும் ஓர் உயிர். அவற்றுள் பல, தாம் உயிர் வாழ்வதற்குத் தேவையான உணவைத் தேடுவதிலும் உண்பதிலும் பெரும்பாலான நேரத்தைச் செலவழிக்கின்றன. பெரும்பாலான விலங்குகளுக்கு அன்பு, பாசம் போன்றவை மிகக் குறைவு. எனவே இரை தேடும்போதோ அல்லது இனவிருத்திக்கோ இடையூறு நேர்ந்தால் தங்களது இனத்துடன் மூர்க்கத்தனமாகச் சண்டையிடுவதற்கும் அவை தயங்குவதில்லை. தமக்குத் தேவையான உணவைப் பெறுவதற்குத் தம் தாயோ, தந்தையோ, மகளோ, மகனோ, அக்காளோ, தம்பியோ, தம் இனத்தவரோ அல்லது இதர உயிர்களோ தடையாக இருந்தாலும் அவற்றைச் சண்டையிட்டுத் தகர்ப்பதற்கு அவை தயங்குவதுமில்லை. அதற்காக அவை வருத்தப்படுவதுமில்லை. இதற்குக் காரணம் விலங்குகளுக்கு இருப்பது ஐந்தறிவுதான். மனிதன் மட்டுமே இவற்றில் இருந்து வேறுபட்டு ஆறாம் அறிவாம் பகுத்தறிவைப் பெற்றுள்ளான்.

பகுத்தறிவைப் பெற்ற மனிதன் அதைப் பயன்படுத்தும் விதத்தில்தான் விலங்குகளிலிருந்து வேறுபடுகிறான். எதையும் ஆராயாமல் அடுத்தவரிடம் பகைமை பாராட்டும் மனிதன், அடுத்தவரிடம் பொறாமைப்படும் மனிதன், அடுத்தவருக்கு கொடுமையிழைக்கும் மனிதன், மற்றவரை அடிமைப்படுத்த நினைக்கும் மனிதன் விலங்கினும் கீழானவனே. மேலும் மனிதன் மட்டுமே தான் செய்யும் காரியத்தினால் நிகழும் தவறுகளை உணரக்கூடிய நிலையையும், உணர்ந்து வருந்தும் பக்குவத்தையும் பெற்றுள்ளான். ஆனாலும் பல நேரங்களில் மனிதனும் தன் தவறை உணர்வதில்லை. அல்லது உணர்வதற்குரிய மனப் பக்குவத்தை அடைவதில்லை.

இவ்வாறு மனப்பக்குமற்ற மனிதனை நல்வழிப்படுத்தி, எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்தச் செய்யவே முற்காலத்தில் பல மகான்கள், ஞானிகள், அறிஞர்கள் முதலியோர் தோன்றினர். அவர்களது அறிவுரைகளைக் கேட்டு அவர்கள் வழி நடந்த மக்கள் தாங்கள் ஒரு அமைப்பாகச் செயல்பட ஆரம்பித்தனர். இவ்வாறு செயல்பட்ட அமைப்புக்கள், மதங்கள் என்றழைக்கப்பட்டன. இவற்றுள் தொன்மையானது என்று சொல்லப்படுவது இந்து மதம் ஆகும். மேலும் இன்று இதுபோல் புத்த மதம், ஜைன மதம், கிறிஸ்தவ மதம், இஸ்லாமிய மதம், சீக்கிய மதம் போன்ற பல மதங்களும், அவற்றைப் பின்பற்றுவோர் பலரும் உள்ளனர்.

மனிதனை எல்லா உயிர்களிடத்தும் அன்பு செலுத்தச் செய்யவும், நல்வழிப் படுத்தவுமே மதம் தோன்றியதென்றால், ஏன் பல மதங்கள் தோன்ற வேண்டும்? ஒரு மதம் போதாதா? என் புற்றீசல்போல் பல மதங்கள் உருவாகின? அவையும், ஏன் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு வழிமுறைகளைப் பின்பற்றச் சொல்கின்றன? ஒரு மதத்தின் வழி முறைகளைப் பின்பற்றும் மனிதன் அடுத்த மதத்தின் வழிமுறைக்கோ அல்லது அந்த மதத்திற்கோ எதிரியா? அல்லது ஒரு குறிப்பிட்ட மதத்தின் வழிமுறைகளைப் பின்பற்றும் மனிதன் மற்றொரு மதத்தில் உள்ள வேறு பல நல்ல போதனைகளைக் கடைபிடிக்கும் வாய்ப்பை தவற விட்டவனாகிறானா?

இதுபோன்ற பல கேள்விகளுக்கு விடையிருக்க நாம் ஒரு சில உதாரணங்களை வைத்து விளக்கம் காண்போம். மரம் ஒன்று ஒரு காட்டில் உள்ளது. அதன் பயன் கருதி அம்மரம் வெட்டப்பட்டு பல துண்டுகளாக்கப்படுகிறது. இவற்றுள் ஒரு துண்டை தச்சன் ஒருவன் எடுத்து ஒரு அழகான

மரச்சிலை செய்கிறான், நாய் உருவத்தில். வேறு ஒரு துண்டு மேலும் பிளக்கப்பட்டு விறகாக உபயோகிக்கப்படுகிறது. மற்றொரு துண்டு பலகைகளாக அறுக்கப்பட்டு வீடு கட்டவோ, வீட்டுச் சாமான்கள் செய்யவோ பயன்படுத்தப் படுகிறது. இதில் கவனிக்கப்பட வேண்டியது என்னவென்றால் இப்பல வகையான பொருட்களுக்கு எல்லாம் மூல காரணம் அந்த மரம்தான். ஆனால் அது நாயாகவோ, விறகாகவோ, வீடாகவோ மாற்றமடைந்த பின் அதை மரமாய் யாரும் பார்ப்பதில்லை. அதுபோலத்தான் பல்வேறு வகையான மதங்களும். மதங்களுக்கும், மரப்பொருட்களைப் போலவே, உருவாவதற்கு ஒரு மூலப் பொருள்தான், ஒரு மூல காரணம்தான் என்றாலும் உருவாக்கியவரைப் பொருத்து பல பெயர்கள் பெற்றுள்ளன. எனவே எம்மதமாய் இருந்தாலும் அவை மனிதனை நல்வழிப்படுத்த உருவானவையே என அறிந்து கொள்ளல் அவசியம்.

இன்றைய உலகு மனிதன் இனத்தால், மதத்தால், மொழியால், நாட்டால், கலாச்சாரத்தால் வேறுபட்டு இருக்கின்றான். இதனால் பல மனக் கசப்புகளும், போட்டிகளும், பொறாமைகளும் இவர்கட்குள்ளே ஏற்பட்டுள்ளன. இதைத் தவிர்க்கும் வழி என்ன? எந்த ஒரு மனிதனும் பிறக்கும் போதே இவ்வேறுபாடுகளை அறிந்து பிறப்பதில்லை. அவன் வளரும்போது அவன் இந்த மொழி, மதம், இனம் போன்றவற்றைச் சேர்ந்தவனென மற்றவர்களால் அடையாளம் காட்டப்படுகின்றான். தம் மொழி, இனம், மதம் பற்றி ஒருவன் பெருமை கொள்வதில் எந்தத் தவறும் இல்லை. பெருமை கொள்ளவும் வேண்டும். ஆனால் எங்கே தவறு நிகழுகிறதென்றால், இன்னொரு மதம், இனம், மொழியாளரைவிட தான் உயர்ந்தவன் என்னும் தற்பெருமை கொள்ளும் போதுதான் மனிதன் தவறிழைத்தவனாகிறான். நாம் முன்பே கண்டபடி எந்தவொரு மதமோ, மொழியோ, இனமோ தீய வழியில் செல்ல யாரையும் சொல்வதில்லை. அவை பின்பற்றும் வழி முறைகள் வேறு வேறாக இருந்தாலும், அடையும் இடம் ஒன்றுதான். எனவே குறிக்கோள் ஒன்றுதான் என்னும் உண்மையை உணர்ந்தால் நம்மிடையே உள்ள வேறுபாடுகளை யாரும் பெரிதுபடுத்த மாட்டார்கள். பெரிதுபடுத்தவும் தேவையில்லை.

இவ்வுலகில் நாம் எல்லோரும் அமைதியாக வாழ பின் வரும் வழிமுறைகளைப் பின்பற்றுதல் அவசியம் என அறிஞர்கள் வழியுறுத்தியுள்ளனர்.
உனக்கு எது தீங்கு என்று நினைக்கின்றாயோ அதை நீ மற்றவர்கட்குச் செய்யாதே.
நீ எதன் மேல் பற்று வைத்துள்ளாயோ அதன்மேல் மற்றவர்களும் பற்று வைத்திருப்பர் என அறிந்து கொள்.
நீ எதை அடைய நினைக்கின்றாயோ அதை மற்றவர்களும் அடைய நினைப்பர் என்பதை உணர்ந்து அவர்களுக்கும் வழி விடு.
நீ சொல்வதை மற்றவர்கள் கேட்டு நடக்க வேண்டுமென நீ நினைத்தால் இதே எண்ணத்தை மற்றவர்களும் உன் மேல் திணிப்பர் என்பதை மனதில் கொள்.
உனக்கு உன் தாய், தந்தை, மொழி, இனம், மதம், நாடு எப்படி உயர்வோ அதேபோல் மற்றவர்கட்கும் அவரவர் தாய், தந்தை, மொழி, இனம், மதம், நாடு உயர்ந்ததுதான் என்னும் உண்மையை உணர்ந்து கொள்.
இறுதியாக, நீ எவ்வளவு அன்பை மற்றவர் மேல் செலுத்துகிறாயோ அதே அளவு அன்பு உனக்குப் பிறரிடமிருந்து கிடைக்கும் என்பதில் உறுதியாக இரு.

இக்கருத்துக்களை உள்ளடிக்கித்தான் நம் முன்னோர், கடமையைச் செய், பலனை எதிர்பார்க்காதே என்றனர். ஒவ்வொருவரும் அவரவர் கடமையைச் செய்தால், அன்பை அனைவர் மீதும் செலுத்தினால் அதன் பலனை எல்லோரும் அடைவர் என்பது தெள்ளிடை நீர் போல் விளங்கும்.

முனைவர் ப. இரத்தனசாமி
வான்கூவர்.

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. திருச்செல்வம் திருமகன்

1893 செப். 11 – வரவேற்புக்கு மறுமொழி
1893 செப். 15 – நாம் ஏன் ஒத்துப் போவதில்லை?
1893 செப். 19 – இந்து சமயம்
1893 செப். 20 – சமயம் இந்தியாவின் அவசரத் தேவையன்று
1893 செப். 26 – புத்த சமயம் இந்து சமயத்தின் நிறைவு
1893 செப். 27 – நிறைவு நாள் உரை

வரவேற்புக்கு மறுமொழி

(1893 செப்டம்பர் 11ஆம் நாள் சிகாகோ நகரத்தில் கூடிய அனைத்துலகச் சமயப் பெருமன்றத்தில் நிகழ்த்திய உரை)

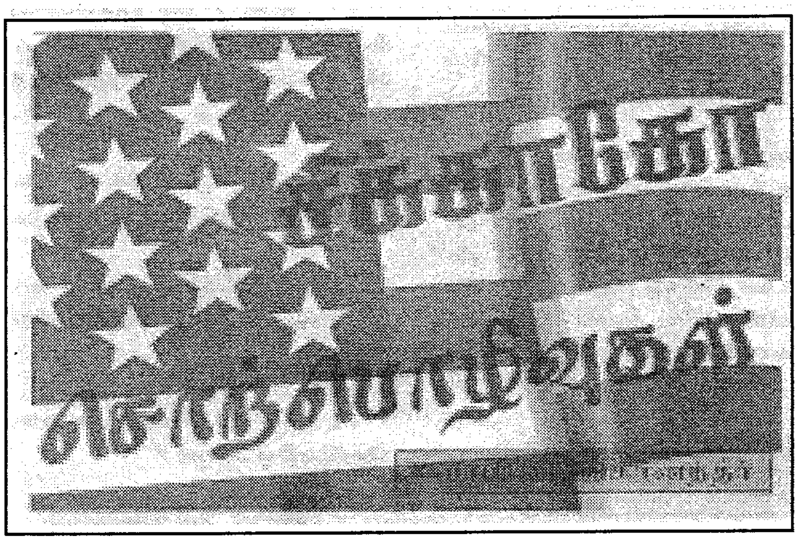

அமெரிக்க நாட்டுச் சகோதரிகளே ! சகோதரர்களே!

இன்பமும் இதமும் கனிந்த உங்கள் வரவேற்புக்கு மறுமொழி கூற, இப்பொழுது உங்கள் முன் நிற்கிறேன். என் இதயத்தில் மகிழ்ச்சி பொங்குகிறது. அதனை வெளியிட வார்த்தைகள் இல்லை. உலகத்தின் மிகப் பழமை வாய்ந்த துறவியர் பரம்பரையின் பெயரால் உங்களுக்கு நன்றி கூறுகிறேன். அனைத்துச் சமயங்களின் அன்னையின் பெயரால் நன்றி கூறுகிறேன். பல்வேறு இனங்களையும் பிரிவுகளையும் சார்ந்த கோடிக்கணக்கான இந்துப் பெருமக்கள் பெயரால் நன்றி கூறுகிறேன்.

இம்மேடையில் அமர்ந்துள்ள பேச்சாளர்களில் சிலர் கீழ்த்திசை நாடுகளிலிருந்து வந்துள்ள பிரதிநிதிகளைப் பற்றிக் குறிப்பிடும்போது, 'வேற்றுச் சமய நெறிகளை வெறுக்காத பண்பினைப் பல நாடுகளுக்கு எடுத்துச் சென்ற பெருமை தொலைவிலுள்ள நாடுகளிலிருந்து வந்துள்ள இவர்களைத்தான் சாரும்' என்று உங்களுக்குக் கூறினார்கள். அவர்களுக்கும் என் நன்றி. பிற சமயக் கொள்கைகளை வெறுக்காது மதித்தல், அவற்றை எல்லோரும் ஏற்றுக் கொள்ளுதல் ஆகிய இரு பண்புகளை உலகத்துக்குப் புகட்டிய சமயத்துக்குரியவன் என்பது குறித்து நான் பெருமை அடைகிறேன். எதையும் வெறுக்காது மதிக்க வேண்டும் என்கிற கொள்கையை நாங்கள் நம்புவதோடு, எல்லாச் சமயங்களும் உண்மையானவையே என்று ஒப்புக் கொள்கிறோம்.

உலகிலுள்ள அனைத்து நாடுகளாலும் அனைத்துச் சமயங்களாலும் கொடுமைப்படுத்தப் பட்டவர்களுக்கும், நாட்டை விட்டு விரட்டியடிக்கப்பட்டவர்களுக்கும் புகலிடமளித்த நாட்டைச் சேர்ந்தவன் என்பதில் பெருமைப்படுகிறேன். உரோமானியரின் கொடுமையால், தங்கள் புனிதத் திருக்கோயில் சிதைந்து சீரழிந்து அதே வருடமே தென்னிந்தியாவுக்கு வந்து எங்களிடம் தஞ்சமடைந்த அந்தக் கலப்பற்ற இஸ்ரேல் மரபினர்களில் எஞ்சி நின்றவர்களை இதயமாரத் தழுவிக் கொண்டவர்கள் நாங்கள் என்று கூறிக் கொள்வதில் பெருமைப்படுகிறேன். சிறந்த சொராஸ்திரிய சமயத்தினரில் எஞ்சியிருந்தோருக்கு அடைக்கலமளித்து, இன்னும் பேணிக்காத்து வருகிற சமயத்துக்கு உரியவன் என்று பெருமை கொள்கிறேன்.

என் அருமைச் சகோதரர்களே ! எனது பிள்ளைப் பருவத்திலிருந்தே நான் பாடிப்பயின்று வருவதும், கோடிக்கணக்கான மக்களால் நாள்தோறும் இன்றும் தொடர்ந்து ஓதப்பட்டு வருவதுமான கீதத்தின் ஒரு சில வரிகளை இங்கு, உங்கள் முன் குறிப்பிட விரும்புகிறேன்.

எங்கெங்கோ தோன்றுகின்ற ஓடையெல்லாம்
இறுதியிலே கடலில் சென்று
சங்கமாம் பான்மையினைப் போன்றுலகோர்
பின்பற்றும் தன்மை யாலே
துங்குமிகு நெறிபலவாய் நேராயும்
வளைவாயும் தோன்றி னாலும்
அங்குஅவைதாம் எம்பெரும ! ஈற்றில் உனை
அடைகின்ற ஆறே யன்றோ !

இதுவரை நடந்துள்ள மாநாடுகளில், மிக மிகச் சிறந்ததாகக் கருதக்கூடிய இப்பேரவை, கீதையில் உபதேசிக்கப்பட்டுள்ள பின்வரும் அற்புதமான ஓர் உண்மையை

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. செல்லத்துரை விக்னராஜா

உலகத்துக்குப் பிரகடனம் செய்துள்ளது என்பதைக் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். "யார் எவ்வழியைப் பின்பற்றி என்னையடைய முயன்றாலும், நான் அவர்களை அடைவேன். பலரும் பல வழிகளில் முயல்கிறார்கள், எல்லா வழிகளும் இறுதியில் என்னையே அடைகின்றன."

அளவுக்கு மீறிய மதப்பற்று, மூடபக்தி இவற்றிலிருந்து தோன்றிய மதவெறி, இவை இந்த அழகிய உலகை நெடுநாளாக இறுகப் பற்றியுள்ளன; வன்முறையை நிரப்பியுள்ளன; அடுத்தடுத்து உலகை உதிரப் பெருக்கில் மூழ்கடித்து நாகரித்தை அழித்து, எத்தனையோ சமுதாயங்களை நம்பிக்கை இழக்கச் செய்துவிட்டன. அந்தப் பயங்கரப் பைசாசக் கொடூரச் செயல்கள் தோன்றாதிருப்பின் மனித சமுதாயம் இன்றிருப்பதை விடப் பன்மடங்கு உயர்நிலை எய்திருக்கும் !

ஆனால், அவற்றுக்கு அழிவு காலம் நெருங்கி விட்டது. இன்று காலையில் இந்தப் பேரவையின் தொடக்கத்தைக் குறிப்பிட ஒலித்த மங்கல மணி, எல்லா மத வெறிகளுக்கும், வாளாலும் எழுதுகோலாலும் நடைபெறுகின்ற கொடுமைகளுக்கும், ஒரே குறிக்கோளை அடையப் பல்வேறு வழிகளில் சென்று கொண்டிருக்கும் மக்களிடையே நிலவும் இரக்கமற்ற உணர்ச்சிகளுக்கும் சாவு மணியாகட்டும் என்று நான் ஆர்வமுடன் வேண்டுகிறேன்.

நாம் ஏன் ஒத்துப்போவதில்லை?
(1893 செப்டெம்பர் 15ஆம் நாள்)

ஒரு சிறுகதை சொல்லப் போகிறேன். "நாம் ஒருவரையொருவர் வசை பாடுவதை நிறுத்த வேண்டும்" என்று இப்பொழுது பேசி முடித்த நாவன்மை படைத்த பேச்சாளர் கூறியதைக் கேட்டீர்கள். நமக்குள் இவ்வளவு மாறுபாடு இருப்பதைப் பற்றி அவர் வருத்தப்பட்டார். இந்த மாறுபாடுகளுக்குக் காரணம் என்ன என்பதை விளக்க, ஒரு கதை சொல்ல வேண்டுமென்று நினைக்கிறேன்.

தவளை ஒன்று, ஒரு கிணற்றில், பல நாட்களாக வசித்து வந்தது. அந்தக் கிணற்றிலேயே பிறந்து, அங்கேயே வளர்ந்தது அந்தச் சின்னஞ் சிறிய தவளை. அந்தத் தவளை கண்களை இழந்து விட்டதா, இல்லையா என்று சொல்வதற்கு நல்ல வேளையாக, அங்கே பரிணாமவாதிகள் யாரும் இல்லை. ஆனால், நம் கதையைப் பொறுத்தவரையில், அதற்குக் கண்கள் இருந்தன என்றே வைத்துக் கொள்வோம். அந்தத் தவளை நாள்தோறும் நீரிலிருந்து புழு பூச்சிகளையும் கிருமிகளையும் வெகு சுறுசுறுப்பாக அகற்றிச் சுத்தப்படுத்தியது. அந்தச் சுறுசுறுப்பு, நம் தற்காலக் கிருமி ஆராய்ச்சியாளர்களுக்கு இருந்தால் அது அவர்களுக்குப் பெருமை தரும் விஷயமாகும். அவ்வாறே வாழ்ந்ததால் அத்தவளை சிறிது பருத்தும் விட்டது.

ஒரு நாள் கடலில் வாழ்ந்து வந்த தவளையொன்று அங்கு வந்து, அந்தக் கிணற்றில் விழுந்து விட்டது.

"நீ எங்கிருந்து வருகிறாய் ?"

"கடலிலிருந்து"

"கடலா ? அது எவ்வளவு பெரியது ? எனது கிணற்றளவு பெரிதாயிருக்குமா ?" என்று கூறி, ஒரு பக்கத்திலிருந்து, எதிர்ப்பக்கத்திற்குத் தாவிக் குதித்தது கிணற்றுத் தவளை.

'நண்பா ! இந்தச் சின்னக் கிணற்றோடு எப்படிக் கடலை ஒப்பிட முடியும் ?' என்று கேட்டது கடல் தவளை.

கிணற்றுத் தவளை மறுபடியும் ஒரு தாண்டு தாண்டி, "நீ சொல்லும் கடல் இவ்வளவு பெரிதாயிருக்குமா ?" என்று கேட்டது.

"சேச்சே ! என்ன முட்டாள்தனம் ! கடலை உன் கிணற்றோடு ஒப்பிடுவதா ?"

'சரி, சரி என் கிணற்றைவிட எதுவும் பெரிதாக இருக்க முடியாது. கண்டிப்பாக, இதைவிடப் பெரிதாக இருக்க முடியாது. இவன் சொல்வது அப்பட்டமான பொய்; இவனை வெளியே விரட்டு !' என்று கூறிவிட்டது அந்தக் கிணற்றுத் தவளை.

இத்தனை காலமாக இருந்துள்ள கஷ்டம் இதுதான்.

நான் ஓர் இந்து. நான் என் சிறிய கிணற்றுக்குள் இருந்து கொண்டு, உலகம் முழுவதும் என் சிறு கிணறுதான் என்று நினைக்கிறேன். கிறிஸ்தவன் தன் சமயமாகிய சிறு கிணற்றுக்குள் உட்கார்ந்து கொண்டு, உலகம் முழுவதும் தன் கிணறுதான் என்று நினைக்கிறான். அவ்வாறே முகம்மதியனும் தன் சமயமாகிய சிறு கிணற்றில் உட்கார்ந்து கொண்டு, அது தான்முழு உலகம் என்று நினைக்கிறான். நம்முடைய இச்சிறிய உலகின் வேலிகளைத் தகர்த்தெறிய, அமெரிக்கர்களாகிய நீங்கள் எடுத்துக் கொண்டிருக்கும் பெரிய முயற்சிக்காக நான் உங்களுக்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும். வருங்காலத்தில், உங்கள் விருப்பம் நிறைவேற இறைவன் அருள் புரிவான் என்று நம்புகிறேன்.

இந்து சமயம்

(1893 செப்டெம்பர் 19ஆம் நாள் சமயப் பெருமன்றத்தில் வாசிக்கப்பட்ட உரை)

வரலாற்றுக்கு முற்பட்ட காலத்திலேயே தோன்றி, இன்றும் உலகத்தில் நிலைத்து நிற்கும் சமயங்கள் மூன்று. அவை இந்து சமயம், சொராஸ்திரிய சமயம், யூத சமயம் ஆகும். அவை அனைத்தும் பல கடுமையான அதிர்ச்சிகளுக்கு உட்பட்டும், இன்றும் நிலைத்திருந்து, தங்கள் உள்வலிமையை நிரூபிக்கின்றன.

ஆனால் யூத சமயம் கிறிஸ்தவ சமயத்தை ஈர்த்துத் தன்னுடன் இணைத்துக் கொள்ளத் தவறியது மட்டுமன்றி, அனைத்தையும் வெற்றி கொண்டதும் தான் ஈன்றதுமான கிறிஸ்தவ சமயத்தால் பிறந்த இடத்திலிருந்தே விரட்டி அடிக்கப்பட்டு விட்டது. தங்கள் பெருஞ் சிறப்புக்குரிய சமயத்தைப் பற்றி நினைவுபடுத்த ஒரு சில பார்சிக்காரர்கள் மட்டுமே இன்று வாழ்ந்து வருகிறார்கள்.

இந்திய மண்ணில், ஒன்றன்பின் ஒன்றாக, பல கிளைச் சமயங்கள் தோன்றின. அவை வைதிக சமயத்தின் அடித்தளத்தையே உலுக்கியது போலத் தோன்றின. ஆனால் பயங்கரமான நில நடுக்கம் ஏற்பட்டால், எப்படிக் கடலானது சிறிது நேரம் பின்னோக்கிச் சென்று, பின்னர் ஆயிரம் மடங்கு சீற்றத்தோடு மீண்டும் பெருகி வந்து அனைத்தையும் வளைத்துக் கொள்கிறதோ, அதே மாதிரி, மக்களிடையே ஏற்பட்ட கொந்தளிப்பு அடங்கியதும், அந்தக் கிளைச் சமயங்கள் எல்லாம் ஒன்றாகி, மிகப் பெரிய தாய்ச் சமயத்தோடு இரண்டறக் கலந்து விட்டன.

அறிவியலின் தற்காலக் கண்டு பிடிப்புகள் கூட, எந்த வேதாந்தத்தின் எதிரொலிகள் போன்று உள்ளனவோ, அந்த வேதாந்தத் தத்துவத்தின் மிக உயர்ந்த ஆன்ம ஞானக் கொள்கைகள், பல்வேறு புராணக் கதைகளைக் கொண்ட உருவ வழிபாடு என்னும் கீழான கருத்துக்கள், பௌத்தர்களுடைய சூன்ய வாதம், சமணர்களின் நாத்திகவாதம், ஆகிய அனைத்துக் கொள்கைகளுக்கும் இந்து சமயத்தில் இடம் உள்ளது.

''அப்படியானால் ஒன்றுக் கொன்று மிகவும் வேறுபட்டு நிற்கும் இவை அனைத்தும் ஒன்று சேரும் பொதுமையம்தான் எங்கே இருக்கிறது?'' என்ற வினா எழுகிறது. பார்ப்பதற்கு பயனற்ற மாறுபாடுகளாகத் தோன்றும் இவை அனைத்தும் இணைந்து நிற்கும் அடித்தளம் தான் எங்கிருக்கிறது ? இந்த வினாவுக்குத்தான் நான் இப்பொழுது விடை அளிக்க முயலப் போகிறேன்.

கடவுளால் வெளிப்படுத்தப்பட்ட வேதத்திலிருந்து இந்துக்கள் தங்கள் சமயத்தைப் பெற்றுள்ளனர். வேதத்திற்குத் துவக்கமும் இல்லை முடிவும் இல்லை என்பது அவர்கள் கூற்று. ஒரு நூலுக்குத் துவக்கமோ முடிவோ இல்லாதிருக்குமா? அது அபத்தம் என்று இந்தச் சபையிலுள்ள உங்களுக்குத் தோன்றும். ஆனால் வேதங்கள் என்று குறிப்பிடப்படுவது நூல்கள் அன்று. வெவ்வேறு காலங்களில் திரட்டி வைக்கப்பட்ட ஆன்மிக விதிகளின் கருவூலமே வேதம். புவி ஈர்ப்பு விதி, அது கண்டறியப்படுமுன்னரே இருந்தது. மனித இனம் இதை மறந்துவிட்டாலும் அது இருக்கும். அதேமாதிரித்தான் ஆன்மிக உலகத்து விதிகளும் உள்ளன, ஓர் ஆன்மாவுக்கும், இன்னொரு ஆன்மாவுக்கும், இன்னும் தனிப்பட்ட ஆன்மாக்களுக்கும் அனைத்து ஆன்மாக்களின் தந்தைக்கும் இடையே உள்ள தார்மிக, ஆன்மிக, நீதிநெறி உறவுகள், அவை கண்டு பிடிக்கப்படுவதற்கு முன்னரும் இருந்தன. நாம் அவற்றை மறந்தாலும் இருக்கும்.

இந்த விதிகளைக் கண்டறிந்தவர்கள் ரிஷிகள் எனப்படுவர். பூரணத்துவம் அடைந்தவர்கள் என்று அவர்களை நாங்கள் போற்றுகிறோம். அவர்களில் மிகமிகச் சிறந்தவர்களில் சிலர் மங்கையர் என்பதை மகிழ்ச்சியுடன் தெரிவித்துக் கொள்கிறேன்.

இந்த விதிகள், அவை விதிகளாதலால், முடிவில்லாமல் இருக்கலாம். ஆனால் தொடக்கம் இருந்திருக்க வேண்டுமே என்று கூறலாம். படைப்பு, தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாததே என்று வேதங்கள் போதிக்கின்றன. பிரபஞ்ச சக்தியின் மொத்த அளவு என்றும் ஒரே அளவில்தான் இருக்கிறது என்று விஞ்ஞானம் உறுதிப்படுத்தியிருக்கிறதாகச் சொல்லப்படுகிறது. அப்படியானால், பிரபஞ்சத்தில் ஒன்றுமே இருந்திராத ஒரு காலம் இருந்ததானால், இப்பொழுது காணப்படும் சக்தி அனைத்தும் எங்கிருந்தது? அது கடவுளிடம் ஒடுக்க நிலையில் இருந்தது என்று சிலர் கூறுகிறார்கள். அப்படியானால் கடவுள், சில காலம் ஒடுக்க நிலையிலும் சில காலம் இயக்க நிலையிலும் இருக்கிறார் என்றாகிறது. அதாவது, கடவுள் மாறக்கூடிய தன்மையர் என்றாகிறது. மாறக்கூடிய பொருள்கள் யாவும் கூட்டுப்பொருட்கள். கூட்டுப்பொருள்கள் மாறுதலை அடைய வேண்டும். அதாவது அழிய வேண்டும். எனவே, கடவுள் இறந்து விடுவார் என்றாகிறது. இது அபத்தம். ஆகையால் படைப்பு இல்லாதிருந்த காலம் என்றும் இருந்ததில்லை.

இதை ஓர் உவமையால் விளக்கலாம் என்று நினைக்கிறேன். படைப்புத் தொழிலும் படைப்பவனும், தொடக்கமும் முடிவும் இல்லாது சமதூரத்தில் ஓடுகின்ற இரண்டு இணைகோடுகள். கடவுள் எப்பொழுதும் செயல்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் பரம்பொருள். அதன் சக்தியால், ஒழுங்கற்ற

நிலையிலிருந்து பல ஒழுங்கு முறைகள் ஒன்றன்பின் ஒன்றாகத் தோன்றி, சிறிது காலம் அப்படியே இருந்து, பின் அழிகின்றன. இதைத்தான் அந்தணச் சிறுவன் தினம் ஓதுகிறான்; 'சூரியனையும் சந்திரனையும், பழைய கல்பங்களில் இருந்த சூரியர்களையும் சந்திரர்களையும் போன்றே இறைவன் படைத்தான்.

இங்கு நான் நிற்கிறேன். என் கண்களை மூடிக்கொண்டு, 'நான், நான், நான்' என்று என்னைப் பற்றி நினைத்தால் என்னுள் என்ன தோன்றுகிறது ? உடலைப் பற்றிய எண்ணம் தான் தோன்றுகிறது. அப்படியானால் சடப் பொருள்களின் மொத்த உருவம் தானா நான். 'இல்லை' என்கின்ற வேதங்கள். நான் உடலில் உறைகின்ற ஆன்மா; நான் உடல் அன்று. உடல் அழிந்து விடும். ஆனால் நான் அழிய மாட்டேன். நான் இந்த உடலில் இருக்கிறேன். இது வீழ்ந்துவிடும், ஆனால் நான் வாழ்ந்து கொண்டே இருப்பேன். நான் முன்னமும் வாழ்ந்து கொண்டுதான் இருந்தேன். ஆன்மா படைக்கப்பட்டதன்று. படைக்கப்பட்டதாயின் அது பல பொருள்களின் சேர்க்கையாகும். அப்படியானால் வருங்காலத்தில் அது கண்டிப்பாக அழிந்து போகவேண்டும். ஆன்மா படைக்கப்பட்ட தாயின் அது இறக்க வேண்டும்.

சிலர் பிறக்கும்போதே இன்பத்தில் பிறந்து, உடல் வளத்தோடும், வனப்போடும், மனவலிமையோடும், வசதிகள் அனைத்தும் பெற்று வாழ்கிறார்கள். மற்றும் சிலர் துயரநிலையில் பிறக்கிறார்கள். சிலர் முடமாகவும் நொண்டியாகவும் பிறக்கிறார்கள். சிலர் முட்டாள்களாகவே பிறந்து, வாழ்க்கை முழுவதும் இழுபறி நிலையிலேயே உழன்று, காலம் கடத்துகிறார்கள்.

அவர்கள் அனைவரும் படைக்கப்பட்டவர்கள் என்றால், நேர்மையும் கருணையுமுள்ள கடவுள், ஒருவரை இன்பத்தில் திளைப்பவராகவும் இன்னொருவரைத் துன்பத்தில் உழல்பவராகவும் ஏன் படைக்க வேண்டும் ? அவர் ஏன் அத்தனை வேறுபாடு காட்டவேண்டும் ? இந்தப் பிறவியில் துன்பப்படுகிறவர்கள் அடுத்த பிறவியில் இன்பம் அடைவார்கள் என்று கூறுவது பொருந்தாது. நேர்மையும், கருணையும் கொண்ட அந்தக் கடவுளின் ஆட்சியில் ஏன் ஒருவர் துயருற வேண்டும் ?

ஆகவே, கடவுள் என்கிற படைப்பாளர் இருக்கிறார் என்று கொள்வது இந்த முரண்பாட்டைத் தெளிவுபடுத்தவில்லை. எல்லா வல்லமையும் உள்ள ஒருவர் கொடிய கட்டளைகள் இடுகிறார் என்பதைத்தான் இது எடுத்துக் காட்டுகிறது. அப்படியானால், ஒருவன் இன்புறுதற்கோ துன்புறுதற்கோ உரிய காரணங்கள், அவன் பிறப்பதற்கு முன்னே இருந்திருக்க வேண்டும். அவையே அவனது முற்பிறப்பின் வினைகள். ஒருவனுடைய உடல், உள்ளம் ஆகியவற்றின் தன்மைகள் அவனுடைய பரம்பரையிலிருந்து வருவது என்று காரணம் காட்டப்படுகிறதல்லவா ?

வாழ்க்கையில் இரண்டு இணைகோடுகள் உள்ளன. ஒன்று மனத்தைப் பற்றியது. இன்னொன்று சடப்பொருளைப் பற்றியது. சடப்பொருளும் அதன் மாற்றங்களும் மட்டுமே நம்முடைய நிலைக்குக் காரணமென்றால் ஆன்மா என்ற ஒன்று இருக்கிறது என்று கொள்ள வேண்டிய அவசியம் இல்லை. ஆனால் சடத்திலிருந்து எண்ணம் தோன்றியது என்று நிரூபிக்க முடியாது. தத்துவப்படி ஒரே ஒரு பொருள்தான் இருக்க முடியுமானால் ஆன்மா ஒன்றே ஒன்றுதான் இருக்க வேண்டும் என்று ஏற்படுகிறது. அதே மாதிரி சடப்பொருளும் ஒன்றே ஒன்று தான் இருக்கவேண்டும். ஆனால் அவை எதுவும் இங்கு அவசியமில்லை.

பரம்பரையின் மூலம் உடல்கள் சில தன்மைகளைப் பெறுகின்றன என்பதை நாம் மறுக்க முடியாது. ஒரு தனிப்பட்ட உடலில், ஒரு தனிப்பட்ட மனம், ஒரு தனிப்பட்ட முறையில் தான் இயங்க முடியும் என்பதை மட்டும்தான் இது காட்டுகிறது. கடந்தகால விளைவுகளின் காரணமாக, ஆன்மாவுக்குச் சில தனிப்பட்ட வாசனைகள் ஏற்படுகின்றன. தனிப்பட்ட வாசனைகளுடன் கூடிய ஆன்மா குண ஒற்றுமை விதிமுறைக்கிணங்க (Law of affinity) எந்த உடலில் பிறந்தால் அந்த வாசனைகளை வெளிப்படுத்த முடியுமோ, அந்த உடலில் பிறக்கிறது. இது அறிவியலுக்கு ஒத்தது. ஏனெனில் அறிவியல் எதையும் பழக்கத்தைக் கொண்டே விளக்க விரும்புகிறது. பழக்கமோ எதையும் திரும்பத் திரும்பத் செய்வதால்தான் உண்டாகிறது. ஆகவே, புதிதாகப் பிறந்த ஓர் ஆன்மாவின் தன்மைகளை விளக்குவதற்க, அது அந்தச் செயலைத் திரும்பத் திரும்பத் செய்திருக்கவேண்டும் என்று வருகிறது. அத்தன்மைகள் இப்பிறவியில் பெறப்பட்டவை அல்லனவாதலால், அவை முந்தைய பிறப்புகளிலிருந்து வந்திருக்க வேண்டும்.

இன்னொரு கருத்தும் இருக்கிறது. இவைபெல்லாம் சரியென்றே வைத்துக் கொள்வோம். அப்படியானால் ஏன் எனக்குப் போன பிறப்பின் செயல்கள் ஒன்றும் நினைவில் இல்லை ? இதை எளிதில் விளக்க முடியும்.

இப்போது நான் ஆங்கிலம் பேசிக் கொண்டிருக்கிறேன். அது என் தாய் மொழியன்று. உண்மையில் என் தாய் மொழிச் சொற்கள் ஒன்றும் என் அறிவுத் தளத்தில் இப்பொழுது இல்லை. ஆனால் அச்சொற்களைப் பேச முயல்வேனானால் அவை உடனே விரைந்து வந்துவிடும். மனக்கடலின் மேற்பரப்பு மட்டுமே அறிவுத்தளம் என்றும்,

இந்தப் பக்கத்தின் தாளாளர் - திரு. குழைந்தைவேல் இரத்தினம்

ஆழத்திலே தான் அனுபவங்கள் அனைத்தும் திரண்டு கிடக்கின்றன என்றும் அது காட்டுகிறது. முயலுங்கள், கஷ்டப்படுங்கள் அவை வெளிப்படும். பழம்பிறப்பு உங்களுக்குப் புலனாகும்.

இது நேரான, நிரூபிக்கப்பட்ட சான்று. நிரூப்பிக்கப்படுவது தான் ஒரு கொள்கை சரியென்பதற்குச் சான்று. உலகத்துக்கு ரிஷிகள் விடுக்கும் அறைகூவல் இதுவே; 'நினைவுக் கடலின் ஆழத்தைக் கிளறிவிடும் இரகசியத்தை நாங்கள் கண்டு பிடித்துள்ளோம். முயலுங்கள், முயன்றால் நீங்கள் நிச்சயமாகப் பழம்பிறப்பின் நினைவுகளை முழுமையாகப் பெறுவீர்கள் !'

எனவே, தான் ஒரு ஆன்மா என்பதை இந்து நம்புகிறான். அதனை பிளக்காது, நெருப்பு எரிக்காது, நீர் கரைக்காது, காற்று உலர்த்தாது. ஒவ்வொரு ஆன்மாவும் சுற்றெல்லையில்லாத ஒரு வட்டம். அதன் மையம் உடலில் பொருந்தியுள்ளது. இந்த மையம் ஓர் உடலிலிருந்து மற்றோர் உடலுக்கு மாறிச் செல்வதே மரணம் என்ற உண்மையை இந்து நம்புகிறான். சடப்பொருளின் நிலைகளுக்கு ஆன்மா கட்டுப்பாடற்றது, வரம்பற்றது, புனிதமானது, தூய்மையானது, முழுமையானது. ஆனால் ஏதோ காரணத்தினால் அது சடத்துடன் இணைந்து விட்டது. அது தன்னை ஒரு சடமாகவே கருதுகிறது.

சுதந்திரமானதும், நிறைவானதும், தூய்மையானதுமான அவ்வான்மா ஏன்இவ்வாறு சடத்திற்கு அடிமையாக இருக்கவேண்டும் என்பது அடுத்த கேள்வி, முழுமையான ஆன்மா, தான் முழுமையற்றது என்ற நம்பிக்கையில் எவ்வாறு மயங்கி விடமுடியும் ? "இத்தகைய வினாவுக்கு இங்கு இடமில்லை" என்று கூறி, இந்துக்கள் இதைத்தட்டிக் கழிப்பதாகச் சொல்லப்படுகிறது. சில சிந்தனையாளர்கள், இதற்கு இப்படி விடைகாண விரும்புகிறார்கள். பாதி முழுமைபெற்ற ஒன்று அல்லது அதற்கு மேற்பட்ட சில இருப்பதாகக் கூறி, மீதி விஷயங்களைப் பெரிய விஞ்ஞானச் சொற்களைக் கொண்டு மழுப்புகிறார்கள்.

பெயர் இடுவது விளக்கமாகி விடாது. வினா அப்படியேதான் இருக்கும். எப்படிப் பாதி, முழுமையாக ஆக முடியும் ? தூய்மையும் நிறைவும் உள்ள பொருள் தன் இயல்பை எப்படி அணுவளவேனும் மாற்றிக் கொள்ள முடியும் ?

ஆனால் இந்து நேர்மையானவன். அவன் குதர்க்கவாதம் செய்து தப்பித்துக் கொள்ள விரும்பவில்லை. கேள்விக்கு ஆண்மையுடன் பதில் சொல்லும் துணிவு அவனுக்குண்டு. அவன் பதில் இதுதான்: "எனக்குத் தெரியாது, பூரணமான ஆன்மா தான் பூரணமற்றது என்றும், சடத்துடன் இணைக்கப்பட்டு, அதனால் பாதிக்கப்படுகிறது என்று ஏன் தன்னைப் பற்றி நினைக்க ஆரம்பித்தது என்று எனக்குத் தெரியாது."

ஆனால் உண்மை என்னவோ, அதுதான். ஒவ்வொருவரும் தன்னை உடலாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பது உண்மைதான். தான் உடல் என எண்ணிக் கொள்வது ஏன் என எந்த இந்துவும் விளக்க முயல்வதில்லை. அது கடவுளின் சித்தம் எனப் பதில் அளிப்பது விளக்கமாகாது. 'எனக்குத் தெரியாது' என்று இந்து கூறுகிறானே. அதற்குமேல் ஒன்றும் இல்லை.

ஆகவே, மனித ஆன்மா நிலையானது. அழிவற்றது, நிறைவானது, எல்லையற்றது. மரணம் என்பது ஓர் உடலினின்றும் மற்றோர் உடலுக்கு இடம் பெயர்தலேயாகும். கடந்த கால வினைகளால் நிகழ்காலம் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. நிகழ்காலத்தால் எதிர்காலம் தீர்மானிக்கப்படுகிறது. பிறப்புக்குப் பிறப்பு, இறப்புக்கு இறப்பு, ஆன்மா மேல் நிலைக்கு உயர்ந்தோ அல்லது கீழ் நிலைக்குத் தாழ்ந்தோ சென்று கொண்டிருக்கும்.

ஆனால் இங்கு மற்றொரு வினா எழுகிறது. சூறாவளியில் சிக்கி, ஒரு கணம் கடல் அலையின் நுரைநிறைந்த உச்சிக்குத் தள்ளப்பட்டு, அடுத்த கணமே, 'ஆ' வென்று வாயைப் பிளந்து கொண்டிருக்கும் பள்ளத்தில் வீழ்த்தப்பட்டு, நல்வினை தீவினைகளின் ஆதிக்கத்தின் கீழ் உருண்டு உழன்று கொண்டிருக்கும் ஒரு சிறு படகா மனிதன்? கடுஞ்சீற்றமும், படுவேகமும், தணியாத தன்மையும் கொண்ட காரண காரியம் என்னும் நீரோட்டத்தில் அகப்பட்டுக்கொண்டு, அழிந்து போகும் சக்தியற்ற, உதவியற்ற பொருளா மனிதன்? இல்லை விதவையின் கண்ணீரைக்கண்டும், அனாதையின் கம்பலையைக் கேட்டும் சற்றும் நிற்காது, தான் செல்லும் வழியிலுள்ள அனைத்தையும் நசுக்கிக் கொண்டு உருண்டு ஓடும் காலம் என்னும் சக்கரத்தின் அடியில் எறியப்பட்ட விட்டில் பூச்சியைப் போன்றவனா மனிதன் ?

இதனை நினைக்கும்போது நெஞ்சு தளர்வுறுகிறது. ஆனால் இதுதான் இயற்கையின் நியதி. "நம்பிக்கையே கிடையாதா? தப்பிக்க வழியே கிடையாதா?" நம்பிக்கை இழந்த இதயத்தின் அடித்தளத்திலிருந்து எழுந்த குரல் இதுதான். அக்குரல் அருளாளரின் அரியாசனத்தை அடைந்ததும், நம்பிக்கையும் ஆறுதலும் அளிக்கும் சொற்கள் வெளித் தோன்றின. அவை ஒரு வேதகாலத்து முனிவரைக் கிளர்ந்தெழச் செய்ய, அவர் உலகின் முன்னே எழுந்து நின்று, எக்காளத் தொனியுடன், பின்வரும் நற்செய்தியை முழக்கினார்.

"ஓ ! அழியாத பேரின்பத்தின் குழந்தைகளே! கேளுங்கள். உயர் கோளங்களில் வாழும் நீங்களும் கேளுங்கள். அனைத்து இருளையும் அனைத்து மாயையும் கடந்த அந்த ஆதி முழு முதலை நான் கண்டு விட்டேன். அவரை அறிந்தால் தான் நீங்கள் மீண்டும் இறப்பிலிருந்து காப்பாற்றப்படுவீர்கள்."

"அழியாத பேரின்பத்தின் குழந்தைகளே !" ஆ, ஆ ! எவ்வளவு இனிமையான, எவ்வளவு நம்பிக்கை ஊட்டும் பெயர்! அருமைச் சகோதரர்களே ! அந்த இனிய பெயரால் உங்களை நான் அழைக்க அனுமதி தாருங்கள். அழியாத பேரின்பத்தின் வாரிசுகளே ! இந்து உங்களை பாவிகள் என்று அழைக்க மறுக்கிறான். நீங்கள் ஆண்டவனின் குழந்தைகள், அழியாத பேரின்பத்தின் பங்குதாரர்கள், தூய்மையானவர்கள், பூரணர்கள்! வையத்துள் வாழும் தெய்வங்களே ! நீங்கள் பாவிகளா ? மனிதர்களை அப்படிச் சொல்வது பாவம். மனித இயல்புக்கே அது அழியாத களங்கமாகும். சிங்கங்களே ! வீறு கொண்டு எழுங்கள். நீங்கள் அனைவரும் ஆடுகள் என்கிற மாயையை உதறித் தள்ளுங்கள். நீங்கள் அழிவுறாத ஆன்மாக்கள் ! சுதந்திரமான, இறையருள் பெற்ற, முடிவற்ற ஆன்மாக்கள் ! நீங்கள் சடப்பொருள் அல்ல. சடப்பொருள் உங்கள் பணியாள்; நீங்கள் சடப்பொருளின் பணியாளர் அல்ல.

இரக்கமற்ற விதிகளின் ஒரு பயங்கரத் தொகுதியை வேதங்கள் எடுத்துக் கூறவில்லை; காரண காரியம் என்னும் எல்லையற்ற சிறைச்சாலையை அறிவிக்கவில்லை. ஆனால் இவ்விதிகளுக்கெல்லாம் அப்பால், சடம் விசை ஆகிய இவற்றின் ஒவ்வொரு சிறுதுகளின் உள்ளும் புறமும் ஒருவன் இருக்கிறான் என்றுதான் கூறுகின்றன. "அவன் கட்டளையால் தான் காற்று வீசுகிறது, நெருப்பு எரிகிறது, வானம் பொழிகிறது, உலகில் மரணம் நடைபோடுகிறது."

அவன் இயல்புதான் என்ன ?

அவன் எங்கும் நிறைந்தவன், புனிதமானவன், உருவற்றவன், எல்லாம் வல்லவன், பேரருளாளன்.

"அப்பனும் நீ, அன்னையும் நீ, அன்புடைய நண்பனும் நீ, ஆற்றல் அனைத்தின் தோற்றமும் நீ. அண்ணலே ! எமக்கு வலிமை தந்தருள்வாயாக ! புவனத்தின் சுமையைத் தாங்குபவனே நீ, இல்வாழ்க்கையின் சுமையைத் தாங்க நீ எனக்கு அருள் செய்வாயாக!" வேத காலத்து ரிஷிகள் இப்படிப் பாடினார்கள்.

அவனை எப்படி வணங்குவது ! அன்புவழியே அவனை வணங்கும் வழி. இம்மையிலும் மறுமையிலும் உள்ள எதையும் விட அதிக அன்புக்குரியவன் என்று அவனை வழிபடவேண்டும். வேதங்கள் முழங்குவதும் இந்த அன்பு நெறியையே. கடவுள் அவதாரம் என்று இந்துக்கள் நம்பிப்போற்றும் ஸ்ரீகிருஷ்ணர் அதை எப்படி வளர்த்தார், மக்களுக்குப் போதித்தார் என்று பார்ப்போம்.

மனிதன்இவ்வுலகில் தாமரை இலையைப் போல வாழ வேண்டும் என்று ஸ்ரீகிருஷ்ணர் சொன்னார். தாமரை தண்ணீரில் வளர்கிறது.

ஆனால் தண்ணீரால் நனைவதில்லை. அதே மாதிரி மனிதன் வாழ வேண்டும். இதயம் இறைவன் பால் இருக்க கைகள் வேலையைச் செய்து கொண்டிருக்க வேண்டும்.

இம்மைப் பயனோ, மறுமைப் பயனோ கருதி, இறைவனிடம் அன்பு செலுத்தினாலும், அவனிடம் அன்புக்காகவே அன்பு செலுத்துவதுதான் மிகவும் சிறந்தது. பிரார்த்தனை கூறுகிறது : "பெருமானே ! எனக்குச் செல்வமோ, செல்வர்களோ, கல்வியோ வேண்டாம். அதுதான் உன் சித்தமானால் நான் மீண்டும் மீண்டும் பிறக்கத் தயாராக இருக்கிறேன். ஆனால் நான் பலன் கருதாது உன் மீது அன்பு கொள்ளவும், தன்னலமின்றி அன்புக்காகவே அன்பு செய்யவும் எனக்கு அருள் செய்" என்று.

ஸ்ரீகிருஷ்ணரின் சீடர்களில் ஒருவர், இந்தியச் சக்கரவர்த்தியாக விளங்கிய யுதிஷ்டிரர் அவர் பகைவர்களால் நாட்டினின்றும் விரட்டப்பட்டு, தம் மனைவியோடு இமாலயப் பிரதேசத்தில் ஒரு காட்டில் வசிக்க நேர்ந்தது. ஒரு நாள் அரசி, அரசனைப் பார்த்து, "மனிதருக்குள் மாசு மறுவற்று விளங்கும் நீர் ஏன் இத்தகையத் துன்பத்தில் துவள வேண்டும் ?" என்று கேட்டாள். உடனே யுதிஷ்டிரர் சொன்னார், 'அரசியே ! இதோ, இந்த இமயமலை எவ்வளவு எழிலோடும் மாட்சியோடும் காட்சியளிக்கிறது பார்த்தாயா ? இதன் மீது நான் அன்பு கொண்டிருக்கிறேன். இது எனக்கு ஒன்றும் தருவதில்லை. ஆனால் அழகும் கம்பீரமும் நிறைந்த காட்சிகளில் என் உள்ளத்தைப் பறிகொடுப்பது என் இயல்பு. அதனால் நான் அதனை விரும்புகிறேன். அதைப் போலவே கடவுளிடம் நான் காதல் கொண்டிருக்கிறேன். அவரே அனைத்து அழகுக்கும் கம்பீரத்துக்கும் மூல காரணம். என் அன்புக்குரிய ஒரே ஒருவர் அவரே ஆவார், அவரிடம் ஈடுபாடு கொள்வது எனக்கு இயல்பானது. ஆதலால் நான் அவரை விரும்புகிறேன். நான் வேறெதுவும் வேண்டவில்லை. அவர் விருப்பம்போல் அவர் என்னை எங்குவேண்டுமானாலும் விடட்டும். அன்புக்காகவே நான் அவரிடம் அன்பு செலுத்துகிறேன். நான் அன்பை விலை பேசுகிறவன் அல்ல" என்று.

ஆன்மா தெய்வத் தன்மை வாய்ந்தது. அது சடப்பொருளின் கட்டுக்கள் அகப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிறது என்று வேதங்கள் கூறுகின்றன. பூரணத்துவம் பெற்றவுடன் இந்தக் கட்டுச் சிதறிவிடும். அதனால்தான் அந்த நிலையை மோட்சம், அதாவது விடுதலை, நிறைவுறாத நிலையினின்றும் விடுதலை,

மரணத்தினின்றும் துன்பத்தினின்றும் விடுதலை என்று கூறுகிறார்கள்.

கடவுளின் கருணையால்தான் இக்கட்டு அவிழும். தூய்மையுள்ளவர்களுக்குத்தான் அந்தக் கருணை கிட்டும். அவனது கருணையைப் பெறுவதற்குத் தூய்மை அவசியம் என்றாகிறது. அந்தக் கருணை எப்படிச் செயல்படுகிறது ?

தூய்மையான உள்ளத்துக்கு அவன் காட்சி அளிக்கிறான். தூய்மையானவர்களும் மாசற்றவர்களும் இம்மையிலேயே கடவுளைக் காண்கின்றனர். அப்போதுதான் இதயக் கோணல்கள் நிமிர்ந்து நேராகின்றன. சந்தேகங்கள் அறவே அகல்கின்றன. காரண காரியம் என்ற பயங்கர விதி அவர்களை அணுகுவதில்லை.

இதுதான் இந்து சமயத்தின் மையமும், அதன் முக்கியமன அடிப்படைக் கருத்துமாகும்.

இந்து, வார்த்தைகளிலும் கொள்கைகளிலும் வாழ விரும்பவில்லை. சாதாரணப் புலன் நுகர்ச்சி வாழ்வுக்கு அப்பாற்பட்ட வாழ்வு உண்டு என்றால் அதை அவன் நேருக்கு நேர் காண விரும்புகிறான். சடப்பொருள் அல்லாத ஆன்மா அவனுள் இருக்குமாயின், அருளே வடிவான எங்கும் நிறைந்த ஆன்மா ஒன்று இருக்குமாயின், அதனிடம், நேரே செல்ல விரும்புகிறான். அவன் அதனைக் காணவேண்டும்; அதுதான் அவனது எல்லா சந்தேகங்களையும் அகற்றும், ஆன்மா இருக்கிறது, கடவுள் இருக்கிறார் என்பதற்கு ஓர் இந்து ஞானி கொடுக்கக் கூடிய சிறந்த சான்று, "நான் ஆன்மாவைக் கண்டு விட்டேன், நான் கடவுளைக் கண்டு விட்டேன்" என்று அவர் கூறுவதாகும். பூரணத்துவத்திற்கு அதுதான் ஒரே சான்று. ஒரு குறிப்பிட்ட கோட்பாட்டையோ அல்லது கொள்கையையோ நம்புவதற்காக, போராட்டங்களிலும் முயற்சிகளிலும் ஈடுபடுவதும் இந்து சமயம் ஆகாது. மெய்ப்பொருளை உணர வேண்டும். நம்பினால் மட்டும் போதாது, மெய்ப்பொருளை உணர்ந்து, தானே அதுவாக மாறவேண்டும்.

இடைவிடாத முயற்சியின் மூலம் பூரணத்துவம் பெறுவதும், தெய்வத்தன்மை அடைவதும், ஆண்டவனை அணுகுவதும், அவனைக் காண்பதும், பிறகு பரமண்டலத்தில் உள்ள பிதா எப்படிப் பூரணமாக இருக்கிறாரோ, அதே மாதிரி பூரணத்துவம் அடைவதும்தான் அவர்களுடைய நெறியின் நோக்கமாகும்.

பூரணத்துவம் பெற்ற மனிதன் என்ன ஆகிறான் ? அவன் எல்லையற்ற பேரானந்தப் பெருக்கில் திளைத்து வாழ்கிறான். பேரின்பம் பெறுவதற்கு எந்தப் பொருளை அடைய வேண்டுமோ, அந்த ஆண்டவனை அடைந்து அவனுடன் பேரானந்தத்தில் திளைக்கிறான்.

இதுவரையில் எல்லா இந்துக்களும் ஒத்துப் போகிறார்கள். இந்தியாவிலுள்ள அனைத்துச் சமயப் பிரிவுகளைச் சார்ந்தவர்களுக்கும் இதுதான் பொதுவாக உள்ள சமயம். பூரணத்துவம் எல்லையற்றது. எல்லையற்றது இரண்டாகவோ, மூன்றாகவோ இருக்க முடியாது. அதற்குக் குணங்கள் இருக்க முடியாது. ஆதலால் எப்பொழுது ஓர் ஆன்மா முழுமை நிலையையும், எல்லையற்ற நிலையையும் அடைகின்றதோ, அப்பொழுதே அது பிரம்மத்துடன் ஒன்றாகிவிட வேண்டும். பின்னர் அது எங்கும் நிறைந்த, எல்லாம் ஆன, எல்லாம் உணர்ந்த பேரானந்த மயமான நிலையை எய்தி, தான் பிரம்மம் என்பதை உணர்கிறது.

இது, தான் என்கிற நிலையை இழந்து, ஒரு கட்டையைப் போன்றோ, கல்லைப் போன்றோ ஆகிவிடுகிறது என்று அடிக்கடிக் கூறப்படுவதைப் படித்துள்ளேன். 'காயம் படாதவன் தான் தழும்பைக் கண்டு நகைப்பான்'.

நான் கூறுகிறேன், அது அம்மாதிரி அல்ல. இந்தச் சிறிய உடலின் உணர்வை அனுபவிப்பது இன்பமானால், இரண்டு உடல்களின் உணர்வை அனுபவிப்பது இன்னும் மிகுந்த இன்பமாகும். உடல்களின் எண்ணிக்கை பெருகப் பெருக, இன்பத்தின் அளவும் பெருகி, பிரபஞ்ச உணர்வாக மாறி, குறிக்கோளாகிய பேரின்பத்தின் முழுமை கிட்டும்.

ஆதலால், எல்லையற்று, எங்கும் நிறைந்திருக்கின்ற அந்தத் தனித் தன்மையைப் பெற வேண்டுமாயின், துன்பம் நிறைந்த இந்த உடற்சிறை என்னும் தனித்தன்மை போகவேண்டும். நாம் உயிருடன் ஒன்றிவிடும் போதுதான் மரணம் அகல முடியும். இன்பத்துடன் ஒன்றிவிடும் போதுதான் துன்பம் அகல முடியும். அறிவுடன் ஒன்றிவிடும்போது தான் பிழைகள் அகல முடியும். இதுதான் அறிவியலுக்கு ஒத்த முடிவாகும். உடலைச் சார்ந்த தனித்தன்மை நிலை ஒரு மாயை, இடைவெளியற்றுப் பரந்து நிற்கும் சடப்பொருளாகிய கடலில், தொடர்ந்து மாறிக் கொண்டே செல்லும் ஒரு சிறிய பொருளே என் உடல் என்று அறிவியல் நிரூபித்துவிட்டது. என் இன்னொரு பாகமான ஆன்மாவோ அத்வைதம் (ஒருமை), என்ற முடிவுக்குத் தான் வரவேண்டியிருக்கிறது.

ஒருமை நிலையைக் கண்டு பிடிப்பதுதான் அறிவியல், முழுமையான ஒருமை நிலை கிட்டியதும் அறிவியல் மேலே செல்லாமல் நின்று விடுகிறது. ஏனெனில் அது தன் குறிக்கோளை எட்டி விட்டது. எந்த மூலப்பொருளிலிருந்து எல்லாப் பொருள்களும் படைக்கப்படுகின்றனவோ, அதைக் கண்டு பிடித்ததும் வேதியியல் மேலே முன்னேற முடியாது. எந்த மூலசக்தியிலிருந்து எல்லாச் சக்திகளும் வெளிப்படுகின்றனவோ அதைக் கண்டறிந்ததும் இயற்பியல் நின்றுவிடும். மரணம் நிறைந்த இந்தப் பிரபஞ்சத்தில், மரணத்தைக் கடந்து நிற்கும் அந்த ஒரே உயிரைக் கண்டு பிடித்ததும், மாறிக் கொண்டேயிருக்கும்

உலகின் ஒரே மாறாத அடிப்படையான அவனைக் கண்டு பிடித்ததும், எந்த ஓர் ஆன்மாவிலிருந்து மற்ற எல்லா ஆன்மாக்களும் வெளிப்படுவது போன்ற மாயை உள்ளதோ, அந்த ஆன்மாவைக் கண்டு பிடித்ததும் சமய விஞ்ஞானம் பூரணமாகிறது.

அறிவியல் அனைத்தும் கடைசியில் இந்த முடிவுக்குத்தான் வந்தாக வேண்டும். ஒடுங்கியிருப்பவை வெளிப்படுகின்றனவே தவிர படைப்பு என்பதில்லை என்பதுதான் இன்றைய அறிவியல் கூற்று. இந்து, தான் பல்லாண்டுகளாக எதனைத் தன் இதயத்தில் வைத்து, நெஞ்சார நேசித்து வந்தானோ, அந்த உண்மை, உள்ளத்தில் பதியக்கூடிய மொழியில், தற்கால அறிவியல் முடிவுகளில் கண்ட மேலான ஆதார விளக்கங்களுடன் புகட்டப் படப்போகின்றது என்பதை அறிந்து பெருமகிழ்ச்சியடைகிறான்.

தத்துவ நாட்டத்திலிருந்து இப்போது நாம் பேதை மக்களின் சமயத்திற்கு வருவோம். பல தெய்வவழிபாடு இந்தியாவில் இல்லை என்று நான் முதலிலேயே சொல்லி விடுகிறேன். ஆலயங்களில், ஒருவர் அருகிலிருந்து கவனித்தால், வழிபடுகிறவர், அங்குள்ள திருவுருவங்கள் எங்கும் நிறைந்தவர் என்று கூறுவதுடன் கூட, கடவுளின் அனைத்துக் குணங்களும் அந்த உருவங்களுக்கு இருப்பதாகக் கூறி வழிபடுவதைக் காணலாம். அது பலதெய்வ வழிபாடாகாது. ஒரு முழு முதற் கடவுளை மட்டும் நம்பும் கோட்பாடு என்றும் இதனை விளக்க முடியாது. 'ரோஜா மலரை எந்தப் பெயரிட்டு அழைத்தாலும் அதே நறுமணம் தான் கமழும்.' பெயர்கள் விளக்கங்களாக மாட்டா.

நான் சிறுவனாயிருந்தபோது, கிறிஸ்தவ சமயப் பாதிரியார் ஒருவர், ஒரு கூட்டத்தில் தம் சமயத்தைப் பற்றிப் பிரசாரம் செய்து கொண்டிருந்த நிகழ்ச்சி என் நினைவிற்கு வருகிறது. அப்போது பிரசாரகர், பல சுவையான செய்திகளைக் கூறிக்கொண்டே வந்து, இடையில், "நான் உங்கள் விக்கிரத்தை என் கைத்தடியால் ஓங்கி ஓர் அடிஅடித்தால் அது என்னை என்ன செய்து விடும்? "என்று கேட்டார், அதனைக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தவர்களில் ஒருவர், உடனே எழுந்து, "உங்கள் ஆண்டவரை நான் கீழ்த்தரமாகத் திட்டினால் அவர் என்னை என்ன செய்வார் ?" என்று கேட்டார், "இறந்ததும் நீ தண்டிக்கப்படுவாய்" என்று பதிலளித்தார் பிரசாரகர். "அப்படியே எங்கள் விக்கிரகமும், நீர் இறந்ததும் உம்மைத் தண்டித்து விடும்" என்று திருப்பிச் சொன்னார் அந்த இந்து!

பழத்தைக் கொண்டு மரம் அறியப் படுகிறது. உருவ வழிபாட்டினர் என்று கூறப்படுபவர்களில், ஒழுக்கத்திலும் ஆன்மிகத்திலும் பக்தியிலும் ஈடு இணையற்று விளங்குபவர்களை நான் காணும்பொழுது, "பாவத்திலிருந்து புனிதத் தன்மை பிறக்குமா?" என்று என்னை நானே கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

மூட நம்பிக்கை மனிதனின் பெரும் பகையாகும். ஆனால் மதவெறி அதை விட மோசமானது. ஒரு கிறிஸ்தவன் ஏன் கோயிலுக்குச் செல்கிறான்? சிலுவை ஏன் புனிதமானது? பிரார்த்தனை செய்யும்போது முகம் ஏன் வானை நோக்க வேண்டும்? கத்தோலிக்க ஆலயங்களில் ஏன் அத்தனை உருவங்கள் இருக்கின்றன? பிராட்டஸ்டன்டினர் பிரார்த்தனை செய்யும்போது அவர்கள் உள்ளங்களில் ஏன் அத்தனை உருவங்கள் உள்ளன?

என் சகோதரர்களே! சுவாசிக்காமல் உயிர் வாழ முடியாதது போல, உள்ளத்தில் ஓர் உருவத் தோற்றமின்றி, நாம் எதனையும் நினைத்துப் பார்க்க முடியாது. இணைப்பு விதியின்படி (Law of Association) வெளி உருவம் உள் உருவத்தையும் தோற்றுவிக்கிறது. அதனால்தான் இந்து வழிபடும் பொழுது, ஒரு புறச்சின்னத்தைப் பயன்படுத்துகிறான். அவனைக் கேட்டால், தான் வழிபடும் பரம்பொருளின் மீது தன் சிந்தனையைப் பதியச் செய்வதற்கு அது உதவுகிறது என்று கூறுவான். அந்த உருவம் கடவுள் அல்ல, அது எங்கும் நிறைந்தது அல்ல என்று உங்களைப்போல அவனுக்கும் தெரியும். 'எங்கும் நிறைந்துள்ளது' என்று சொல்லும் போது உலகினர் என்ன புரிந்து கொள்கிறார்கள்? அது ஒரு சொல், சின்னம் மட்டுமே, இறைவனுக்குப் பரப்பு உண்டா?

'எங்கும் நிறைந்தவர்' என்று நான் திரும்பத் திரும்பச் சொல்லும் போது, விரிந்த வானையும், பரந்த வெளியையும் மட்டுமே நினைக்கிறோம். அவ்வளவுதான்.

மன அமைப்பு விதிப்படி, முடிவற்றது என்ற நம் கருத்தை நீல வானின் அல்லது கடலின் தோற்றத்துடன் தொடர்புபடுத்திப் பார்க்க வேண்டியுள்ளது. அவ்வாறே தெய்வத்தன்மை பற்றிய நம் எண்ணத்தையும் கிறிஸ்தவ ஆலயம், பள்ளி வாசல் அல்லது சிலுவை பற்றிய உருவத்துடன் இணைத்துப் பார்ப்பதுதான் இயல்பானது. புனிதம், தூய்மை, உண்மை, எங்கும் நிறைந்த நிலை ஆகியவை பற்றிய கருத்துக்களை பல்வேறு உருவங்களுடனும், தோற்றங்களுடனும் இந்துக்கள் தொடர்புப் படுத்தியுள்ளனர். ஆனால் ஒரு வித்தியாசம். சிலர், சமயம் என்றால் சிலகோட்பாடுகளை ஒப்புக் கொள்வது, பிறருக்கு உதவி செய்வது என்று மட்டும் நினைப்பதால், கோவிலின் உருவ வழிபாட்டுடன் தங்கள் வாழ்க்கை முழுவதையும் இணைத்துக் கொண்டு, அதற்கு மேல் உயர்வதில்லை.

ஆனால் இந்துவின் சமயமோ இறைவனை உணர்வது; தெய்வத்தை உணர்ந்து, மனிதனும் தெய்வமாவது. திருவுருவங்கள், கோவில்கள், நூல்கள் இவையெல்லாம் ஆன்ம ஞானத்தின் குழந்தைப் பருவத்தில் இருக்கும் மனிதனுக்கு உதவிகள், ஆதாரங்கள். ஆனால் இன்னும் மேலே மேலே முன்னேற வேண்டும்.

அவன் எங்குமே நின்று விடக் கூடாது. 'புறவழிபாடும் சடப்பொருள் வழிபாடும் கீழ் நிலையாகும்'. மேல்நிலைக்கு வர முயன்று, மனத்தால் பிரார்த்தனை செய்தல், அடுத்த உயர்நிலையாகும். ஆண்டவனை உணர்தல், அதாவது, சாட்சாத்காரம் பெறுதல்தான் அனைத்திலும் மேலான நிலை' என்று சாஸ்திரங்கள் கூறுகின்றன. அதே உறுதிப்பாடு கொண்டவர், விக்கிரகத்தின் முன்னால் முழந்தாளிட்டுக் கொண்டு கூறுவதைக் கேளுங்கள்: 'அவனை சூரியனும் விவரிக்க முடியாது, சந்திரனும் விவரிக்க முடியாது. விண்மீன்களாலும், மின்னலாலும் உணர்ந்துரைக்க முடியாது. தீயும் அவனைத் தேர்ந்துரைக்காது. அவை அனைத்தும் அவனருளால் தான் விளக்கமுறுகின்றன.'

ஆனால் அவன் யாருடைய வழிபாட்டையும் இழிவுபடுத்திப் பேசுவதில்லை; எந்த ஆராதனையும் பாவம் என்று கூறுவதில்லை. அது வாழ்க்கையின் இன்றியமையாத படி என்று அவன் ஏற்றுக் கொள்கிறான். 'குழந்தை மனிதனின் தந்தை'. குழந்தைப் பருவம் பாவமானது, அல்லது வாலிபப் பருவம் பாவமானது என்று வயதானவர் சொல்வது சரியாகுமா ? !

ஓர் உருவத்தின் மூலமாக தெய்வீக நிலையை ஒருவன் உணர முடிகிறது என்றால், அதைப் பாவம் என்று கூறுவது சரியா? இல்லை அவர் அந்த நிலையைக் கடந்த பிறகு அவரே அதைப் பிழை என்று கூறலாமா ? இந்துவின் கொள்கைப்படி, மனிதன் பிழையிலிருந்து உண்மைக்குச் செல்லவில்லை, ஆனால் உண்மையிலிருந்து உண்மைக்கு அதாவது கீழ்நிலை உண்மையிலிருந்து மேல் நிலை உண்மைக்குப் பயணம் செய்கிறான்.

அவனுக்கு, சடப்பொருள் வழிபாட்டிலிருந்து அத்வைதம் வரையில் உள்ள எல்லாச் சமயங்களும், பரம்பொருளைப் பற்றி உணர்வதற்காக மனித ஆன்மாவால் செய்யப்படும் பல முயற்சிகளேயாகும். ஒவ்வொன்றும் அது பிறந்த இடத்தையும் சூழலையும் பொறுத்தது. ஒவ்வொன்றும் முன்னேற்றத்தின் ஒருபடியைக் குறிக்கிறது. ஒவ்வொர் ஆன்மாவும் மேலே மேலே, பறந்து செல்லும் ஓர் இளங்கழுகைப் போன்றது. அது உயரச் செல்லச் செல்ல மேலும் மேலும் வலுவைப் பெற்று, கடைசியில் அது ஒளிமிக்க சூரியனை அடைகின்றது.

வேற்றுமையில் ஒற்றுமை என்பதுதான் இயற்கையின் நியதி. அதை இந்து உணர்ந்துள்ளான். மற்றச் சமயங்கள் எல்லாம் சில திட்டமான கோட்பாடுகளை நிர்ணயித்து அவற்றைச் சமுதாயம் ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டுமென்று வற்புறுத்த முயல்கின்றன. அவை சமுதாயத்துக்கு முன்னரே ஒரே ஒரு சட்டையை வைத்து, அந்த ஒரு சட்டைதான் ஜாக், ஜான், ஹென்றி எல்லாருக்கும் பொருந்த வேண்டும் என்று கூறுகின்றன. ஜானுக்கோ, ஹென்றிக்கோ சட்டை பொருந்தாவிட்டால் அவர்கள் உடலில் அணியச் சட்டையின்றித்தான் இருக்கவேண்டும்.

ஆனால் சார்புப் பொருள்கள் மூலமே இறைவனை உணரவோ, நினைக்கவோ பேசவோ முடியும். திருவுருவங்களும் சிலுவைகளும் பிறைகளும் வெறும் சின்னங்களே, ஆன்மிகக் கருத்துக்களை மாட்டி வைப்பதற்குப் பயன்படும் முனைகளே என்று இந்துக்கள் கண்டு பிடித்துள்ளனர். இந்த உதவி எல்லோருக்கும் தேவை என்பது அல்ல. ஆனால் தேவைப்படாதவர்கள், அது தவறு என்று கூற உரிமையில்லை. இந்து சமயத்தில் அது கட்டாயமும் அன்று.

ஒன்று நான் சொல்ல வேண்டும். இந்தியாவில் உருவ வழிபாடு என்பது அச்சத்திற்குரிய ஒன்றல்ல; விலைமகளிரை உருவாக்கும் இடமுமல்ல. மாறாக ஆன்மீக உண்மைகளைப் புரிந்து கொள்வதற்கு, பக்குவப்படாதவர்களின் முயற்சியாகும் அது. இந்துக்களிடம் தவறுகள் உண்டு. ஆனால் ஒன்றைக் கவனியுங்கள். அவர்கள் தங்கள் உடல்களைப் பலவாறு வருத்திக் கொள்வார்களேயன்றி அடுத்தவனின் கழுத்தை அறுக்கமாட்டார்கள். இந்து மத வெறியன் தன்னைத் தீயில் கொளுத்திக் கொள்வானேயன்றி பிறரையல்ல. சூனியக்காரிகள் கொளுத்தப்பட்டதற்கு எப்படிக் கிறிஸ்தவ சமயம் பொறுப்பில்லையோ, அதே மாதிரி இதற்கு இந்து சமயம் பொறுப்பல்ல.

ஆகவே இந்துவுக்கு, உலகின் எல்லாச் சமயங்களும், பலவித நிலைகளிலும், சந்தர்ப்பங்களிலும் உள்ள மாறுபட்ட ஆண்களும் பெண்களும் ஒரே இலக்கை நோக்கிப் பயணம் செய்வது போலத்தான். சடப்பொருளான மனிதனிடத்திலிருந்து கடவுளை வெளிப்படச் செய்வது தான் எல்லா சமயங்களின் நோக்கமும். அவர்கள் எல்லாருக்கும் எழுச்சியை ஊட்டுகிறவர் ஒரே கடவுள் தான். அப்படியானால் இத்தனை மாறுபாடுகள் இருக்கக் காரணம் என்ன ? அவையனைத்தும் வெளித்தோற்றமே என்கிறான் இந்து. பல்வேறு சூழ்நிலைகளுக்கும் பல்வேறு இயல்புகளுக்கும் ஏற்ப தன்னை மாற்றியமைத்துக் கொள்ளும் அதே உண்மையிலிருந்துதான் இந்த மாறுபாடுகள் எழுகின்றன.

ஒரே ஒளிதான் பல்வேறு வண்ணக் கண்ணாடிகளின் மூலம் பல நிறங்களில் வருகின்றது. நம்மை மாற்றி அமைத்துக் கொள்ள இந்த வேறுபாடுகள் அவசியம். ஆனால் எல்லாவற்றின் மையத்திலும் அதே உண்மைதான் ஆட்சி புரிகிறது. கிருஷ்ணாவதாரத்தின் போது பகவான் இந்துக்களுக்கு சொன்னார் : "முத்து மாலையின் நடுவே உள்ள கயிறு போன்று நான் எல்லாச் சமயங்களிலும் இருக்கிறேன். மக்களினத்தை உயர்த்திப் புனிதப்படுத்தும் அசாதாரணமான தூய்மையும் அசாதரணமான ஆற்றலும் எங்கெல்லாம் காணப்படுகின்றனவோ அங்கெல்லாம் நான் இருக்கிறேன் என்று அறி" என்று. அதன் பலன் என்ன ? இந்துக்கள் மட்டுமே காப்பாற்றப்படுவார்கள்,

மற்றவர்கள், அல்ல என்று சம்ஸ்கிருதத் தத்துவ இலக்கியத்தில் எங்காவது கூறப்பட்டிருக்கிறதா என்று கண்டு பிடிக்கும்படி நான் உலகத்துக்குச் சவால் விடுகிறேன். வியாசர் கூறுகிறார் : "நம்முடைய சாதிக்கும், கோட்பாடுகளுக்கும் அப்பால் கூட பூரண மனிதர்களைப் பார்க்கிறோம்" என்று. இன்னொன்று, எண்ணங்கள் எல்லாம் கடவுளிடமே மையசக்தி கொண்ட இந்து, எப்படி சூனிய வாதம் பேசும் பௌத்தர்களை, நாத்திகவாதம் பேசும் சமணர்களையும் நம்புவான் ?

பௌத்தர்களோ, சமணர்களோ கடவுளை நம்பி வாழ்வதில்லை. ஆனால் மனிதனைத் தெய்வமாக்க வேண்டும் என்னும் எல்லாச் சமயங்களின் மையக் கருத்து இருக்கிறதே, அதுதான் அவர்களுடைய சமயங்களின் முழு நோக்கமாகும். அவர்கள் தந்தையைப் பார்த்ததில்லை, ஆனால் மகனைப் பார்த்துள்ளார். மகனைப் பார்த்தவன் தந்தையையும் பார்த்து விட்டான்.

சகோதரர்களே ! இந்து சமயக் கருத்துக்களின் சுருக்கம் இதுதான். தன் திட்டங்களை எல்லாம் நிறைவேற்ற இந்து தவறியிருக்கலாம். ஆனால் என்றாவது உலக சமயம் (Universal Religion) என்ற ஒன்று இருக்க வேண்டுமானால், அது இடத்தாலும் காலத்தாலும் எல்லைப்படுத்தப் படாததாக இருக்க வேண்டும். அந்தச் சமயம் யாரைப் பற்றிப் பிரசாரம் செய்கிறதோ, அந்தக் கடவுளைப் போன்று அது எல்லையற்றதாக இருக்கவேண்டும். சூரியன், தன் ஒளிக்கிரணங்களை எல்லார் மீதும் சமமாக வீசுவதும் போன்று அது கிருஷ்ண பக்தர்கள், கிறிஸ்து பக்தர்கள், ஞானிகள், பாவிகள், எல்லோரையும் சமமாக எண்ண வேண்டும். அது பிராமண மதமாகவோ பௌத்த மதமாகவோ இருக்காமல், இவற்றின் ஒட்டு மொத்தமாக இருப்பதுடன், இன்னும் வளர்ச்சியடைய எல்லையற்ற இடம் உள்ளதாக இருக்க வேண்டும். விலங்கினங்களைப் போலவே உள்ள காட்டுமிராண்டி மக்களிலிருந்து, இவரும் மனிதரா என்று சமுதாயம் பயபக்தியுடன் வணங்கி நிற்கும் அளவுக்கு அறிவாலும் உள்ளப்பண்பாலும் உயர்ந்து மனித இயல்புக்கு மேலோங்கி விளங்கும் சான்றோர்வரை, எல்லோருக்கும் இடமளித்து தன் அளவற்ற கரங்களால் எல்லோரையும் தழுவிக் கொள்ளும் பரந்த மனப்பான்மை உள்ளதாக இருக்க வேண்டும். அந்த மதத்தில் பிற மதத்தினரைத் துன்புறுத்தலும், அவர்களிடம் சகிப்புத் தன்மையற்று நடந்து கொள்ளுதலும் இருக்காது. அது, ஆண் பெண் எல்லாரிடமும் தெய்வத்தன்மை இருப்பதை ஏற்றுக்கொள்ளும். மனித இனம் தன் உண்மையான தெய்விகத் தன்மையை உணர்வதற்கு உதவி செய்வதே அதன் நோக்கமாகும். அதன் முழு ஆற்றலும் அதற்கே பயன்படும்.

அத்தகைய சமயத்தை உருவாக்குங்கள், எல்லா நாடுகளும் உங்களைப் பின்பற்றும். அசோகருடைய சபை பௌத்த சமயச் சபையாக இருந்தது. அக்பரது சபை இதைவிடச் சற்று நோக்கத்தை நிறைவேற்றுவதாக இருந்தாலும் வீட்டுச் சபையாகவே இருந்தது. கடவுள் எல்லாச் சமயங்களிலும் இருக்கிறார் என்று உலகனைத்திற்கும் முழக்கம் செய்ய அமெரிக்கா ஒன்றுக்குத்தான் கொடுத்து வைத்திருந்தது.

இந்துக்களுக்கு பிரம்மமாகவும் சௌராஸ்தர்களுக்கு அஹுராமஸ்தாவாகவும், பௌத்தர்களுக்குப் புத்தராகவும், யூதர்களுக்கு ஜெஹோவாவாகவும், கிறிஸ்தவர்களுக்கு பரமண்டத்தில் இருக்கும் பிதாவாகவும் அமையும் ஆண்டவன் உங்கள் உன்னதமான நோக்கம் நிறைவேற உங்களுக்கு வலிமை அளிப்பானாக ! விண்மீன் கிழக்கிலே எழுந்து அது மேற்கு நோக்கி நேராகச் சென்றது. அது சில வேளைகளில் மங்கலாகவும், சில பொழுது ஒளி மிக்கதாகவும் உலகத்தைச் சுற்றியது. இப்பொழுது கிழக்குத் திசையிலே சான்போ நதிக்கரையினில் முன்னைவிட ஆயிரம் மடங்கு ஒளியுடன் மறுபடியும் உதயமாகிக் கொண்டிருக்கிறது.

சுதந்திரத்தின் தாயகமாகிய கொலம்பியாவே, நீ வாழ்க ! அயலாரின் இரத்தத்தில் கையினைத் தோய்க்காமல், அயலாரைக் கொள்ளையடிப்பது தான் பணக்காரன் ஆகக் குறுக்கு வழி என்று கண்டு பிடிக்காத உனக்குத்தான் சமரசக் கொடி பிடித்து, நாகரிகப் படையின் முன்னணியில் வெற்றி நடைபோடும் பெரும்பேறு கொடுத்து வைத்திருந்தது !

சமயம் இந்தியாவின் அவசரத் தேவையன்று

(1893 செப்டெம்பர் 20ஆம் நாள்)

நல்ல குற்றச் சாட்டுக்களைக் கிறிஸ்தவர்கள் எப்பொழுதும் ஏற்கத் தயாராக இருக்கவேண்டும். எனது சிறிய குற்றச்சாட்டைக் கூறினால், அதை நீங்கள் பொருட்படுத்த மாட்டீர்கள் என்று நினைக்கிறேன். அஞ்ஞானிகளின் ஆன்மாக்களைக் காப்பாற்றுவதற்கு, சமயப் பிரசாரகர்களை அனுப்பும் கிறிஸ்தவர்களாகிய நீங்கள் அவர்களுடைய உடல்களைப் பட்டினியிலிருந்து காப்பாற்ற ஏன் முயல்வதில்லை ? இந்தியாவில், கடுமையான பஞ்சங்களின் போது ஆயிரக்கணக்கானவர்கள் செத்தார்கள். இருந்தும் கிறிஸ்தவர்களாகிய நீங்கள் ஒன்றும் செய்யவில்லை !

இந்தியா முழுவதிலும் கோயில்கள் கட்டுகிறீர்கள். ஆனால் கீழ்த்திசை நாடுகளின் அவசரத் தேவை சமயம் அன்று – அவர்களிடம் சமயம் நிறைய உள்ளது. எரிகிற இந்தியாவில் அவதியுற்றுக் கொண்டிருக்கும் அந்த லட்சக்கணக்கான மக்கள் தொண்டைத் தண்ணீர் வற்றக் கூக்குரலிடுவது உணவுக்காகத்தான். அவர்கள் உணவு கேட்கிறார்கள். நாம் கற்களைக் கொடுக்கிறோம். பசியால் வாடும் மக்களுக்கு மதப் பிரசாரம் செய்வது அவர்களை அவமதிப்பதாகும். பசியால்

துடிப்பவனுக்குத் தத்துவ போதனை செய்வது அவனை அவமதிப்பதாகும்.

இந்தியாவில் பணத்துக்காகச் சமயப் பிரசாரம் செய்பவரைச் சாதியை விட்டு விலக்கி, முகத்தில் காறித் துப்புவார்கள். வறுமையில் வாடும் எங்கள் மக்களுக்கு உதவி கோரி இங்கு வந்தேன். கிறிஸ்தவ நாட்டில் கிறிஸ்தவர்களிடமிருந்து, உதவி கிடைப்பது எவ்வளவு கடினமானது என்பதை நன்றாக உணர்ந்து விட்டேன்.

புத்த சமயம் இந்து சமயத்தின் நிறைவு

(1893 செப்டெம்பர் 26ஆம் நாள்)

நான் பௌத்தன் அல்ல என்பதை நீங்கள் கேள்விப்பட்டிருப்பீர்கள். ஆனால் நான் ஒரு பௌத்தன் தான். சீனாவும் ஜப்பானும் இலங்கையும் இந்த மகானின் உபதேசங்களைப் பின்பற்றுகின்றன. ஆனால்இந்தியாவோ அவரைக் கடவுளின் அவதாரம் என்றே போற்றி வணங்குகிறது. நான் பௌத்த மதத்தைக் குறைகூறப் போவதாகச் சற்று முன்தான் கூறினேன். ஆனால் நான் அப்படிக் கூறியது எதற்காகவென்று நீங்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டும். கடவுளின் அவதாரம் எனக் கூறி நான் வழிபடுபவரை நானே குறை கூறுதல் தவறாகும். ஆனால் புத்தர் பெருமானை அவரது சீடர்கள் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை என்பது தான் எங்கள் கருத்து. இந்து சமயத்துக்கும் (நான் இந்து சமயம் எனக் குறிப்பிடுவது வேத சமயத்தைத்தான்) இந்நாளில், பௌத்த சமயம் என்று கூறப்படுகிறதே, அதற்கும் உறவு, யூத சமயத்துக்கும் கிறிஸ்தவ சமயத்துக்கும் உள்ள உறவுதான்.

இயேசு கிறிஸ்து ஒருயூதர்; சாக்கிய முனிவர் ஓர் இந்து. யூதர்கள் கிறிஸ்துவை ஒதுக்கித் தள்ளியது மட்டும் அன்று, அவரைச் சிலுவையிலும் அறைந்தார்கள். ஆனால் இந்துக்கள் சாக்கிய முனிவரைக் கடவுள் என்று ஏற்று வணங்குகிறார்கள். இந்துக்களாகிய நாங்கள் எடுத்துக் கூறவிரும்பும், தற்கால பௌத்த மதத்துக்கும் புத்த பகவானின் உண்மை உபதேசத்துக்கும் உள்ள முக்கியமான வேறுபாடு என்னவென்றால், சாக்கிய முனிவர் எதையும் புதிதாக உபதேசிக்க வரவில்லை. அவரும் இயேசுநாதரைப் போன்று, நிறைவு செய்யவே வந்தார், அழிக்க வரவில்லை.

இயேசுநாதர் விஷயத்தில், பழைய மக்களாகிய யூதர்கள் தாம் அவரைச் சரியாகப் புரிந்து கொள்ளவில்லை. ஆனால் புத்தர் விஷயத்தில் அவரைப் பின்பற்றியவர்களே அவரது உபதேசக்ளின் கருத்தை உணரவில்லை. பழைய ஏற்பாடு நிறைவு செய்யப்படுவதை யூதர்கள் புரிந்து கொள்ளாதது போன்று, பௌத்தர்கள் இந்துமத உண்மைகள் நிறைவு செய்யப்படுவதை அறிந்து கொள்ளவில்லை. மீண்டும் சொல்கிறேன்; சாக்கிய முனிவர் இந்து மதக் கொள்கைகளை அழிக்க வரவில்லை, இந்து மதத்தின் நிறைவு, அதன் சரியான முடிவு, அதன் சரியான வளர்ச்சி – இவையே சாக்கிய முனிவர்.

இந்து சமயம் இரு பாகங்களாகப் பிரிந்துள்ளது. ஒன்று கர்மகாண்டம், மற்றொன்று ஞான காண்டம். ஞானகாண்டத்தைத் துறவிகள் சிறப்பாக ஓதுகின்றனர். இதில் சாதி கிடையாது. மிக உயர்ந்த சாதியைச் சேர்ந்தவரும் மிகத் தாழ்ந்த சாதியில் பிறந்தவரும் துறவியாகலாம். அப்பொழுது அந்த இரண்டு சாதிகளும் ஒன்றாகின்றன.

சமயத்துக்குச் சாதியில்லை. சாதி என்பது வெறும் சமுதாய ஏற்பாடுதான். சாக்கிய முனிவரே ஒரு துறவிதான். வேதங்களில் மறைந்து கிடந்த உண்மைகளை வெளிக் கொணர்ந்து, அவற்றை உலகம் முழுவதற்கும் பரவச் செய்த பெரும் உள்ளம் படைத்தவர் என்ற புகழ் பெற்றவர் அவர். உலகத்திலேயே, முதன் முதலாக சமய பிரசாரத்தைச் செயல்படுத்தியவர். ஏன், மத மாற்றக் கொள்கையை உருவாக்கிக் காட்டியவர் அவரேயாவார்.

எல்லாரிடமும், குறிப்பாக, அறியாதாரிடத்து, ஏழை எளியவரிடத்தும் ஆச்சரியப்படும் வகையில் பரிவு காட்டிய பெரும் புகழுக்குரியவர் அவர். அவருடைய சீடர்களில் சிலர் பிராமணர்கள். புத்தர் உபதேசம் செய்த காலத்தில், சமஸ்கிருத மொழி பேச்சு மொழியாக இல்லை. பண்டிதர்களின் இடையில் மட்டுமே அந்த மொழி இருந்தது. புத்தரின் பிராமணச் சீடர்களில் சிலர், அவரது உபதேசங்களை சமஸ்கிருதத்தில் மொழி பெயர்க்க விரும்பினர். ஆனால் அவர், "நான் ஏழைகளுக்காகவே வந்தவன். மக்களுக்காகவே வாழ்கிறேன். மக்கள் மொழியிலேயே பேச என்னை விட்டு விடுங்கள்" என்று திட்டவட்டமாகக் கூறிவிட்டார். அதனால்தான் இன்றளவும், அவர் போதனைகளில் பெரும் பகுதி, அந் நாளையப் பேச்சு மொழியிலேயே உள்ளன.

தத்துவ சாஸ்த்திரன் நிலை என்னவாகவும் இருக்கட்டும். மெய்ஞ்ஞான நிலை என்னவாகவும் இருக்கட்டும். உலகத்தில் மரணம் என்ற ஒன்று உள்ளவரையில், மனித இதயத்தில் பலவீனம் என்ற குறை இருக்கும் வரையில், மனிதனின் பலவீனம் காரணமாக, அவன் இதயத்திலிருந்து எழும் கூக்குரல் இருக்கும்வரை, கடவுள் மீது நம்பிக்கை இருந்தே தீரும்.

தத்துவ சாஸ்திரத்தைப் பொறுத்தவரை, புத்த தேவரின் சீடர்கள் அழியாத மலை போன்ற வேதங்களோடு மோதிப் பார்த்தார்கள். ஆனால் அவற்றை அழிக்க முடியவில்லை. ஆனால் மற்றொரு புறம் அவர்கள், ஆண், பெண் அனைவரும் பாசத்தோடு பற்றிக் கொண்டிருந்த அழிவற்ற இறைவனை

நாட்டினின்றும் எடுத்துச் சென்றுவிட்டார்கள். அதன் பயன், பௌத்தமதம் இந்தியாவில், இயற்கை மரணம் எய்தியது. அது பிறந்த நாட்டிலேயே, பௌத்தன் என்று கூறிக் கொள்ள ஒருவர்கூட இன்று இல்லை.

ஆனால், அதே நேரத்தில், பிராமண சமுதாயத்துக்கு சில இழப்புக்கள் ஏற்பட்டன. சீர்திருத்தம் ஆர்வம், எல்லாரிடமும் வியக்கத்தக்க வகையில் பரிவும் இரக்கமும் காட்டல், பக்குவமாய் மாற்றியமைக்கும் இங்கிதப்பாங்கு முதலிய பௌத்தப் பண்புகளை பிராமண சமுதாயம் இழந்தது. இந்தப் பண்புகள் தாம் இந்தியாவைப் பெருமையுறச் செய்தது. அந்நாளைய இந்தியாவைப் பற்றி, ஒரு கிரேக்க வரலாற்று ஆசிரியர், "பொய் சொல்லும் இந்துவையோ, கற்பிழந்த இந்துப் பெண்ணையோ நான் பார்க்கவில்லை" என்று கூறுகிறார்.

புத்த சமயமின்றி இந்து சமயம் வாழ முடியாது. அவ்வாறே இந்து சமயமின்றிப் புத்த சமயமும் வாழ முடியாது. பிரிவின் காரணமாக என்ன நேர்ந்ததென்று பாருங்கள் ! பிராமணர்களின் நுண்ணறிவும், தத்துவ ஞானமுமின்றி பௌத்தர்கள் நிலைத்து வாழ முடியாது. பௌத்தர்களின் இதயமின்றி பிராமணர்களும் வாழ முடியாது. பௌத்தர்களின் இதயமின்றிப் பிராமணர்களும் பிரிந்ததுதான் இந்தியாவின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணம். அதனால்தான் இந்தியா முப்பது கோடி பிச்சைக்காரர்களின் இருப்பிடமாகிவிட்டது. கடந்த ஆயிரம் ஆண்டுகளாக, நாடு பிடிப்பவர்களின் அடிமையாக இருக்கிறது. ஆகவே பிராமணனின் அற்புதமான நுண்ணறிவைவும், புத்தரின் இதயம், உயர்ந்த உள்ளம், வியப்புக்குரிய மனிதாபிமானம் இவற்றையும் ஒன்று சேர்ப்போமாக!

நிறைவு நாள் உரை
(1893 செப்டெம்பர் 27ஆம் நாள்)

உலக சமயப் பெருமன்றம் நடந்து முடிந்த ஒன்றாகி விட்டது. இதை உருவாக்க முயற்சி செய்தவர்களுக்கு இறைவன் துணை நின்று, அவர்களுடைய தன்னலமற்ற உழைப்புக்கு வெற்றிவாகை சூட்டியுள்ளார்.

இந்த அற்புதமான கனவை முதலில் கண்டு, பிறகு அதை நனவாக்கிய அந்தப் பரந்த இதயமும், உண்மையில் பற்றும் கொண்ட அந்த உத்தமர்களுக்கு என் நன்றி, இந்த மேடையில் கரைகடந்து வழிந்தோடிய உணர்ச்சிப் பொழிவுக்கு என் நன்றி. இங்கு வந்திருந்த அறிவுகூர்ந்த பெருமக்கள் என்மீது ஒருமித்த அன்பு காட்டியதற்காகவும் சமய சமரசத்தின் ஒவ்வொரு கருத்தையும் அவர்கள் பாராட்டியதற்காகவும் அவர்களுக்கு என் நன்றி. இந்த இன்னிசையில் அவ்வப்போது சில அபசுரங்கள் கேட்டன. அவர்களுக்கு என் சிறப்பு நன்றி. ஏனெனில் அவர்கள் தங்கள் மாறுபட்ட ஒலியால், பொது இன்னிசையை மேலும் இனிமையாக்கினார்கள்.

சமய ஒருமைப்பாட்டுக்குரிய பொதுநிலைக்களம் பற்றி அதிகம் பேசப்பட்டது. என் சொந்தக் கோட்பாட்டை இப்பொழுது கூற நான் துணியப் போவதில்லை. ஏதாவது ஒரு சமயத்தின் வெற்றியாலும், மற்ற சமயங்களின் அழிவாலும் இந்த ஒருமைப்பாடு கிட்டும் என்று இங்குள்ள யாரேனும் நம்பினால், அவரைப் பார்த்து நான், "சகோதரரே ! உம்முடைய நம்பிக்கை வீண்" என்று சொல்லுகிறேன். கிறிஸ்தவர் இந்துவாகிவிட வேண்டுமா ? கடவுள் தடுப்பாராக ! இந்துவோ, பௌத்தரோ கிறிஸ்தவராக வேண்டுமா? கடவுள் தடுப்பாராக !

விதை தரையில் ஊன்றப்பட்டு, மண்ணும், காற்றும், நீரும், அதனைச் சூழ அமைக்கப்படுகின்றன. விதை மண்ணாகவோ, காற்றாகவோ, நீராகவோ ஆகிவிடுகிறதா? இல்லை. அது செடியாகிறது. தனக்குரிய வளர்ச்சி விதிக்கு ஏற்ப விருத்தியடைகிறது. காற்றையும், மண்ணையும், நீரையும் தனதாக்கிக் கொண்டு, தனக்கு வேண்டிய சத்துப் பொருளாக மாற்றி, ஒரு செடியாக் வளர்கிறது.

சமயத்தின் நிலையும் இதுவே. கிறிஸ்தவர், இந்துவாகவோ பௌத்தராகவோ மாற வேண்டியதில்லை. அல்லது இந்து, பௌத்தகராகவோ கிறிஸ்தவராகவோ மாற வேண்டியதில்லை. ஆனால் ஒவ்வொருவரும் மற்றச் சமயங்களின் நல்ல அம்சங்களைத் தமதாக்கிக் கொண்டு தம் தனித்தன்மையைப் பாதுகாத்துக் கொண்டு, தம் வளர்ச்சி விதியின்படி வளர வேண்டும்.

இந்த அனைத்துச் சமயங்களின் பெருமன்றம் உலகத்துக்கு எதையாவது எடுத்துக் காட்டியுள்ளது என்றால் அது இதுதான். பரிசுத்தம், தூய்மை, கருணை இவை உலகின் எந்த ஒரு கோயிலின் தனிப்பட்ட சொத்து அல்ல என்றும், ஒவ்வொரு சமய முறையும் மிகச் சிறந்த பண்புள்ள ஆண்களையும், பெண்களையும் தோற்றவித்திருக்கிறத என்றும் நிரூபித்துள்ளது என்பது தான். இந்த சாட்சியங்களுக்கு முன்பு, தம் சமயம் மட்டும்தான் தனித்து வாழும், மற்றச் சமயங்கள் அழிந்துவிடும் என்று யாராவது கனவு காண்பார்களானால் அவரைக் குறித்து நான் என் இதய ஆழத்திலிருந்து பச்சாதாபப்படுவதோடு, இனி ஒவ்வொரு சமயத்தின் கொடியிலும் "உதவி செய்; சண்டை போடாதே, ஒன்றுபடுத்து, அழிக்காதே. சமரசமும் சாந்தமும் வேண்டும் : வேறுபாடு வேண்டாம்" என்ற எழுதப்பட்டிருப்பதையும் அவருக்குச் சுட்டிக் காட்ட விரும்புகிறேன்.

Chicago Addresses

Swami Vivekananda

1893 SEP. 11 - RESPONSE TO WELCOME
1893 SEP. 15 - WHY WE DISAGREE
1893 SEP. 19 - PAPER ON HINDUISM
1893 SEP. 20 - RELIGION NOT THE CRYING NEED OF INDIA
1893 SEP. 26 - BUDDHISM; THE FULFILMENT OF HINDUISM
1893 SEP. 27 - ADDRESS AT THE FINAL SESSION

RESPONSE TO WELCOME

At the World's Parliament of Religions, Chicago, 11th September 1893

Sisters and Brothers of America,

It fills my heart with joy unspeakable to rise in response to the warm and cordial welcome which you have given us. I thank you in the name of the most ancient order of monks in the world; I thank you in the name of the mother of religions; and I thank you in the name of the millions and millions of Hindu people of all classes and sects.

My thanks, also, to some of the speakers on this platform, who referring to the delegates from the Orient, have told you that these men from far-off nations may well claim the honour of bearing to different lands the idea of toleration. I am proud to belong to a religion which has taught the world both tolerance and universal acceptance. We believe not only in universal toleration, but we accept all religions as true. I am proud to belong to a nation which has sheltered the persecuted and the refugees of all religions and all nations of the earth. I am proud to tell you that we have gathered in our bosom the purest remnant of the Israelites, who came to southern India and took refuge with us in the very year in which their holy temple was shattered to pieces by Roman tyranny. I am proud to belong to the religion which has sheltered and is still fostering the remnant of the grand Zoroastrian nation. I will quote to you, brethren, a few lines from a hymn which I remember to have repeated from my earliest boyhood, which is every day repeated by millions of human beings : *'As the different streams having their sources in different places all mingle their water in the sea, so, O Lord, the different paths which men take through different tendencies, various though they appear, crooked or straight, all lead to Thee.'*

The present convention, which is one of the most august assemblies ever held, is in itself a vindication, a declaration to the world, of the wonderful doctrine preached in the Gita: *'Whosoever comes to Me,*

through whatsoever form, I reach him; all men are struggling through paths which in the end lead to Me.' Sectarianism, bigotry, and its horrible descendant, fanaticism, have long possessed this beautiful earth. They have filled the earth with violence, drenched it often and often with human blood, destroyed civilization, and sent whole nations to despair. Had it not been for these horrible demons, human society would be far more advanced than it is now. But their time is come; and I fervently hope that the bell that tolled this morning in honour of this convention may be the death-knell of all fanaticism, of all persecutions with the sword or with the pen, and of all uncharitable feelings between persons wending their way to the same goal.

WHY WE DISAGREE

15th September 1893

I will tell you a little story. You have heard the eloquent speaker who has just finished say, 'Let us cease from abusing each other,' and he was very sorry that there should be always so much variance.

But I think I should tell you a story which would illustrate the cause of this variance. A frog lived in a well. It had lived there for a long time. It was born there and brought up there, and yet was a little, small frog. Of course, the evolutionists were not there then to tell us whether the frog lost its eyes or not, but, for our story's sake, we must take it for granted that it had its eyes, and that it every day cleansed the water of all the worms and bacilli that lived in it with an energy that would do credit to our modern bacteriologists. In this way it went on and became a little sleek and fat. Well, one day another frog that lived in the sea came and fell into the well.

'Where are you from?'

'I am from the sea.'

'The sea ! How big is that? Is it as big as my well?' and he took a leap from one side of the well to the other.

'My friend,' said the frog of the sea, 'how do you compare the sea with your little well?'

Then the frog took another leap and asked, 'Is your sea so big?'

'What nonsense you speak, to compare the sea with your well !'

'Well, then,' said the frog of the well, 'nothing can be bigger than my well; there can be nothing bigger than this; this fellow is a liar, so turn him out.'

That has been the difficulty all the while.

I am a Hindu, I am sitting in my own little well and thinking that the whole world is my little well. The Christian sits in his little well and thinks the whole world is his well. The Mohammedan sits in his little well and thinks that is the whole world. I have to thank you of America for the great attempt you are making to break down the barriers of this little world of ours, and hope that, in the future, the Lord will help you to accomplish your purpose.

PAPER ON HINDUISM

Read at the Parliament on 19th September 1893

Three religions now stand in the world which have come down to us from time prehistoric - Hinduism, Zoroastrianism, and Judaism. They have all received tremendous shocks, and all of them prove by their survival their internal strength. But while Judaism failed to absorb Christianity and was driven out of its place of birth by its all-conquering daughter, and a handful of Parsees is all that remains to tell the tale of their grand religion, sect after sect arose in India and seemed to shake the religion of the Vedas to its very foundations, but like the waters of the sea-shore in a tremendous earthquake it receded only for a while, only to return in an all-absorbing flood, a thousand times more vigorous, and when the tumult of the rush was over, these sects were all sucked in, absorbed and assimilated into the immense body of the mother faith.

From the high spiritual flights of the Vedanta philosophy, of which the latest discoveries of science seem like echoes, to the low ideas of idolatry with its multifarious mythology, the agnosticism of the Buddhists and the atheism of the Jains, each and all have a place in the Hindu's religion.

Where then, the question arises, where is the common centre to which all these widely diverging radii converge? Where is the common basis upon which all these seemingly hopeless contradictions rest? And this is the question I shall attempt to answer.

The Hindus have received their religion through revelation, the Vedas. They hold that the Vedas are without beginning and without end. It may sound ludicrous to this audience, how a book can be without beginning or end. But by the Vedas no books are meant. They mean the accumulated treasury of spiritual laws discovered by different persons in different times. Just as the law of gravitation existed before its discovery, and would exist if all humanity forgot it, so is it with the laws that govern the spiritual world. The moral, ethical and spiritual relations between soul and soul and between individual spirits and the Father of all spirits were there before their discovery, and would remain even if we forgot them.

The discoverers of these laws are called Rishis, and we honour them as perfected beings. I am glad to tell this audience that some of the very greatest of them were women.

Here it may be said that these laws as laws may be without end, but they must have had a beginning. The Vedas teach us that creation is without beginning or end. Science is said to have proved that the sum total of cosmic energy is always the same. Then, if there was a time when nothing existed, where was all this manifested energy? Some say it was in a potential form in God. In that case God is sometimes potential and sometimes kinetic, which would make Him mutable. Everything mutable is a compound, and everything compound must undergo that change which is called destruction. So God would die, which is absurd. Therefore there never was a time when there was no creation.

If I may be allowed to use a simile, creation and creator are two lines, without beginning and without end running parallel to each other. God is the ever-active providence, by whose power systems after systems are being evolved out of chaos, made to run for a time, and again destroyed. This is what the Brahmin boy repeats every day: '*The sun and the moon, the Lord created like the suns and moons of previous cycles.*' And this agrees with modern science.

Here I stand and if I shut my eyes, and try to conceive my existence, 'I,' 'I,' I,' what is the idea before me? The idea of a body. Am I, then, nothing but a combination of material substances? The Vedas declare, 'No.' I am a spirit living in a body. I am not the body. The body will die, but I shall not die. Here am I in this body; it will fall, but I shall go on living. I had also a past. The soul was not created, for creation means a combination, which means a certain future dissolution. If then the soul was created, it must die. Some are born happy, enjoy perfect health with beautiful body, mental vigour, and all wants supplied. Others are born miserable; some are without hands or feet; others again are idiots, and only drag on a wretched existence. Why, if they are all created, why does a just and merciful God create one happy and another unhappy, why is He so partial? Nor would it mend matters in the least to hold that those who are miserable in this life will be happy in a future one. Why should a man be miserable even here in the reign of a just and merciful God?

In the second place, the idea of a creator God does not explain the anomaly, but simply expresses the cruel fiat of an all-powerful being. There must have been causes, then, before his birth, to make a man miserable or happy and those were his past actions.

Are not all the tendencies of the mind and the body accounted for by inherited aptitude? Here are two parallel lines of existence-one of the mind,

the other of matter. If matter and its transformations answer for all that we have, there is no necessity for supposing the existence of a soul. But it cannot be proved that thought has been evolved out of matter; and if a philosophical monism is inevitable, spiritual monism is certainly logical and no less desirable than a materialistic monism; but neither of these is necessary here.

We cannot deny that bodies acquire certain tendencies from heredity, but those tendencies only mean the physical configuration through which a peculiar mind alone can act in a peculiar way. There are other tendencies peculiar to a soul caused by his past actions. And a soul with a certain tendency would, by the laws of affinity, take birth in a body which is the fittest instrument for the display of that tendency. This is in accord with science, for science wants to explain everything by habit, and habit is got through repetitions. So repetitions are necessary to explain the natural habits of a newborn soul. And since they were not obtained in this present life, they must have come down from past lives.

There is another suggestion. Taking all these for granted, how is it that I do not remember anything of my past life? This can be easily explained. I am now speaking English. It is not my mother tongue; in fact, no words of my mother tongue are now present in my consciousness; but let me try to bring them up, and they rush in. That shows that consciousness is only the surface of the mental ocean, and within its depths are stored up all our experiences. Try and struggle, they would come up, and you would be conscious even of your past life.

This is direct and demonstrative evidence. Verification is the perfect proof of a theory, and here is the challenge thrown to the world by the Rishis. We have discovered the secret by which the very depths of the ocean of memory can be stirred up-try it and you would get a complete reminiscence of your past life.

So then the Hindu believes that he is a spirit. Him the sword cannot pierce-him the fire cannot burn-him the water cannot melt-him the air cannot dry. The Hindu believes that every soul is a circle whose circumference is nowhere but whose centre is located in the body, and that death means the change of this centre from body to body. Nor is the soul bound by the conditions of matter. In its very essence, it is free, unbounded, holy, pure, and perfect. But somehow or other it finds itself tied down to matter, and thinks of itself as matter.

Why should the free, perfect, and pure being be thus under the thraldom of matter, is the next question. How can the perfect soul be deluded into the belief that it is imperfect? We have been told that the Hindus shirk the question and say that no such question can be there. Some thinkers want to answer it by positing one or more quasi-perfect beings, and use big scientific names to fill up the gap. But naming is not explaining. The question remains the same. How can the perfect become the quasi-perfect; how can the pure, the absolute change even a microscopic particle of its nature? But the Hindu is sincere. He does not want to take shelter under sophistry. He is brave enough to face the question in a manly fashion; and his answer is: 'I do not know. I do not know how the perfect being, the soul, came to think of itself as imperfect, as joined to and conditioned by matter.' But the fact is a fact for all that. It is a fact in everybody's consciousness that one thinks of oneself as the body. The Hindu does not attempt to explain why one thinks one is the body. The answer that it is the will of God is no explanation. This is nothing more than what the Hindu says, 'I do not know.'

Well, then, the human soul is eternal and immortal, perfect and infinite, and death means only a change of centre from one body to another. The present is determined by our past actions, and the future by the present. The soul will go on evolving up or reverting back from birth to birth and death to death. But here is another question: Is man a tiny boat in a tempest, raised one moment on the foamy crest of a billow and dashed down into a yawning chasm the next, rolling to and fro at the mercy of good and bad actions - a powerless, helpless wreck

in an ever-raging, ever-rushing, uncompromising current of cause and effect-a little moth placed under the wheel of causation, which rolls on crushing everything in its way and waits not for the widow's tears or the orphan's cry? The heart sinks at the idea, yet this is the law of nature. Is there no hope? Is there no escape? - was the cry that went up from the bottom of the heart of despair. It reached the throne of mercy, and words of hope and consolation came down and inspired a Vedic sage, and he stood up before the world and in trumpet voice proclaimed the glad tidings: 'Hear, ye children of immortal bliss! even ye that reside in higher spheres! I have found the Ancient One who is beyond all darkness, all delusion: knowing Him alone you shall be saved from death over again.' 'Children of immortal bliss'-what a sweet, what a hopeful name ! Allow me to call you, brethren, by that sweet name-heirs of immortal bliss-yea, the Hindu refuses to call you sinners. We are the Children of God, the sharers of immortal bliss, holy and perfect beings. Ye divinities on earth-sinners ! It is a sin to call a man so; it is standing libel on human nature. Come up, O lions, and shake off the delusion that you are sheep; you are souls immortal, spirits free, blest and eternal; ye are not matter, ye are not bodies; matter is your servant, not you the servant of matter.

Thus it is that the Vedas proclaim not a dreadful combination of unforgiving laws, not an endless prison of cause and effect, but that at the head of all these laws, in and through every particle of matter and force, stands One, 'by whose command the wind blows, the fire burns, the clouds rain, and death stalks upon the earth'.

And what is His nature?

He is everywhere, the pure and formless One, the Almighty and the All-merciful. 'Thou art our father, Thou art our mother, Thou art our beloved friend. Thou art the source of all strength; give us strength. Thou art He that beareth the burdens of the universe; help me bear the little burden of this life.' Thus sang the Rishis of the Veda. And how to worship Him? Through love. 'He is to be worshipped as the one beloved, dearer than everything in this and the next life.

This is the doctrine of love declared in the Vedas, and let us see how it is fully developed and taught by Krishna whom the Hindus believe to have been God incarnate on earth.

He taught that a man ought to live in this world like a lotus leaf, which grows in water but is never moistened by water; so a man ought to live in the world - his heart to God and his hands to work.

It is good to love God for hope of reward in this or the next world, but it is better to love God for love's sake; and the prayer goes: 'Lord, I do not want wealth nor children nor learning. If it be Thy will, I shall go from birth to birth; but grant me this, that I may love Thee without the hope of reward-love unselfishly for love's sake.' One of the disciples of Krishna, the then Emperor of India, was driven from his kingdom by his enemies and had to take shelter with his queen, in a forest in the Himalayas and there one day the queen asked him how it was that he, the most virtuous of men, should suffer so much misery. Yudhishthira answered, 'Behold, my queen, the Himalayas, how grand and beautiful they are; I love them. They do not give me anything but my nature is to love the grand, the beautiful, therefore I love them, Similarly, I love the Lord, He is the source of all beauty, of all sublimity. He is the only object to be loved; my nature is to love Him, and therefore I love. I do not pray for anything; I do not ask for anything. Let Him place me wherever He likes. I must love Him for love's sake. I cannot trade in love.'

The Vedas teach that the soul is divine, only held in the bondage of matter; perfection will be reached when this bond will burst, and the word they use for it is, therefore, Mukti-freedom, freedom from the bonds of imperfection, freedom from death and misery.

And this bondage can only fall off through the mercy of God, and this mercy comes on the pure. So purity is the condition of His mercy. How does

that mercy act? He reveals Himself to the pure heart; the pure and the stainless see God, yea, even in this life; then and then only all the crookedness of the heart is made straight. Then all doubt ceases. He is no more the freak of a terrible law of causation. This is the very centre, the very vital conception of Hinduism. The Hindu does not want to live upon words and theories. If there are existences beyond the ordinary sensuous existence, he wants to come face to face with them. If there is an all-merciful universal Soul, he will go to Him direct. He must see Him, and that alone can destory all doubts. So the best proof a Hindu sage gives about the soul, about God, is : 'I have seen the soul; I have seen God'. And that is the only condition of perfection. The Hindu religion does not consist in struggles and attempts to believe a certain doctrine or dogma, but in realizing-not in believing, but in being and becoming.

Thus the whole object of their system is by constant struggle to become perfect, to become divine, to reach God, and see God; and this reaching God, seeing God, becoming perfect even as the Father in Heaven is perfect, constitutes the religion of the Hindus.

And what becomes of a man when he attains perfection? He lives a life of bliss infinite. He enjoys infinite and perfect bliss, having obtained the only thing in which man ought to have pleasure, namely God, and enjoys the bliss with God.

So far all the Hindus are agreed. This is the common religion of all the sects of India; but then perfection is absolute, and the absolute cannot be two or three. It cannot have any qualities. It cannot be an individual. And so when a soul becomes perfect and absolute, it must become one with Brahman, and it would only realize the Lord as the perfection, the reality, of its own nature and existence, the existence absolute, knowledge absolute, and bliss absolute. We have often and often read this called the losing of individuality and becoming a stock or a stone.

'He jests at scars that never felt a wound.

I tell you it is nothing of the kind. If it is happiness to enjoy the consciousness of this small body, it must be greater happiness to enjoy the consciousness of two bodies, the measure of happiness increasing with the consciousness of an increasing number of bodies, the aim, the ultimate of happiness, being reached when it would become a universal consciousness.

Therefore, to gain this infinite universal individuality, this miserable little prison-individuality must go. Then alone can death cease when I am one with life, then alone can misery cease when I am one with happiness itself, then alone can all errors cease when I am one with knowledge itself; and this is the necessary scientific conclusion. Science has proved to me that physical individuality is a delusion, that really my body is one little continuously changing body in an unbroken ocean of matter, and Advaita (unity) is the necessary conclusion with my other counterpart, Soul.

Science is nothing but the finding of unity. As soon as science would reach perfect unity, it would stop from further progress, because it would reach the goal. Thus chemistry could not progress farther when it would discover one element out of which all others could be made. Physics would stop when it would be able to fulfil its services in discovering one energy of which all the others are but manifestations, and the science of religion become perfect when it would discover Him who is the one life in a universe of death, Him who is the constant basis of an ever-changing world, One who is the only Soul of which all souls are but delusive manifestations. Thus is it, through multiplicity and duality, that the ultimate unity is reached. Religion can go no farther. This is the goal of all science.

All science is bound to come to this conclusion in the long run. Manifestation, and not creation, is the word of science today; and the Hindu is only glad that what he has been cherishing in his bosom for ages is going to be taught in more forcible language and with further light from the latest conclusions of science.

Descend we now from the aspirations of philosophy to the religion of the ignorant. At the very outset, I may tell you that there is no *polytheism* in India. In every temple, if one stands by and listens, one will find the worshippers applying all the attributes of God, including omnipresence, to the images. It is not polytheism, nor would the name henotheism explain the situation.

'The rose, called by any other name, would smell as sweet.' Names are not explanations.

I remember. as a boy, hearing a Christian missionary preach to a crowd in India. Among other sweet things he was telling them was, that if he gave a blow to their idol with his stick, what could it do? One of his hearers sharply answered, 'If I abuse your God, what can He do?' 'You would be punished,' said the preacher, 'when you die.' 'So my idol will punish you when you die,' retorted the Hindu.

The tree is known by its fruits, When I have seen amongst them that are called idolaters, men, the like of whom, in morality and spirituality and love, I have never seen anywhere, I stop and ask myself, 'Can sin beget holiness?'

Superstition is a great enemy of man, but bigotry is worse. Why does a Christian go to church? Why is the cross holy? Why is the face turned towards the sky in prayer? Why are there so many images in the Catholic Church? why are there so many images in the minds of Protestants when they pray? My brethren, we can no more think about anything without a mental image than we can live without breathing. By the law of association the material image calls up the mental idea and vice versa. This is why the Hindu uses an external symbol when he worships. He will tell you, it helps to keep his mind fixed on the Being to whom he prays. He knows as well as you do that the image is not God, is not omnipresent. After all, how much does omnipresence mean to almost the whole world? It stands merely as a word, a symbol. Has God superficial area? If not, when we repeat that word 'omnipresent', we think of the extended sky, or of space-that is all.

As we find that somehow or other, by the laws of our mental constitution, we have to associate our ideas of infinity with the image of the blue sky, or of the sea, so we naturally connect our idea of holiness with the image of a church, a mosque, or a cross. The Hindus have associated the ideas of holiness, purity, truth, omnipresence, and such other ideas with different images and forms. But with this difference that while some people devote their whole lives to their idol of a church and never rise higher, because with them religion means an intellectual assent to certain doctrines and doing good to their fellows, the whole religion of the Hindu is centred in realization. Man is to become divine by realizing the divine. Idols or temples or churches or books are only the supports, the helps, of his spiritual childhood; but on and on he must progress.

He must not stop anywhere. *'External worship, material worship,'* say the scriptures, *'is the lowest stage; struggling to rise high, mental prayer is the next stage, but the highest stage is when the Lord has been realized,'* Mark, the same earnest man who is kneeling before the idol tells you, *'Him the sun cannot express, nor the moon, nor the stars, the lightning cannot express Him, nor what we speak of as fire; through Him they shine,'* But he does not abuse any one's idol or call its worship sin. He recognizes in it a necessary stage of life. *'The child is father of the man,'* Would it be right for an old man to say that childhood is a sin or youth a sin?

If a man can realize his divine nature with the help of an image, would it be right to call that a sin? Nor, even when he has passed that stage, should he call it an error. To the Hindu, man is not travelling from error to truth, but from truth to truth, from lower to higher truth. To him all the religions, from the lowest fetishism to the highest absolutism, mean so many attempts of the human soul to grasp and realize the Infinite, each determined by the conditions of its birth and association, and each of these marks a stage of progress; and every soul is a young eagle soaring higher and higher, gathering more and more strength till it reaches the Glorious

Unity in variety is the plan of nature, and the Hindu has recognized it. Every other religion lays down certain fixed dogmas and tries to force society to adopt them. It places before society only one coat which must fit Jack and John and Henry, all alike. If it does not fit John or Henry, he must go without a coat to cover his body. The Hindus have discovered that the absolute can only be realized, or thought of, or stated through the relative, and the images, crosses, and crescents are simply so many symbols-so many pegs to hang spiritual ideas on. It is not that this help is necessary for everyone, but those that do not need it have no right to say that it is wrong. Nor is it compulsory in Hinduism.

One thing I must tell you. Idolatry in India does not mean anything horrible. It is not the mother of harlots. On the other hand, it is the attempt of undeveloped minds to grasp high spiritual truths. The Hindus have their faults, they sometimes have their exceptions; but mark this, they are always for punishing their own bodies, and never for cutting the throats of their neighbours. If the Hindu fanatic burns himself on the pyre, he never lights the fire of Inquisition. And even this cannot be laid at the door of his religion any more than the burning of witches can be laid at the door of Christianity.

To the Hindu, then, the whole world of religions is only a travelling, a coming up, of different men and women, through various conditions and circumstances, to the same goal. Every religion is only evolving a God out of the material man, and the same God is the inspirer of all of them. Why, then, are there so many contradictions? They are only apparent, says the Hindu. The contradictions come from the same truth adapting itself to the varying circumstances of different natures.

It is the same light coming through glasses of different colours. And these little variations are necessary for purposes of adaptation. But in the heart of everything the same truth reigns. The Lord has declared to the Hindu in His incarnation as Krishna: *'I am in every religion as the thread through a string of pearls. Wherever thou seest extraordinary holiness and extraordinary power raising and purifying humanity, know thou that I am there.'* And what has been the result? I challenge the world to find, throughout the whole system of Sanskrit philosophy, any such expression as that the Hindu alone will be saved and not others. Says Vyasa, *'We find perfect men even beyond the pale of our caste and creed.'* One thing more. How, then, can the Hindu, whose whole fabric of thought centres in God, believe in Buddhism which is agnostic, or in Jainism which is atheistic?

The Buddhists or the Jains do not depend upon God; but the whole force of their religion is directed to the great central truth in every religion, to evolve a God out of man. They have not seen the Father, but they have seen the Son. And he that hath seen the Son hath seen the Father also.

This, brethren, is a short sketch of the religious ideas of the Hindus. The Hindu may have failed to carry out all his plans, but if there is ever to be a universal religion, it must be one which will have no location in place or time; which will be infinite like the God it will preach, and whose sun will shine upon the followers of Krishna and of Christ, on saints and sinners alike; which will not be Brahminic or Buddhistic, Christian or Mohammedan, but the sum total of all these, and still have infinite space for development; which in its catholicity will embrace in infinite arms, and find a place for, every human being from the lowest grovelling savage, not far removed from the brute, to the highest man towering by the virtues of his head and heart almost above humanity, making society stand in awe of him and doubt his human nature. It will be a religion which will have no place for persecution or intolerance in its polity, which will recognize divinity in every man and woman, and whose whole scope, whose whole force, will be centred in aiding humanity to realize its own true, divine nature.

Offer such a religion and all the nations will follow you. Asoka's council was a council of the Buddhist faith. Akbar's, though more to the purpose, was only a parlour meeting. It was reserved for

America to proclaim to all quarters of the globe that the Lord is in every religion.

May He who is the Brahman of the Hindus, the Ahura-Mazda of the Zoroastrians, the Buddha of the Buddhists, the Jehovah of the Jews, the Father in Heaven of the Christians, give strength to you to carry out your noble idea! The star arose in the East; it travelled steadily towards the West, sometimes dimmed and sometimes effulgent, till it made a circuit of the world, and now it is again rising on the very horizon of the East, the borders of the Sanpo*, a thousandfold more effulgent than it ever was before.

Hail Columbia, motherland of liberty! It has been given to thee, who never dipped her hand in her neighbour's blood, who never found out that the shortest way of becoming rich was by robbing one's neighbours, it has been given to thee to march at the vanguard of civilization with the flag of harmony.

RELIGION NOT THE CRYING NEED OF INDIA

20th September 1893

Christians must always be ready for good criticism and I hardly think that you will mind if I make a little criticism. You Christians, who are so fond of sending out missionaries to save the soul of the heathen - why do you not try to save their bodies from starvation? In India, during the terrible famines, thousands died from hunger, yet you Christians did nothing. You erect churches all through India, but the crying evil in the East is not religion-they have religion enough-but it is bread that the suffering millions of burning India cry out for with parched throats. They ask us for bread, but we give them stones. It is an insult to a starving people to offer them religion, it is an insult to a starving man to teach him metaphysics. In India a priest that preached for money would lose caste and be spat upon by the people. I came here to seek aid for my impoverished people, and I fully realized how difficult it was to get help for heathens from Christians in a Christian land.

BUDDHISM; THE FULFILMENT OF HINDUISM

26th September 1893

I am not a Buddhist, as you have heard, and yet I am. If China, or Japan, or Ceylon follow the teachings of the Great Master, India worships him as God incarnate on earth. You have just now heard that I am going to criticize Buddhism, but by that I wish you to understand only this. Far be it from me to criticize him whom I worship as God incarnate on earth. But our views about Buddha are that he was not understood properly by his disciples. The relation between Hinduism (by Hinduism, I mean the religion of the Vedas) and what is called Buddhism at the present day, is nearly the same as between Judaism and Christianity. Jesus Christ was a Jew, and Shakya Muni was a Hindu. The Jews rejected Jesus Christ, nay, crucified him, and the Hindus have accepted Shakya Muni as God and worship him. But the real difference that we Hindus want to show between modern Buddhism and what we should understand as the teachings of Lord Buddha, lies principally in this: Shakya Muni came to preach nothing new. He also, like Jesus, came to fulfil and not to destroy. Only, in the case of Jesus, it was the old people, the Jews, who did not understand him, while in the case of Buddha, it was his own followers who did not realize the import of his teachings. As the Jew did not understand the fulfilment of the Old Testament, so the Buddhist did not understand the fulfilment of the truths of the Hindu religion. Again, I repeat, Shakya Muni came not to destroy, but he was the fulfilment, the logical conclusion, the logical development of the religion of the Hindus.

The religion of the Hindus is divided into two parts, the ceremonial and the spiritual; the spiritual portion is specially studied by the monks.

In that there is no caste. A man from the highest caste and a man from the lowest may become a monk in India and the two castes become equal. In religion there is no caste; caste is simply a social institution. Shakya Muni himself was a monk, and it

was his glory that he had the large-heartedness to bring out the truths from the hidden Vedas and throw them broadcast all over the world. He was the first being in the world who brought missionarizing into practice - nay, he was the first to conceive the idea of proselytizing.

The great glory of the Master lay in his wonderful sympathy for everybody, especially for the ignorant and the poor. Some of his disciples were Brahmins. When Buddha was teaching, Sanskrit was no more the spoken language in India. It was then only in the books of the learned. Some of Buddha's Brahmin disciples wanted to translate his teachings into Sanskrit, but he distinctly told them, 'I am for the poor, for the people; let me speak in the tongue of the people.' And so to this day the great bulk of his teachings are in the vernacular of that day in India.

Whatever may be the position of philosophy, whatever may be the position of metaphysics, so long as there is such a thing as death in the world, so long as there is such a thing as weakness in the human heart, so long as there is a cry going out of the heart of man in his very weakness, there shall be a faith in God.

On the philosophic side, the disciples of the Great Master dashed themselves against the eternal rocks of the Vedas and could not crush them, and on the other side they took away from the nation that eternal God to which everyone, man or woman, clings so fondly. And the result was that Buddhism had to die a natural death in India. At the present day there is not one who calls himself a Buddhist in India, the land of its birth.

But at the same time, Brahmanism lost something-that reforming zeal, that wonderful sympathy and charity for everybody, that wonderful leaven which Buddhism had brought to the masses and which had rendered Indian society so great that a Greek historian who wrote about India of that time was led to say that no Hindu was known to tell an untruth and no Hindu woman was known to be unchaste.

Hinduism cannot live without Buddhism, nor Buddhism without Hinduism. Then realize what the separation has shown to us, that Buddhists cannot stand without the brain and philosophy of the Brahmins, nor the Brahmin without the heart of the Buddhist. This separation between the Buddhists and the Brahmins is the cause of the downfall of India. That is why India is populated by three hundred millions of beggars, and that is why India has been the slave of conquerors for the last thousand years. Let us then join the wonderful intellect of the Brahmin with the heart, the noble soul, the wonderful humanizing power of the Great Master.

ADDRESS AT THE FINAL SESSION

27th September 1893

The World's Parliament of Religions has become an accomplished fact, and the merciful Father has helped those who laboured to bring it into existence, and crowned with success their most unselfish labour.

My thanks to those noble souls whose large hearts and love of truth first dreamed this wonderful dream and then realized it. My thanks to the shower of liberal sentiments that has overflowed this platform. My thanks to this enlightened audience for their uniform kindness to me and for their appreciation of every thought that tends to smooth the friction of religions. A few jarring notes were heard from time to time in this harmony. My special thanks to them, for they have, by their striking contrast, made the general harmony the sweeter.

Much has been said of the common ground of religious unity. I am not going just now to venture my own theory. But if anyone here hopes that this unity will come by the triumph of any one of the religions and the destruction of the others, to him I

say, 'Brother, yours is an impossible hope.' Do I wish that the Christian would become Hindu? God forbid. Do I wish that the Hindu or Buddhist would become Christian? God forbid.

The seed is put in the ground, and earth and air and water are placed around it. Does the seed become the earth, or the air, or the water? No. It becomes a plant, it develops after the law of its own growth, assimilates the air, the earth, and the water, converts them into plant substance, and the grows into a plant.

Similar is the case with religion. The Christian is not to become a Hindu or a Buddhist, nor a Hindu or a Buddhist to become a Christian. But each must assimilate the spirit of the others and yet preserve his individuality and grow according to his own law of growth.

If the Parliament of Religions has shown anything to the world it is this: It has proved to the world that holiness, purity, and charity are not the exclusive possessions of any church in the world, and that every system has produced men and women of the most exalted character. In the face of this evidence, if anybody dreams of the exclusive survival of his own religion and the destruction of others, I pity him from the bottom of my heart, and point out to him that upon the banner of every religion will soon be written, in spite of resistance: 'Help and not Fight', 'Assimilation and not Destruction', 'Harmony and Peace and not Dissension'.

சிவமயம்

இராகம்: கம்சத்வனி தாளம்: ஆதி

பல்லவி

துர்க்காம்பிகையே சரணம் அம்மா- எங்கள்
துயர்களை யுஞ்சிவ சக்தி நீயே. (துர்க்காம்பிகை)

அனுபல்லவி

பக்தர்க் கருள் புரியும் பார்வதியே -பண்
பாடும் அடியவர் பலவினை தீர்த்திடும் (துர்க்காம்பிகை

சரணம்

வன்கூவரில் வளரும் வளர்மதியே சரணம்
அன்புருவாய்த் திகழும் அம்பிகையே சரணம்
துன்பமெல்லாம் களையும் தூமணியே சரணம்
இன்பமாய் வாழவைப்பாய் ஈஸ்வரியே சரணம்

துதிப்போர்க் கருளுமெங்கள் துர்க்கையம்மா
தூயநல் வாழ்வளிப்பாய் துர்க்கையம்மா
நிதிக் கலசம் நீயே துர்க்கையம்மா
நிம்மதியைத் தருவாய் துர்க்கையம்மா
சிங்கத்திலேறிவரும் துர்க்கையம்மா
சிக்கல் களைந் தருள்வாய் துர்க்கையம்மா
மங்கள நாயகியே துர்க்கையம்மா
மனதில் உறைந்திடுவாய் துர்க்கையம்மா
தீயகுணங்களெல்லாம் துர்க்கையம்மா
தீயில் பொசுங்க வைப்பாய் துர்க்கையம்மா
தூய மனம் தருவாய் துர்க்கையம்மா
துயரின்றி வாழவைப்பாய் துர்க்கையம்மா
நாளும் உனைத் துதிக்க துர்க்கையம்மா
நல்வரம் வேண்டுகிறோம் துர்க்கையம்மா
வாழும் மனிதரெல்லாம் துர்க்கையம்மா
வானவராய்த் திகழ வைப்பாய் துர்க்கையம்மா
சரணம் சரணம் எனப் பாடுகின்றோம்
சஞ்சலங்கள் தீர்த்து வைப்பாய் துர்க்கையம்மா.

சுபம்

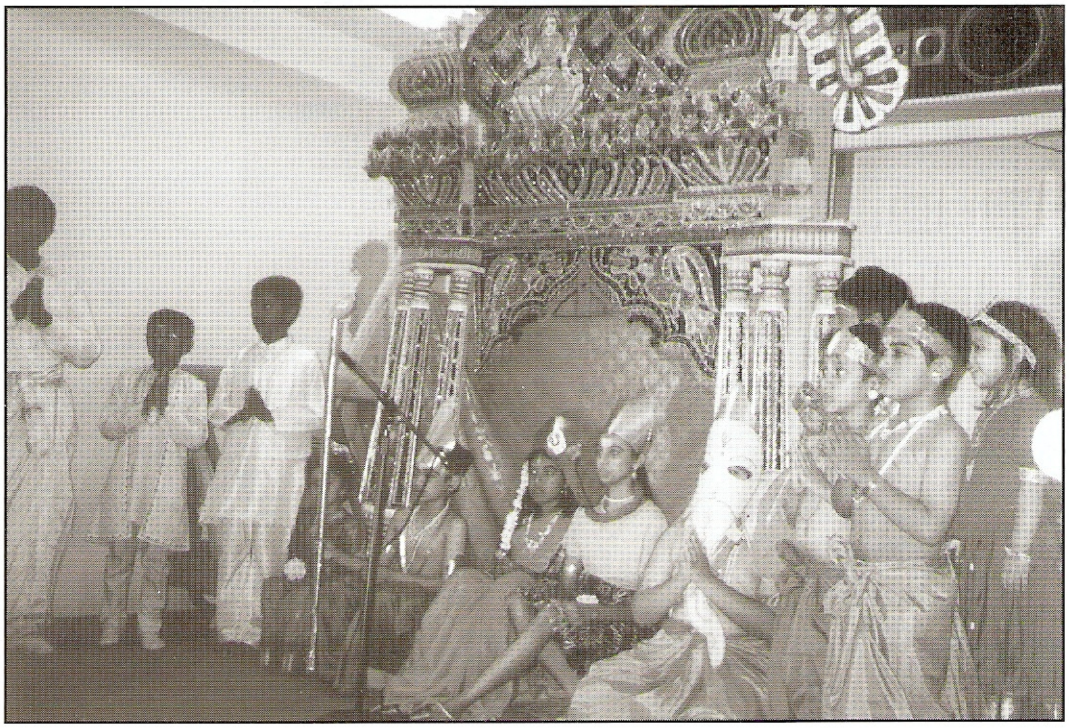

ஆலயத்தில் சமய பாடம் பயிலும் மாணவ மாணவிகளால் நடாத்தப்பட்ட நாடகம்.

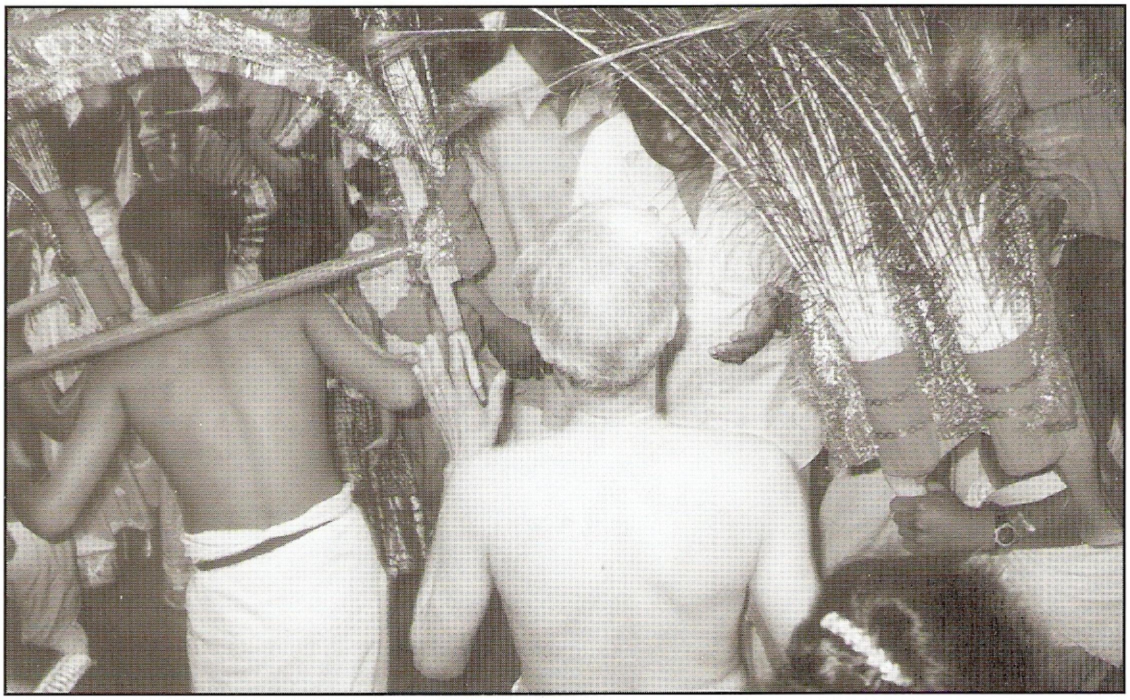

அம்பிகை அடியார்களின் காவடி நடனம்.

தேர்த்திருவிழாவின் போது அடியார்கள் கற்பூரக்காவடி எடுத்தனர்.

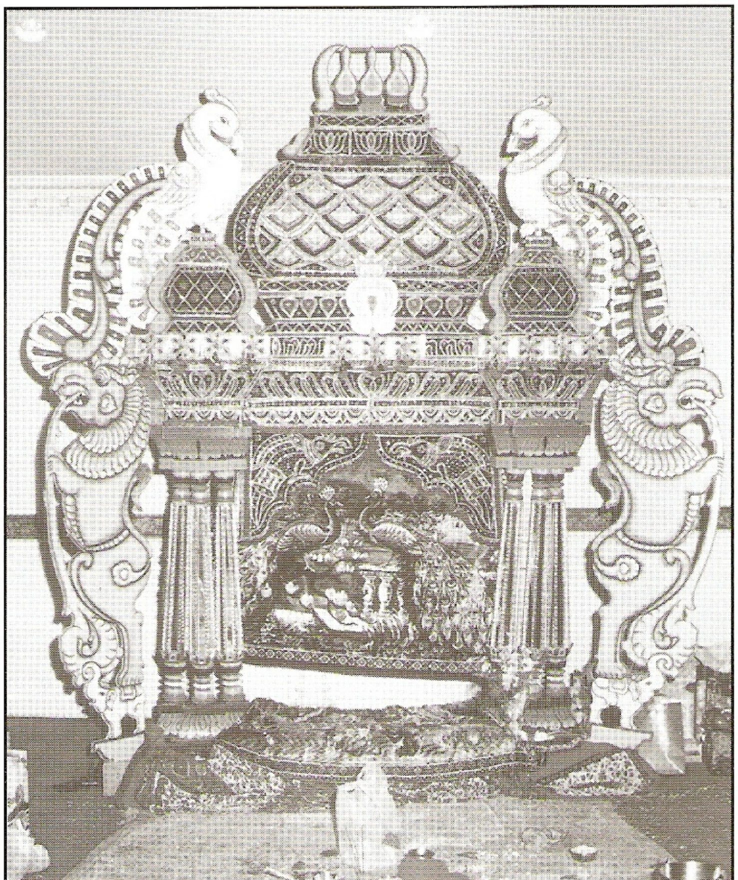

ஆலயத்தில் நடைபெறும் திருமணவைபவங்களுக்கு
பயன்படுத்தப்படும் மணவறை.

எமது ஆலயத்திற்கு சுப்பிரமுனிய சுவாமிகள் வருகைதந்தபோது.

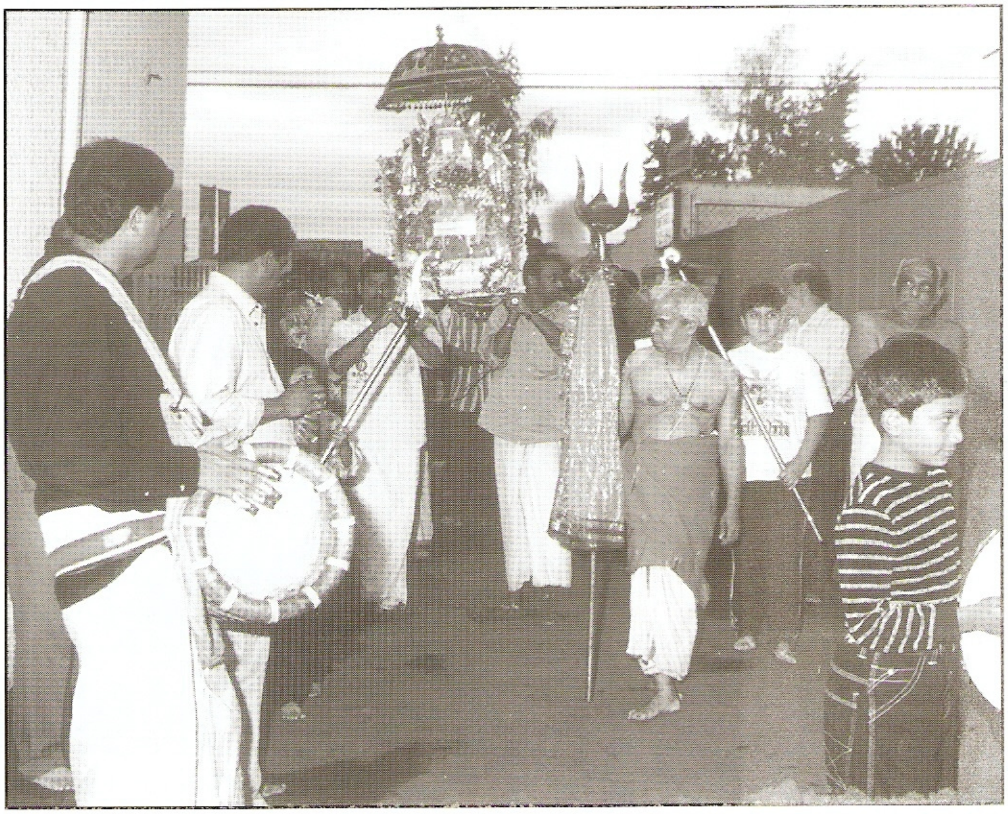

ஆலயத்தின் வருடாந்த திருவிழா உற்சவம்.

ஆலயத் தொண்டர்களினால் அமைக்கப்பட்ட
தண்ணீர்ப்பந்தல்.

சதாசிவம் சிவக்குமாரனின்
எண்ணத்தினால் நிர்மாணிக்கப்பட்ட தேர்.

ஆலயத்தின் தேர்த்திருவிழா உற்சவம்.